

کتیبی (کوندی کوپر)

نووسەر: سادق هیدایت: وهرگیڤی کوردی: حامید رهشیدی زهرا

له ژياندا گه لیک برینی ته شهنا ههن، که وه کوو خوږه له قولینچکیک، ورده ورده گیان ده کړیږی و ده خوات. ناکرئ ئه و دهر دوو کولوو ناسورانه، له لای چ که سیک دهر بیرئ و بدرکیږی، چونکه له سهر یهک خه لک پییان وایه که ئه م درده وو که سهرانه ی باوهر پینه کراو، به شیک له روداوی پینئامه دی به ده گمهنن و به عه جاییب و جیگای سهر سورمانیان ده ژمیرن، و ئه گهر که سیک بلیت یا بنووسی، خه لک به پیی عاده ت و ئاقیده و بیرو بوچوونی خویان، تیده کوښن ئه وی به پیکه نین و شک و گومان و گه مه و قومار پیدان و بزدان و پاسقالی به حیساب بیئن، چونکه ئینسان هیشتا چاره و دهرمانی بو نه دوزیوه ته وه و ته نیا دهرمانی وی له بیر بردنه وه و فه راموښی و خو لیگیژ و گیل کردن و په نابردن به مه ی و مه یخانه و خه وی ده سترکرد و تریاک و هیروئین ماده هوشبه ره کانه، به لام به داخه وه ئه م جوږه ده واو دهرمانانه چرکه و چاخ و کاتی وهرزین و له جیاتی ئارام و ته سکین و سوکنایی به خشین، له دواپی سهر ده میکی کورت دهرده که ی کولترو توندو ته شه ناترو کو له وارتر ده کات.

ئاخو رۆژیک دا دئ که له و رازو نهینیه کاریانه ی ته ژئ له ره مزو سهر داپوښراو و نه درکاو ی ئه و رووداوانه ی سروشتی، له م ده نگدانه وه و زایه له ی سیبه ری گیان، که له نیوان بیه وښی و بیداری خو ی ده نویږی، که سیک لیی حالییی و سهره دهری لیده رکات؟

ئه من ته نیا به راقه و شیکردنه وه و ئازهننتی، سه باره ت به یه کیک له و رووداوانه داخوم که بوخوم هاتوته پیش و خوم له گه لی ده ست له ملان و ده ست به یه خه بووم و به راده یه که ئه منی راتله کاند که هیچ کات له بیرى نابمه وه، و شوپنیپی نه حس و به د بیومی وی- هه تا له سهر دونیا زیندوم، له ئه زه ل هه تا ئه به د، هه تا ئه و جیگایه که له دهره وه ی تیگه یین و فامین و پرئ تیبردنی ئینسانه - ژیانى من زه هراوی ده کات. ژهراویم نووسی، به لام ده مه ویست بلیم دايم و دهره م هه لگری داخ و دهردی ویم له گه ل خوم هه بووه و له گه ل خوم ده بیت.

دهجا ئەمن حەولده دەم هەتا ئەو جیگایە که له بیرمه، ئەو هەمی که له پەییوهندی ئەو
روداو له زەینم دا ماوه بنووسم، بەلکوو بتوانم له مەر وی داوهریهکی سەرجهم بکهەم،
نەک! تەنیا دلنیا بېم و یان له بنەرەتدا بوخۆم بشیم باوهر بکهەم- چۆنکه بو من چ
گرینگایەتی نییه که ئیدیکه باوربکهەن، یان نەکهەن. تەنیا خوڤ لەمە دەکهەم که سبەمی
بوخۆم بمرم و هیشتا خوڤ نەناسیبت. چونکه له دەورانی ئەو ئەزمونانەمی ژیان،
تووشی ئەو بابەتە بووم که چ هەلدیریکی ترسەنۆک له نیوان من و ئەوانیتر بییهو
بوونی هەیه، و تیگهیم و فامم کرد، دهجا هەتا بوڤم دەلوئ دەبی بیدەنگ بم و هەتا
دەلویت دەبی هزری خوڤ بو خوڤ راگرم و ئەگەر ئیستا بریارم گرتوو که بنووسم، تەنیا
بو وهیه که خوڤ به سیبەری خوڤ بناسینم- سیبەریک که له سەر دیوار خوار بوتهوه،
وهکوو وهیه که هەرچی دەینووسم به حەزو ئیشتایهکی هەر چەند تەواوتر هەلیدەلووشی
و قووتی دەدات- بو وهیه که دەمەوئ ئەزمونیک بکهەم، بزەنم بەلکوو بتوانم یهکتر
باشتر بناسین. چونکه له کاتەوه که پەییوهندی خوڤ له گەل ئەوانی تر پچراندوه،
دەمەوئ خوڤ باشتر بناسم.

هزرو فکری پوچ و ناو بەتال! له هەر راستییەک زۆرتر ئەمن ئەشکهنجە و جەزبه
دەدات. ئاخو ئەو خەلکانەمی که وهکوو من، که به ره‌واله‌ت پیداو یستیه‌کان و هه‌واو
هه‌وه‌سی منیان هه‌یه، خه‌ریکی فریودانی من نین؟ ئاخو لۆچیک سیبەر نین که تەنیا بو
قەشمەرەو گالتەو پاسقالی و فریودان و بنگلیشه و به هەلە بردنی من به وجود
هاتوون؟ ئاخو ئەوهەمی که هەستی پیدەکهەم، دەبیینم و هەلیدەسەنگینم، سەرانسەر
شیوهیهک خەیا لای نییه، که له گەل راستی و دورستی زۆری تەوفیر هەیه؟

ئەمن تەنیا بو سیبەری خوڤ دەنووسم که له بەر چرا، وه دیوار که وتوو، دەبی خوڤمی
پیدناسینم.

له دنیای هیچ و پوچ و تەژی و دارمال و لیپالیپ له هەژاری و شوینی ژیان، بو یه‌که‌مین
که‌رەت، فکرم کرد که له ژیان مندا برووسکه‌یه‌کی رۆژ دره‌وشاوه، به‌لام به داخه‌وه،
ئەمە ترووسکه‌می خوڤ نەبوو، بەلکوو تەنیا تیشکیکی تپه‌ریو، هەساره‌کی بالدار بوو که
به بیچی ژنیک، یان فرشته‌یه‌ک خوڤ نواند، له پروناکایی ئەو چرکه، تەنیا یه‌ک
سانیه، هەموو بەدبەختی و چاره‌ ره‌شییه‌کانی خوڤ بینی و به‌گه‌وره‌یی و عیزه‌ت و
جەلال و شکۆی ویم فام کرد، دواپی ئەو تیشکه، له گێژاوی بولیل و تاریکانی که دەبوو،
ون بییت، سەر له نوئ ون بوو. نا، نەشیام و نەمتوانی ئەو ورشەو پڕشنگ و ره‌هیل‌یه، بو
خوڤ راگرم و دەسته‌موۆ کهەم.

سې ههيف-نا- دوو مانگ و چوار پوژ که پي شويني ون بووی ویم، هه لگرتبوو، به لام
بیره فانی چاوه کانی سیجر بازی، یان ئاورینگ و پریشکی ره کیشی خه مزه کانی، له زیوارو
ژیانی من دایم و دهره م مایه وه. چلون دهنوانم و ده شیم ئه وهی فه راموش که م و له بیر
خوم بهرمه وه، که ئه وها په یوه ندارو به ستراوه، به ژیان و ژیواری منه.؟

نا، ناوی وی چ کات و چاخ ناهینم، چونکه ئه و ئیدی به و به ژن و بالای باریک و ته م
ئاوی، به و دوو چاوی گه وره و سهر سور هینهر و ورشه دار، که له پشت ژیانی من سه برۆکه
به دهر دو خه م و ده سوژیاو ده تاوه، ئه و ئیدی په یوه ندی به م دونیای هیچ و پوچ و درنده
نییه. نا، ناوی وی نابی تیکه ل و ئاویته به و شتانه ی سهر گوی ههر د بکه م.

له پاش وی ئه من ئیدی خوم له جهرگه ی ئینسانه کان، له جهرگه ی گه و جه کان و خوش
شانسه کان به سهر جه م هیناده ر و بو له بیر بردنه وهی ئه و دهر دانه، بو مه ی و
مه یخانه و تریاک و وافورم په نا برد. ژیانی من ته واوی پوژ له ناو چوار دیواری هوده که م
تیپه ر ده بوو و ده بیته. سهر انسه ری ژیوارم له نیوان چوار دیوار تیپه ریپوه.

سهر انسه ری پوژ سهر گهرمی من نه خش کیشان له سهر، لاپه ره ی قه له مدان بوو. هه موو
کاتم بویه کاری و شکل کیشان له سهر جلدی قه له مدان و خوار دنه وهی شه راب و ئاره ق و
کیشانی تریاک ده بوو، کاری گالته ی شکل کیشان، بو ئه وهی خوم گیز بکه م، بو ئه وهی
چاخ بکوژم.

له جوانچاکی رووداو ماله که م له دهره وهی شاری، له ناوچه یه کی کپ و بیده نگ و ئارام
دوور له ئازاوه و هه راو هوریا ی ژیانی خه لک هه لکه و تووه، ده وروپشتی وی، به ته واوی
جیا کراوه، ده ورانده وری کاوله. ته نیا له لای خه ندکه، ماله کانی به قور دورست کراو
دیاری ده دا، شار ده ست پیده کات. نازانم ئه و ماله، کام شیت یان کام بیسه لیه که له
سه رده می د قیانووس دورستی کردوه! چاوم که له سهر یه ک داده نییم و ده قوچینم، نه ک
ته نیا هه موو کونی ده سه مبه کان له به ر چاوم ده بینم، به لکوو ته وژمی ئه وان له سهر
شانی خوم هه ست پیده که م. مالیک که ته نیا له سهر قه له مدانه کانی که ونارا مومکینه
شکل یان کیشا بیته.

ده بی هه موو ئه مانه بنووسم، هه تا بدینم که له خوم شک و گومان نه کردوه! ده بی هه موو
ئه وانه به خروو پتونوی بو نیسییی خوم، که که وتوته سهر دیواری شیکه مه وه. به لی،
پیشتر له بووم دلخوشکه ریبه ک، یان کاکلی دلخوشی، وه ک گویزی پوچهل لیها تبوو. له
نیوان چوار دیواری هوده م له سهر لاپه ره ی قه له مدان شکل ده کیشا و به م خو
خافلاندنه ی پیکه نین هینهر، وهخت کوژیم ده کرد. به لام دوایی ئه وهی که ئه و دوو چاوه م

بینی، له پاش ئهوهی که چاوم به وی کهوت، له بناخه دا مانا، و مهفهوم و بایهخی ههر بزوتنهوهو جولانهوهیهک له بهر چاوم کهوت. بهلام شتیکی که سهیرو، شتیکی که جیگی باوهر پیگردن نهبوو، نازانم بوچی مه بهستی دانیشتنی ههموو شکل کیشانهکانی من، له سهره تاوه جوړه شکلیک بووه! دایم و دهرهم داریکی شهنکه بییم، دهکیشا، که له بن وی پیره پیواهکی پشت کووړوو کووم وهکوو(مرتاض) هندوستان عهباي له خوئی هالاندووه، له سهه چینچکان دانیشتووه، پیچی له سهه بهستوو، قامکی گهوره ی دهستی چوپه ی به شیوه ی بلبسین و واق وړمان له سهه لیوی داناوه. له روو به رووی وی کیژیک به جل و بهرگی رهشی داوین دریز، خوئی خوار کردوتهوه، گولیکی نیلوفهر پیشکیش به وی دهکات- چونکه له نیوانی وان جوگه لهیهکی ئاو مابهینی بوو- . ئاخوئهن ئهوانیشتنهه پیشتر بینی بوو؟ یان له خهودا به من ئیلهام کرا بوو؟ نازانم، تهنیا دهزانم ههر چیم شکل دهکیشا، ههمووی ههر ئهوه مهجلیس و ئهوه مه بهست بوو. دهستم به بی ئیراده ی خووم ئهوه نهخش و نیگارانهی دهکیشا، سههیرتر لهمه، بوئهنهخش کیشانهه کرپار پهیدا دهبوو، وهتا به هوئی مامم لهو جلده قهلهمدانانهه، بو هندوستان دهنارد، که دهیفرۆشت و پارهکه ی بو دهناردم.

له حالیکدا ئهوه مهجلیسه له بووم دوورو نزیک به نهزه دههات. باشم له بیر نییه- ئیستا قهزیهکهه هاتهوه بیر- گوتم: دهبی بیره وهریهکانی خووم بنووسم، بهلام ئهوه روداوه دواپی قهوما، چ پهیوهندی به مه بهست نییه و به هوئی ئهوه روداوه، به تهواوی له نهقاشی و شکل کیشانم دهست هه لگرت. دوو هه یف پیشتر- نا- دوو مانگ و چوار روژ له وی تیده په ریئ. سیزده ی نه ورؤز بوو. ههموو دانیشتوانی دهرهوه ی شاری هیرشیان هیئا بوو، ئهمن په نجه ره ی هو ده کهه داخستبوو، بوئهنهوه ی به ئاسوده شکل کیشی بکهه. نزیکانی روژ ئاوا بوو، خهریکی شکل کیشان بووم، له ناکاو دهرگا کراوه، مامم هاته ژوور، یانی بوخوئی گوتی که ئهمن مامی تووم. ئهمن هیچ کات ئهوه نه بیینی بوو- چونکه ئهوه له سهه تالی لوی بو سهه فهریکی دوورو دریز رویوو- وهک دهیانگوت پاپوړوان بوو، فکرم بو چوو رهنگه کاری توجاره تی به من هه بیئت، چونکه گو بییس بووم که مامه له ش دهکات.

به کورتی مامم پیره میریکی پشت کووړ بوو، که پیچی هندی له دووری سهه ی هالاند بوو، عهباي زهر دو که شکوئیک له سهه شان، سهه رووی به شالگهردن پیچا بوو، به روکی هاوه لا بوو، سینگی وهک بزنی مواوی کوئکن ده بیندرا. تاله مووی ردینی تهنکی له بن شالگهردن هاتبوو دهر، دهکرا دهنکه دهنکه بز میردری. پیلوهکانی ناسور کردوو سوورو لیوهکانی زهردی مهیلهو سوور بوون. ویچوونیکی دوورو مهزه داری له گهل من هه بوو. وهک ئهوه ی که وینه ی من که وتبیته سهه ئاوینه ی شکاو. ئهمن هه میشه شکلی باوکم له

کن خۆم ئەوها فکر لێدەکردووە. هەر که لاقی له ژوور نا، له قهراخ هۆده له سەر چينچکان هەلتوتووەکا. ئەمن کهوتە فکرم که خواردهمەنيهکی بو دورست کهم. چرام هەلکرد، چوومه هيشخانی تاریکی هوده، له خلوتهی چاوم به هه موو که لاین و قوزبني داسووران، ههتا به لکوو شتیکی نهرم، باوی ددانی وی، بدۆزمهوه- هەر چهند ده مزانی که له مال شتیکی نییه، چونکه نه تریاکم مابوو، نه شه پراب- له ناکاو چاوم به سه رهوهی ره فحه کهوت، وهک به من ئیلهام کرا بیته، بینیم که شووشه یهکی کچکهی شه پرابی کهون که به ئیرسم پیگه یبوو- گویا به بۆنه ی رۆژی له دایک بوونم ئەو شه پرابه بیان دانا بوو- له سه رهوهی ره فحه بوو. ئەمن هیچ کات وه بییری ئەو شه پرابه نه که وتبووم، هەر به ته واوی له بیرم کرد بوو، که شتیکی ئەوهام له مال هه یه. بو ئەوهی دهستم به ره فحه بگات، کورسیله یهک له وئ بوو له بن پیم دانا، به لام چاخیک هاتم دهست بو شووشه شه پرابه که بهرم، له ناکاو له کونی لاجه ی هه واخوری چاوم به دهره وه کهوت، بینیم که له دهره ی پشت هۆده کهم، پیره میرده که ی پشت دهره پره یو، له بن داریکی شه نگه بی دانیشتوو و کیزیکی جوان- نا، فرشته یهکی ئاسمانی- له پیش وی راوه ستاوه، خۆی خوار کردبووه و به دهستی راستی چه پکه گولیکی نیلوفه ری سوور پیشکیش به وی ده کرد، له حالیکدا که پیاوه پیره که، نینوکی قامکی گه وره ی دهستی چه په ی ده جووت.

کیزه که، دورست له روو به رووی من هه لکه وتبوو، به لام وای ده نواند که چ ئاگای له دهره ی پشتی خۆی نه بیته. چاوی لیده کرد، بی ئەوی چاوی لیکرد بی، زهرده خه نه یهکی بیهوشانه، بی ئەوهی بیهه وئ، له قهراخ لیوی ویشک ببوو، وهکوو ئەوهی چاوه نواری که سیکی نه ناس بکات. له وئ بوو که چاوه کانی به سام و هه بیته و ئەفسونکارو هه لئه تین، خه مه زه کانی که وهکوو ئەمه بوو که مرۆف، سهر کۆنه یهکی تال ده دات، چاوه کانی ئاشوفته و ئالۆز، سهر سوپماو، هه ره شه که رو، واده دهری ویم بینی، تیشکی ژیا نی من له رووی ئەو نغرۆیا نه ی ورشه دارو پر مانا و تیکه ل، هه ل بوو توواوه. ئەم ئاوینه ی دلراکیش هه موو سامان و دارونه داری و هه ست و نیستی منی هه تا ئەو جیگایه ی که فکری به شهر لیی داماوه دهسته وه ستان و عاجزه، بو لای خۆی راکیشا. چاوه کانی شیرین خیلی تورکمه نی، ورشه و روونا کایی و حکمه تی ئیلاهی و مه ست هینه ری بوو. له حالیکدا که ده یترساند و راپیده کیشا و ره کیشی ده کرد، کۆی ته ماشا گه کانی ترسه نوک و (ماورای طبیعی) بینی بوو، که هەر کهس نه یده توانی بیینی. کۆلمه کانی دهره پره یو، نیو چاوانی بهرز، بروی باریک پیکه وه نوسا و په یوه ست، لیوه کانی به گوشت و نیوه کراوه، ده مه که ی وهکوو ئەمه بوو که تازه له ماچیکی گهرم و دوورو دریز جیا بوته وه، به لام هیشتا تیر نه بووه. تاله مووه کانی ئالۆزو رهش و نارپیک و پیک،

دهوری روخساری مانگه شهوی گرتبوو، خه رمانه‌ی دابوو، زنجیره‌یهک له وی به لاجانگی وه نووسا بوو. جوانی و له تیفی و نازنه‌نینی ئه‌ندامه‌کانی، و به هیئد نه‌گرتن، نیشانه‌یهک له شیوه و ته‌رزی ئه‌داو ئه‌تواری و جۆلانه‌وه‌ی له بییه‌زی و هه‌شکه‌لی و ئامانه‌تی بوونی وی حیکایه‌ت ده‌کرد. ته‌نیا و ته‌نیا کیژیکی سه‌ماکه‌ری بوتکه‌ده‌ی هند له‌وانه بوو جۆلانه‌وی ریکووپیکی و به کیش و هه‌لسه‌نگاوی وی هه‌بیئت.

حالاتیکی خه‌مگین و پلمه‌ژیاک و شادی خه‌ماویه‌که‌ی، هه‌موو ئه‌وانه به تیگرایی نیشانیان ده‌دا که ئه‌و وه‌کوو ئینسانه‌کانی ئاسایی نییه. له بنه‌ره‌تدا جوانیه‌که‌ی ئاسایی نه‌بوو. ئه‌و وه‌کوو ته‌ماشاهیه‌که‌ی خه‌یالی ئه‌فیونی جلوه‌ی جوانی به من ده‌فرۆشت... ئه‌و هه‌مان جۆلانه‌وه‌ی ئه‌وین و موحیه‌تی گیانی له مندا وه‌دییه‌نا. به‌ژن و بالاییه‌کی نازک و ته‌نک و به‌رز به خه‌تیکی له بار و لیهاتوو ریکه‌وتوو که له شانی، باسکی، مه‌مه‌که‌کانی، سینگی، سمتی به‌له‌کی پییه‌کانی به‌ره‌و خوارو ده‌چوو، ئه‌وها بوو وه‌کوو که له‌شی ئه‌ویان له باوه‌شی ده‌سگیرانی هیئانبیته‌ده‌ر، وه‌کوو "بلادانه" بوو که له ئامیزی پیکه‌وه لکاو جیایان کرد بیته‌وه. جل و به‌رگیکی به‌پزووی له به‌ر کرد بوو، که وه‌ک قالب یه‌ک به‌ئه‌ندام و له‌ش و به‌ژن و بالایی بوو. چاخیک که ئه‌من لیم پروانی گویا ده‌یه‌ویست له‌و جۆگه‌له‌ی که له نیوان وی و پیره‌میر مابه‌نینی هه‌بوو بیه‌رپه‌یته‌وه، به‌لام نه‌یتوانی. ئه‌و کات پیره‌میر ده‌ستی به‌پیکه‌نین کرد. پیکه‌نینیکی ویشک و بی‌حورمه‌تانه بوو، که مووی له له‌شی مروّف قیت ده‌کرده‌وه. پیکه‌نینیکی به‌ره‌هللاو پر له قه‌شمه‌ری، بی ئه‌وه‌ی روخساری گۆرانکاری به‌سه‌ردا بیئت. وه‌کوو ده‌نگدانه‌وه‌ی پیکه‌نینیک بوو له نیوان دوو گه‌لی بیته‌ده‌ره‌و ئاوازه‌ بداته‌وه.

ئه‌من له حالیکدا که شووشه‌ی شه‌رپام له ده‌ست دابوو بازه‌قه‌و سامم رینیشتبوو، له سه‌ر کورسیله هاتمه‌ خوار. نازانم بوچ ده‌له‌رزیم. له‌رزینیکی پر له ترس و که‌یف بوو. وه‌کوو وه‌ی له خه‌وه‌کی شیرین و ترسه‌نۆک راپه‌رپیم. شووشه‌ی شه‌رپام له هه‌رد دانا، سه‌رم له ناو دوو ده‌ستی خۆم گرت. چه‌ند چرکه، چه‌ند کاتژمیری کیشا؟ نازانم. کاتیکی وه‌خۆ هاتمه‌وه، شووشه‌ی شه‌رپام هه‌لگرت، چومه‌ هۆده، بینیم مامم پۆیوه، لایه‌کی ده‌رکه‌ی هۆده‌ی وه‌کوو زاری مردوو هاوه‌لا کردۆته‌وه. به‌لام ده‌نگی پیکه‌نینی ویشکی پیره‌میر، هیشتا له بن گویچکه‌م ده‌زرینگاوه.

هه‌واو بان تاریک ده‌بوو، چرا دووکه‌لی ده‌کرد، به‌لام له‌رزینه‌که‌م، چلۆنایه‌تی و ترسه‌نۆکیم له خۆمدا هه‌ست پیکرد بوو، هیشتا شوینتیکیه‌ری ما بوو. ژبانی من له‌و چرکه گۆرانکاری به‌سه‌رداهات. چاو لیکردنیک به‌س بوو، بو وه‌ی ئه‌و فرشته‌ی ئاسمانی، ئه‌و

کیزی مهله کووتی ههتا ئه و جیگایه ی که فامینی به شهر، حیجز له تیگهینی ئه وه، کارتیکه ری خو ی له من داده نا.

له و چاخدا له خو م بیخه بهر ببووم، وه کوو ئه وه ی که ئه من ناوی ویم پیشتر ده زانی. ئاورینگ و پریشکی چاوه کانی، رهنگی، بوئی، بزوتنه وه ی، هه موو به بوچوونی من ناسیاگ ئامناس ده هات. وه کوو وه ی گیانی من له ژیانی رابردووی وی له دونیا له گهل گیانی وی جینارو هاوسی بووه، رپیس و گلۆله ی کریک بووه، ماشه ریک بوو له سه رته ونیک و ده بی پیکه وه بلکینه وه. ده بوایه له و ژیا نه نزیک وی ببوام. هیچ کات نه مده ویست دستنویژم لی بشکیت، ته نیا ورشه یه کی نه دیترا و که له له شی ئیمه ده هاته ده ر، پیکه وه تیکه ل و ئاویته ده بوو بهس بوو. ئه و رووداوی پر مه ترسی که بو یه که مین لیروانین به بوچوونی من ئامناس هات. ئاخو دايم و ده رهه م دوو که سی ئه ویندار ئه و ههسته یان نابیت که پیشتر یه کتریان بینوه، که په یوه ندیبه کی پر له ره مزونه یی له نیوان ئه واندا بوونی هه بووه؟

له م دونیا هیچ و بوچ و بیخه به ره، یان ئه وینی ویم ده ویست، یان ئه وینی هیچ که سیک. ئاخو مومکین بوو که سیکی دیکه له مندا کارتیکه ر بیت؟ به لام پیکه نینی ویشک و بیحورمه تانه ی پیره می، ئه و پیکه نینه ی خزمه تکار- په یوه ندی نیوان ئیمه ی له بهر یه ک هه لچکری.

سه رانسهری شه و له فکر دابووم. چه ند جار ویستم بچم له کونی دیوار چاوی لیکه م، به لام له دهنگی پیکه نینی پیاوه پیره، ده ترسام. روژی دواتر هه ر له و فکره دابووم. ئاخو ده متوانی له دیداری به ته واوی و یه کجاره کی چا و بیوشم؟ له ئاکامدا سبحه ی ئه و روژی، به هه زار خو ف و ترس دلهوره، بریارم گرت، شووشه شه رابکه سه ر له نوئ له شوینی خو ی دانیمه وه. به لام چاخیک په رده ی پیش سندوخانه که م لادا و لیم روانی، دیواریکی ره شی تاریک، وه کوو هه موو بولیل و تاریکانیک، که سه رانسهری ژیانی منی داگرتبوو، له پیش من بوو. هه ر له بنیات را چ کونیک، کولا وکه یه ک، و لاباجه یه ک، بو ده ره وه له دیوار نه کرابوو و نه ده دیترا. دریچه ی چوار قولینچکی گو شه ی دیوار به ته واوی قایم و بی شوین و نیشان بوو. ده تگوت هه ر له سه ره تا کون و کولا وکه یه ک وجودی نه بووه. سه نه ده لیم هی نا پیش، به لام هه ر چه ند شیتانه مستم له له شی دیوار ده دا و گو یچکه م هه لده خست، یان له بهر شه به قی چرا لیم ده روانی، نیشانه یه که م له کولا وکه، له دیواردا نه ده بینی، و زه بری مستی من له دیواری پته و قایم کارتیکه ر نه بوو. یه کجاره کی ببوو به قورقوشم.

ئاخۇ دەمتوانى يەكجارەكى چاۋى لىداپۆشم؟ بەلام بە دەستى خۆم نەبوو. لەمە بەدوا
وہكوو گيانىك كه له ژير ئەشكەنجەو جەزەبەدا بىت، ھەر چەند چاۋەپروانىم دەکرد،
ھەر چەند كىشكەم لىدەكىشا، ھەر چەند بە دوايدا دەچووم كەلك و فايدهى نەبوو. ھەموو
دەورويشت و قەراخ و قوجاخى مالى خومان شيش كوت كرددوگەرام، نەك ھەر
رۆژىك، نەك دوو رۆژ، بەلكوو دوو مانگ و چوار رۆژ، ۋەكوو كەسىك، خويىنىك كه بو شويىنى
جيناىەتى خوى دەگەرپىتەو، ھەموو رۆژى لای رۆژ ئاوا ۋەكوو مريشكى سەر ھەلقەنيو،
بە دورەى مالەكەمدا دەگەرام، بە شيوەيەك كه ھەموو بەردەكان و ھەموو خيزو رەلمى
دەورو پىشتى وىم دەناسى. بەلام چ شويىنەوارىك له دارى شەنگەبى نەبوو، لە جۆگەلەى
ئاو و لە كەسانىك كه له وئ بىنى بووم ۋە دەست نەھات. ئەو ھىندە شەوانە، شەوەكانى
مانگە شەو، لە بەر شەبەقى مانگ، چۆكەم لە سەر ھەرد دادا، لە دارەكان، لە
بەردەكان، لە ھەيف- كە رەنگە ئەو چاۋى لە ھەيف نەكرد بىت- بە پارانەو لالانەو بە
گريان و فرمىسك ھەلوەراندىن ھەموو زىندەوارى سەر گۆى ھەردم بە يارمەتى بانگھىشتن
كرد، بەلام كەمترىن شويىنپىيەكەم لە وى نەبىنى. لە بنىات را تىگەيم كه ھەموو
كارەكانم لە خۆپايى و بىھودەو چونەن، چونكە ئەو نەيدەتوانى بەو شتانەى ئەو
دونىايە پەيوەندى و بەستراوھىي ھەبىت. بو نموونە، ئەو ئاۋەى كه ئەو كەزىەكانى پى
دەشوشت، دەبوايە لە كانىەكى تايبەت بە كەسىنى، نەناس و يان غارىكى سىحرنائواى
بوايە. جل و بەرگى وى لە پايەلوو تىۋەدانى ئاورىشم و لوكەى ئاسايى، دەستەكانى
ماتريالىسم، دەستەكانى بنى ئادام ئەوى نەدروە بوو. ئەو يەك بىيەى ھەلبىزاردە بوو.
تىگەيشتم كه ئەو گولانەى نىلوفەر ئاسايى نەبوونە. دلىيا بووم ئەگەر ئەو ئاۋى
ئاسايى لە چروچاۋى دابوايە، روخسارى ۋەك ميوەى پزىو دەگنخا، ئەگەر بە قامكەكانى
بەرزو ناسك و زەرىفى گولئى نەيلوفەرئى ئاسايى چنى بوايە، قامكەكانى ۋەكوو گەلای
گول سىس و كز دەبوون و ھەلدەوھرىن. ھەموو ئەوانم زانىن و فام كرد.

ئەو كىژە- نا، ئەو فرشتەيە- بو من سەرىنچاۋو، بناوانى سەر سوپمان و ئىلھامى
نەگوتراو بوو. بىيەى جوان و تەنك و ناسك و نەرموو ئۆل و دەست لىنەدراو سەر بە مۆر
بوو. ئەو بوو كه ھەستى پەرىستنى لە مندا پىگەياندىو بە بار ھىناو ئىجاد كرد. ئەمن
دلىيام كه لىروانىنى كەسىكى بيانى، كەسىكى ئاسايى، ئەوى دەشەمزاندىو دەچرژاند و بە
خۇدا دەشكاندەو. لەو چاخەوہ كه ئەوم بزر كردو، لەو كاتەوہ كه دىوارىكى قايم و
پتەو، سەددىكى نمدار بى كولاوكە بە قورسى قورقوشم لە پىش ئەمن و ئەو كىشرا،
ھەستم پىكرد كه ژىوارم بو ھەمىشە لە خۆپايى و بزر بوو. ھەر چەند دلدانەوہو
لاواندەوہى چاۋى لىروانىن و كەيف و حەزى قوول، كه لە بەبىنى برد بووم، يەك لايەنە
بوو پەرسف و ورامىكى بو من نەبوو- چونكە ئەو ئەمنى نەبىنى بوو- بەلام ئەمن

ئاتاجييم بهو چاوانه هه بوو، تهنيا سيله ليپونينينيكي وي بهس بوو، كه هه موو ئارپوشه وي
فهلسه في و تشته نوک و چمامكه كاني ئيلاهم بو حل كات و هه لادات. به چاو ليكر دنيكي
وي ئيدي رهمزو سرپاتييك بو من نه ده ماوه و بييهي نه بوو.

لهمه به دوا به شه راب و تريايكي پوژانهي خو م زيده كرد. به لام به داخه وه! له جياتي
ئهو دهرمانانه، هوميدي هزري من ئيفليج و بيههست بكات و بته زينئ، له جياتي ئهوي
له بيري بهرم؟ پوژ به پوژ، چركه به چركه، ده قيقه به ده قيقه، ساعت به ساعت، فكري
وي، لهش و به زن وبلاي وي، پوخسارو چرو چاوو جهسته وي، زور توندتر و قورستر
ده خسته بهر چاووم. چلون ده شيام له بيري بكه م؟ چاوو كانم كه كراوه بوون، يان له سهر
يه كم داده نان، له خه و بيدياري، ئهو له بهر چاوي من بوو. له نيوان كولاوكه ي سندوخانه ي
هوده م، وه كوو شه ويك كه فكو مه نتيق ده وره ي خه لكي گرتبوو، له نيوان كونيك ي چوار
قولينچك كه به ديوي دهره وده دا ده كراوه، دايم و دهره م له بهر چاووم بوو. ئيستراحت و
ئاسوده يي له من حهرام ببوو. چلون ده متواني به سه سيمه وه؟ هه موو پوژي لاي پوژ ئاوا
ليم ببوو عاده ت پياسه بكه م. نازانم بوچي ده مه ويست و پيم له سهر ده قرساند كه
جوگه له ي ئاو، داري شه نكه بي، لك ي داري نه يلو فهر بدوزمه وه؟ ههر وهك به ترياك ئالوده
ببووم، ههر به مجوري كه به گه ران ئالوده ببووم، وه كوو وه ي بوو كه هي زيكي نه ديتر او
ئهن بو ئهو كاره دنه ده داو ره كي ش ده كات و پال پيوه ده نيئ. ده مه ويست ئهو شوپنه ي
كه پوژي سي زده به دهر ئه وم لي بيني بوو، بدوزمه وه. ئه گه ر ئهو شوپنم دوزيبواوه، ئه گه ر
ده متواني له بن ئهو داري شه نكه بي دانيشم، بيگومان له زياني من حه سانه وه يه ك
و ديده هات. به لام به داخه وه جگه له داروشكه و پووش و پلاش و خيزي گه رم، هي سكي
په راسوي ئه سب، سه گي ك كه له ناو تو زوخول بوئي ده كرد، شتيكي ديكه نه بوو. ئاخو
ئهن به راستي له گه ل وي ئاخافتبووم؟ هيچ كات ههر گيز! تهنيا ئه وم به دزي و به
نه يني له كونيك، له كولاوكه ي چاره ره شي خلوه تي هو ده كه م بيني بوو. وه كوو سه گيكي
برسي كه له ناو زبلوو زالوو كو پهن و گه ند، بو ن ده كات و به دوايدا ده گه رپيئ. به لام
كاتيك له دوور زنبيل دين، له ترسان خو ي ده شارپيئه وه، دوايي ده گه رپيئه وه،
وه ركه كاني تامخوشي له ناو ئهو گه ندو چه تنو چاله بدوزيئه وه. ئهن ئهو حاله هه بوو،
به لام ئهو كونه گيرا بوو قوردا درا بوو. بو من ئهو چه پكه گوليكي ته روو تازه بوو كه
فريدرا بيئه سهر پووش و په لاش.

شه وي دوايين، كه وه كوو ههر شه ويك بو پياسه چووم، ئاسمان باراني بوو، ته پوو مزيكي
توند ده ورو به ري گرتبوو. له ئاو هه واي بارانيدا كه له پيس و بيژه له تي و ناحه زي
ره نكه كان و بيحه يايي خه ته كاني پروپيئال كه م ده كاته وه، ئهن جو ره ئازاديه كه م
هه ست پي ده كرد، وه كوو وه ي بوو كه باران هزري بولي لي مني ده شووشته وه. له و شه ودا

ئەوھەي كە نەدەبوايە، ببوا، بوو. ئەمن بئ ئەوي بمههوي پياسەم دەکرد. بەلام لەم کاتزەمیری تاق و تەنیايي، لەم چرکانەي کە زەمانی ویم بە دورستی لە بیر ناییتەو، زۆر توندتر لە هەمیشە روخساری جەفل و ترسم رینیشتبوو، شوین سڤینهوہی وی وەکوو وەي لە پشت هەورو دووکەل وەدورکەوتبیت، چروچاویکی بی جۆلانەوہ و بیھیزو بیحال، وەک شکلەکانی سەر جلدی قەلەمدان لە بەر چاوم پراوستا بوو.

کاتیکی گەرەمەوہ فکر دەکەم بەتلیک لە شەو تییەریبوو، تەم و مژیکی زۆر لە ئاسمان و هەرد بلاو ببوو، بە جوریک کە بە باشی بەری پیی خۆم نەدەبینی. بەلام لە پرووی عادەت، لە پرووی هەستیکی تاییەت کە لە من دا وەخەبەر هاتبوو، وختیک خۆم گەیاندەوہ پیش دەرگای مال، هەیکەلیکی رەشپۆش، هەیکەلی ژنیکی لە سەر سکوی مالەکەمان دانیشتبوو.

شەمچەم هەلکرد کە لە بەر شەبەقی وی شوینی ئاچەری قفلێ دەرگا بدۆزمەوہ، بەلام نازانم بۆچ بئ ئیرادە چاوم قەلافەتیکی رەشپۆشی پیکا! و دوو چاوی رەش کە لە ناو روخساریکی مانگە شەوی لاواز بوو، هەر ئەو چاوانەي کە لە روخساری ئینسان دپروانی، بئ ئەوہی بپروانی ناسیم. ئەگەر ئەوم پێشتر نەبینی بوايە، دەمناسی. نا، فریووم نەخوارد بوو. ئەو هەیکەلی رەشپۆش ئەو بوو. ئەمن وەکوو کەسیک کە خەون دەبینیت و بۆخۆی دەزانئ کە خەوی دیوہ و دەیھەوئ وەخەبەر بیت، بەلام ناتوانئ. مات و تاساو پراوہستام، لە جیگەي خۆم ویشک بووم. شقارتە هەتا بنەکەي سوتا، قامکەکانمی سوتاند، ئەوکات لە ناکاو وەخۆ هاتمەوہ، ئاچەرم لە قفل داسوراندا، دەرگا کراوہ، خۆم بۆ قەراخ کیشاوہ. ئەو وەک کەسیک کە رینگا بەلەد بیت لە سەر سەکوہکە، هەستاوہ، لە دالانی تاریک تییەری، دەرگای هۆدی کردەوہ، ئەمن بە دواي ویدا لاقم لە هۆدە نا. دەست و پیم ون کردن چرام هەلکرد، بینیم کە ئەو لە سەر نوین و بانی من پراکشا بوو. روخساری کەوتبوو بەر سیبەر. نەمدەزانئ کە ئەو ئەمن دەبینیت یان نا! دەیتوانئ دەنگم ببیست یان نا!؟ بە رەوالەت نە شیوہی ترسی هەبوو نە خۆراگری. وەک وەي بوو کە بئ ئیرادە هاتبوو.

ئاخۆ بیمار بوو؟ رینگای ون کرد بوو؟ یان بۆ نوستن هاتبوو. لەم چرکەيەدا هیچ گیان لەبەرئیک، حالاتیکی کە ئەمن تيمپەراند ناتوانئ فکری لییکاتەوہو لە زەینی دا بگورئ. جۆرە چیروو هەستیکی خۆش و نەگوراوم هەست پیکرد. نا، فریووم نەخوارد بوو. ئەمە هەر ئەو کیژ بوو، هەر ئەو کیژەي کە بی سەر سورمان، بئ دەربرینی هەتا تاقە وشەيەک، واردی هۆدەي من ببوو. دايم و دەرھەم لە پالخۆمدا فکرم دەکرد، یەکەمین گەپچانی ئیمە ئەوھا بەمجۆرە دەبیت. ئەم حالاتە بۆ من وەکوو خەونیکی قول و دوروو

دریژو بی ئینتیهاو بیدوایی هاتن بوو- چونکه ده بی خهویکی گران و دوروو دریژت وه بیکه وی، ههتا خهونیکی ئهوها بدینی- و ئهه بیده نگییه بو من حوکمی ژیانیکی ئه به دی هه بوو، چونکه له حالاتی بیده ستییک و بیسه رهتا، ناکری قسه بکهی.

بو من ئه وه له عینی حالدا ژنییک بوو، شتیکی بالادهستی به شهری پیوو. ده موو چاوی، فراموشیه کی پرووزکاو هه په ساو هه موو روخساری ئینسانه کانی دیکه ی بو من ده هیئا، به جوریک که له ته ماشا کردنی وی هه موو له شم ده له رزی و چوکه کانم شل و بیه یزو بوون. له م چرکه دا هه موو بیره وه ریه کانی خه ماوی ژیان خوم، له پشت چاوه کانی گه وه، ئه و چاوانه ی له راده به ده ر گه وه وی بینی، چاوه کانی ته رو برووسکه دار، وه کوو گو ی ئه لماسیکی ره ش، که له فرمیسیان هاویشتی. له چاوه کانی، له غه مزه کانی ره شی، شه وی ئه به دی و ئه و تاریکاییه ی که له که کراو ده گه رام دوزیبومه وه، و له ره شایی ترسه نوک و به سام عیشوه گه ر وی نوقم بووم. وه کوو ئه مه بوو که هیژیک له ناخی ده رونم ده رده کیشن. هه رد له بن پیم راده ژا، و ئه گه ر که وتبوامه خوار که بیفیکی نه گوتراوم کرد بوو.

دل م راره ستا، پیشی هه ناسه ی خوم گرت، ده ترسام پشوو هه لکیشم و ئه و وه کوو هه ور، بیان دوو که ل، ون بییت. بیده نگی وی حوکمی موجیزه ی هه بوو. وه کوو ئه مه بوو که دیواریکی بلورپان له نیوان ئیمه کیشا بوو. له م چرکه ، له م کاتژمییره و هه تا هه تایی خه فه ده بووم. چاوه کانی، ماندووی وی، وه کوو ئه مه که شتیکی نا سروشتی که هه موو که س ناتوانی ببینییت، وه کوو ئه مه مردنی بینیییت، له سه ره خو و سه برۆکه، خه و بردی، پیلوی چاوه کانی که وتنه سه ر یه ک و گاله دران، و ئه من وه کوو قوم بوو، نغرو بووه ک، که له دوایی ته قه لا کردن و گیان دان وه سه ر ئاو ده که وییت، له توندو تیژی نو به ته و گه نده تا هه لده له رزیم به سه ری کراسم ئاره قه ی نیو چاوانم ئه سترپه وه.

روخساری وی هه ر ئه و حالاتی ئارام و بی جول ه ی هه بوو، به لام وه کوو وه ی بوو که کز تر و لاواز تر بووه. هه ر وا راکشا بوو، نینوکی گه وره ی ده ستی چه په ی ده جووت، ره نگی چروچاوی، مانگه شه و، له پشت جلو به رگیکی ناسک که کیپ به له شی بوو، زندو به له کی، قاچی، باسکی و دوولای سینگ و ته واوی ئه ندای ده ببندرا.

بو ئه وی ئه وی باشتر ببینم، ئه من داها تمه وه، چونکه چاوه کانی له سه ر یه ک دانا بوو. به لام هه ر چه ند چاوم له ده مووچاوی کرد، وه ک ئه مه بوو که ئه و له من به ته واوی دووره. له ناکاو هه ستم کرد که ئه من به هیچ شیوه یه ک له نه یینه کانی دل ی خه به ردار

نبووم وچ په یوه نډیبه ک له مابه یینی ئیمه وجودی نییه. ویستم شتیک بلیم، به لام ترسام که گویی وی، گویچکه به ههستی وی، که ده بی به موسیقاییه کی دووری ئاسمانی و ئارام عاده تی گرتی، له دهنگی من بیزار و جازز بییت. به فکرم داهات که له وانه یه برسی یان تیوو بییت! چوومه سندوخانه ی هؤده کهم، ههتا شتیکی بو په یدا بکه م، ئه گهر چی دهمزانی که هیچ شتیکیان له مالدا نییه. به لام وه کوو وهی که به من ئیلهام کرابی له سهره وهی رפהحه شوشه شه رابیکی کون که له باوکم بوم به ئیرس ماوه ته وه، هه یه. وه سهر چوارپایه که وتم و هیئامه خوار، به پیدزه بو جیووبان چووم، بینیم وه کوو مندالیکی ماندوو مردوو خه وی ویکه وتبوو. ئه و به ته وای نوستبوو، مژوله کانی دریژی وه کوو مه خمر که وتبوونه سهر یه ک. سهری شووشه ی شه رابه کهم هه لگرت و پیاله شه رابه کهم له لای ددانی کلیل کراوی، له سهره خو له زاری کرد.

بو یه که مین که رت له ژیاندا ههستم به ئارامبوونیکی کتوو پرکرد بوو. چونکه بینیم که ئه م چاوانه که وتوونه سهر یه ک، وه ک وهی که ئه شکه نجه گهر ئه منی ئه شکه نجه ده کرد و کاموسیک به چنچرؤکه کانی ئاسنین، دهرونی منی ریکده کوشی، قیچیک ئارام بوومه وه. کورسیله ی خوم هیئا، له قهراخ ته ختی ویم دانا و مه حوی ته ماشای جه مالی وی بووم. چ روخساره کی منالانه وزارؤکانه، چ حالاتیکی سهر! ئاخو ئیمکانی هه بوو که ئه م ژنکه، ئه م کیزه، یان ئه م فرشته ی عه زاب- چونکه نه مده زانی چ ناویکی له سهر دانیم- ئاخو مومکین بوو که ئه و زیواری دوو لایه نی هه بی؟ ئه وها ئارام، ئه وها بی زه حمت وه به رخودان؟

ئیستا ده متوانی گهرمای له شی ههست پیبکه م و بونی نمدار که له گزیه کانی قورسی ره شی بو سهری هه لده کشا، بون بکه م. نازانم بوچی دهستی له رزؤکی خوم بلند کرد- چونکه دهستم له ئیختیاری خومدا نه بوو- به سهر زولفی ویمدا هیئا؟ زولفیک که هه میشه به لاجانگی لکا بوو. دواپی قامکه کانم بو ناو کزیه کانی برد. تاله مووه کانی وی ساردو بوگرنیان لیده هات، بونی رتوو بهت، بونی سارد. به ته وای سارد. وه کوو وهی بوو که چند رؤژیکه مردوو. ئه من به هه له نه چوو بووم، ئه و مرد بوو. دهستم له ناو سینگ و مه مکی برد له سهر قه لبم دانا. له لیدان که وتبوو. ئاوینه م هیئا له بهر دم و که پوم راگرت، به لام که مترین شوینه واری زیندو بوونی له ویدا نیشان نه دا.

ویستم به گهرمای له شم ئه وی گهرم که مه وه، گهرمای له شی خومی بده می و ساردی مه رگی لیوه رگرمه وه، به لکوو به و جوړه بتوانم گیانی خوم له له شی وی باویژم. جل و به رگه م داکنه، چوومه سهر ته ختخواب له قهراخ وی راکشام. وه کوو نیرومیینه ی گیا پیکه وه وه نووسا بووین. له هسلدا ئه و وه کوو میینه ی بلادانه ی بوو که له نیرینه ی

خویان جیا کرد بیتهوه و ئهه وئوینی "بلادانهی" هه بوو. زاری وهک میوهی کالی تال تامی مزه ی هارویی دهدا. تهواوی لهشی وهکوو گلیره و تهرزوکه، تهیرۆک، گزلوگ وگشک، سارد ببوو. ههستم پیده کرد که خوین له دهمارهکانم ده بهستی و ئهه ساردو سپیی و سهرما، ههتا بنه بانی قهلبم کار تیکه ر بوو. هه موو ههولوو تهقه لاهو تیکوشانی من بیهوهو به خورایی بوو. له تهخت هاتمه خوار، جل و بهرگم پۆشی. نا، درۆ نه بوو، ئهه لیزه له هۆدهی من، له ناو تختوو خواب وجیووبانی من، هات گیانی تهسلیمی من کرد. لهش و گیانی هه ر دووکی به من دا!

ههتا زیندو بوو، ههتا زه مانیک که چاوهکانی له ژیان پروو لیپاو لیپ بوو، تهنیا یادگاری چاوهکانی ئهمنیان ئهشکهنجه و جهز ره به دا، ئیستا بی ههست و خوست و جولانهوه، ساردوسر به چاوهکانی له سهریهک دانراو هات، خۆی تهسلیمی من کرد، به چاوی بهستراو!

ئهوه هه مان کهسه، که سه ر جهمی ژیانی منی زه هراوی کرد بوو، یان له بنه ر هتا ژیانی من ئاماده بوو که ژه هراوی بکری و ئهمن جگه له ژیانی ژه هراوی ژیانیکی دیکه م نه ده توانی هه بیته. هه نووکه، لیزه له هۆده کهم لهش و سیبه ر کهی به من بخشی. گیانی تیکشکاو ئامانه تی وی که چ په یوه ندییه کی له گه ل دونیای سه ر گۆی زه وی نه بوو، له ناو جل و بهرگی رهش و به چین و پزووی له سه ره خۆ هاته ده ر، له ناو له شیک که ئه وی ئهشکهنجه ده کرد و له دونیای سیبه رهکانی سه ر گهردان رۆیی، گویا سیبه ری منیشی له گه ل خۆی برد. به لام لهشی بی ههست و ئیحساس و بی جولانهوه له وی که وتبوو. ماسولکهکانی نه رم و ناسک و تهنکی و دهست پیدا مالین وی ره گهکانی، هیسه کهکانی، چاو نواری رزیوو بوون، ببوون. بو غهزای به تام و خوئ بو کر مهکان و مشکهکانی ژیر ههرد ئاماده کرا بوو. ئهمن لهو هۆده هه ژاران هیهی تهژی له نه کبه تی سه قامگیر بووم، که له چه شنی گۆر بوو، له ناو تاریکانی شهوی ئه بهدی که ئه منی له باوش گرتبوو له به ده نهی دیوارهکان چوو بوو خوار، ده بوایه شهویکی درێژو تاریک و سارد و بی دوا یین، له قهراخ مردوو تیپه ر بکه م. له گه ل جه نازه ی وی. به بیرم دا هات که ههتا دونیا دونیایه، ههتا ئه من هه مه، مردوه ک، مردوه کی ساردو بی ههست و ئیحساس و جولانهوه له هۆدهی تاریک له گه ل من بووه.

له م چرکه دا هه رزم سه هۆلبه دان بوو، ژیانیکی بیوینه و که سینی، سه یر له مندا وه دیهات. چونکه ژیانم په یوه ندی به هه موو ئهه هه بوونانه ده بوو که له ده وره ی من بوون، به هه موو سیبه رهکان که له ده ورو پشت و قهراخ قوجاخم هه لده له رزین و په یوه نداریه کی قول و جیا نه کراو له گه ل دونیاو جم و جۆلی گیان له بهر و سروشتیان هه بوو به هۆی

زنجیره هه‌ودا‌کانی نادیارای جه‌ریانی په‌ریشان و بیقه‌راری نیوان من و هه‌موو هۆکاره‌کانی سروشتی به‌ر قه‌رار بوو. هیج جوړه فکرو خه‌یال به بوچوونی من، ناسروشت نه‌ده‌هات. ئەمن ده‌متوانی و ده‌شیام به سانایی به په‌مزو پموزو نه‌یینی شکله‌کانی که‌و نارا، به په‌مزو سپریات و کتیبه‌کانی ئاروشه‌ی فه‌لسه‌فه، به ئەپته‌ری و ئاقل‌سووکی، هه‌ر بووگ و ئەزه‌لی هه‌موو جوړه تیگه‌م، چونکه له‌م چرکه‌دا ئەمن له خولوو سووپی زه‌وی و ئاسمانه‌کان، گه‌شه‌و هه‌ل‌دانی په‌وووک، داروگیا به گشتی هه‌رچی له زه‌وی شین ده‌بی، جم و جو‌لی گیانداران به‌ش‌داد‌ریم هه‌بوو، پ‌ا‌بردوو دا‌هاتوو، دوورو نزیک، له‌گه‌ل ژیان و ئی‌حساساتی من هاو به‌ش و شه‌ریک و تیکه‌ل ببوو. له‌م جوړه چاخانه هه‌ر که‌س به عاده‌تیکی به هیزی ژیانی خو‌ی، به‌واز واز بوونی خو‌ی، په‌نا‌به‌ر ده‌بی‌ت: ئارق خو‌ر، ده‌چی مه‌ستی ده‌کات، نووسه‌ر ده‌نووسی، به‌رد تراش، به‌رد تراشی ده‌کات و هه‌رکام ده‌قی دل و بیروباوه‌رو ئاقیده‌ی خو‌یان به هوی هه‌ل‌وه‌دایی له دنه‌ده‌ری به هیزی ژیانی خو‌ی به‌تال ده‌که‌ن. له‌و کاته‌یه که هونه‌ر مه‌ندی به راستی ده‌توانی له خو‌ی شاه‌کار به وجود بی‌نی و بخول‌قی‌نی.

به‌لام ئەمن! ئەمن که بی زه‌وق و هه‌ژار بووم، شکل کیشیکی سه‌ر جلدی قه‌له‌مدان، ده‌متوانی چ بکه‌م؟ به‌م شکله‌نه‌ی ویشک و بریقه‌دار و بی گیان که هه‌مووی یه‌ک شکل بوو، ده‌متوانی چی بکه‌م، که شا‌کار بی‌ت؟ به‌لام له ته‌وا‌ی بوونی خو‌م زه‌وقی لی‌پ‌اولی‌پ و تین و گوپی له راده به‌ده‌رم هه‌ست پی‌ده‌کرد، جو‌ریک میر ئاخوری تایبه‌ت بووم، ده‌مه‌ویست ئەو چا‌وانه‌ی که بو هه‌میشه به‌سترا بوون، له سه‌ر کاغه‌ز بکیشمه‌وه و بوخو‌می هه‌ل‌گرم. ئەو هه‌سته ئەمنی وادارکرد که بریاری خو‌م به کرده‌وه به‌پ‌یوه به‌رم. یانی له ده‌ست خو‌مدا نه‌بوو. ئەویش کاتی‌ک که مرؤف له گه‌ل مردوه‌ک له به‌ندیخانه دایه. ئەو فکره خوشیه‌کی ناخازای له من وه‌دی‌هینا و ئی‌جاد کرد. له ئاکامدا چرا که دووکه‌لی ده‌کرد، کوژانده‌وه، دوو بی‌سوس و شه‌مدانم هینان له بن سه‌ری ویم هه‌ل‌کردن، له به‌ر شه‌به‌قی له‌رزوکی شه‌مه‌کان شیوه‌ی پ‌وخساری ئارامتر بوو، له سی‌به‌ری روناکی، هۆده حال‌اتیکی په‌مزاوی به خو‌وه گرت. قاقه‌زو که‌لووپه‌لی کارم هه‌ل‌گرت، هاتمه قه‌راخ ته‌ختی وی- چونکه ئیدی ئەو ته‌خته مالی وی بوو- ده‌مه‌ویست ئەم شکله‌ی که زور هی‌ور و ورده ورده مه‌حکوم به لی‌ک بلاو بوون و نه‌بوونه، ئەو شکله‌ی که به په‌واله‌ت بی‌جوله و له یه‌ک حال‌تدا بوو، به ئاسوده‌یی وینه‌ی بکیشم، له سه‌ر قاقه‌ز ری‌گاکانی سه‌سلی وی تو‌مار بکه‌م، هه‌ر ئەو خه‌تانه‌ی که له‌م پ‌وخساره کاریان له من کرد، هه‌ل‌ب‌یز‌یرم.

بو‌یه‌کاری هه‌ر چه‌ند کورت و ئاسایی بی‌ت، به‌لام ده‌بی کار تیکه‌ربی و گیانی هه‌بی‌ت. به‌لام ئەمن که عاده‌ت به بو‌یه‌کاری چاپی سه‌ر جلدی قه‌له‌مدان کرد بوو، ئیستا ده‌بی فکری خو‌م وه‌کار خه‌م و خه‌یالی خو‌م، یانی ئەو خه‌یاله‌ی که له پ‌وخساری وی له من دا

کار تیڤه‌ری هه‌بوو له بهر چاوی خۆم شکل گرتووی بکه‌م، چاویک له ده‌موو چاوی وی بکه‌م، پاشان چاوه‌کانم بقووچینم، ئه‌و ریڤگایانه‌ی که له پوخساری ویم هه‌لبژاردوون بو سهر قاقه‌ز دابه‌زینم، هه‌تا به‌م هۆکاره به لیڤدانه‌وه‌ی خۆم به‌لکوو تریاکیک بو گیانی ئه‌شکه‌نجه کراوم بدۆزمه‌وه. له ئاکامدا له ژیانی بیجوولّه به ریڤگاکان و شکه‌کانم په‌نابرد.

ئه‌م مه‌به‌سته له گه‌ل شیوه‌ی بو‌یه‌کاری مردوی من، شایانبوون و وی‌کچوونیکی تایبه‌تی هه‌بوو. بو‌یه‌کاری له پرووی مردوو- له هه‌سلدا- ئه‌من شکل کیشی مردوان بووم. به‌لام چاوه‌کان، چاوه‌کانی به‌ستووی وی، ئاخۆ پیویست بوو جاریکی تر ئه‌وان ببینم؟ ئاخۆ به راده‌ی به‌س له هزر و فکرو می‌شکی من، شکلیان نه‌گرتبوو، جه‌سته‌یان په‌یدا نه‌کردبوو؟

نازانم هه‌تا نزیکاتی به‌یان چه‌ند که‌په‌ت له پوخساری وی بو‌یه‌کاریم کرد! به‌لام هه‌یچ کامیان ئه‌منیان رازی نه‌کرد، و له گه‌ل هه‌زی من نه‌یاند هه‌خوینده‌وه. هه‌رچی ده‌مکیشا، ده‌مدراند- له‌م کاره نه‌ماندوو ده‌بووم و نه‌هه‌ستم به‌تیپه‌ر بوونی زه‌مان ده‌کرد.

تاریکوو پرووی به‌یانی بوو، روناکایه‌کی بو‌لیلاوی له پشت شووشه‌کانی په‌نجه‌ره‌ی هاتبوو ژۆری هۆده. ئه‌من خه‌ریکی شکلیک بووم که به بو‌چوونی خۆم له هه‌موان باشتر بوو، به‌لام چاوه‌کانی، ئه‌و چاوانه‌ی که له حالاتی سهر کۆنه دابوو، وه‌کوو ئه‌وه‌ی تاوانیکی قه‌بولناکه‌ر له من رویدا بیت! نه‌مه‌ده‌توانی ئه‌و چاوان له سهر قاقه‌ز دابه‌زینم. یه‌کجاره‌کی هه‌موو ژیان و بیره‌وه‌ری ئه‌و چاوانم له زه‌ین بنه‌پرو بوو، مه‌حوو ره‌شبۆوه.

تیڤه‌شانی من له خۆرای بوو. هه‌ر چه‌ند له پوخساری وی راده‌مام نه‌مه‌ده‌توانی حالاتی وی وه‌بیر خۆم بی‌نمه‌وه. له ناکاه بینیم له‌و چاخه‌دا کولمه‌کانی وی ورده ورده سوور هه‌لگه‌پان و گولیان کرد، وه‌کوو په‌نگی سوری جه‌رگوو دل، له دووکانی جه‌رگ و دل‌فرۆش، گیانی هاته به‌رو چاوه‌کانی له راده به‌ده‌ر کراوه، واق و پرماو مان، چاوه‌کانی که هه‌موو پرووناکایی ژیان له ویدا ئاشکرا بوو له گه‌ل روناکایه‌کی ناخۆش ده‌دروشاوه، چاوه‌کانی نه‌ساختی سهر کۆنه که‌ری وی، زۆر سه‌بر کراوه و چاوی له من کرد. بو‌یه‌که‌مین جار بوو ئه‌و ئاگاداری من بوو، چاوی له من ده‌کرد و سهر له نوێ چاوه‌کانی که‌وتنه‌وه سه‌ریه‌ک. ئه‌و روداوه به‌لکوو چرکه‌یه‌کی نه‌کیشا، به‌لام به‌س بوو که ئه‌من شیوه‌ی چاوه‌کانی وی تو‌مارکه‌م، و بو سهر قاقه‌ز دابه‌زینم. به‌گه‌زاری پی‌نووسی موو، ئه‌م حالاتم کیشا و ئیدی ئه‌وجار شکه‌که‌م نه‌دراند.

دوایی له سهر جیڤگام رابووم، له سه‌ره‌خۆ له وی نزیک بوومه‌وه، پیم وابوو که زیندوه، زیندو بوته‌وه، ئه‌وینی من له جه‌سته‌ی وی گیان ده‌ماندوو، به‌لام له نزیک بوونی

مردوو، بۆنى مردوه كى لىك بلاو بووم ههست پيده كرا. له سهر لهشى كرمى ده گچكه
تيكده به زين و دوو ميش، زهرگه ته كى زيپراوى له دهورى وى له بهر پووناكاي شه م ده فرين
و دهنيشتن. ئهو به تهواوى مرد بوو، به لام بوچ و چلون چاوه كانى كرانه وه؟ نازانم .
ئاخو ئه مه له حالاتيكي خه يالات بينى بووم؟ يان به راستى وابوو؟ نامه وئ هيچ كهس
ئهو پرسياره له من بكات.

به لام كاري حه سللى پوخسارى وى، نهك چاوه كانى بوو، هه نووكه ئهو چاوانه م
هه بوو، گيانى چاوه كانيم ده ويست بينمه سهر قاقه ز، ئيدى له شى به كاري من نه ده كات،
ئهو له شى ناسك و ته نكى وى مه كوو م به نه مان و خوراكي كرم و مشكى زي زه وى ببوو!
ئيدى ئيستا له مه به دوا ئهو له به رده ستى من بوو، نهك ئه من ده ست په روه رى وى. ههر
چركه يهك كه حه زم كرد بوايه، ده متوانى چاوه كانى ببينم. شكله كه م به وريايى و به
پاريزيكي ته واتر برد له قدوولكه ي حه له بى خوم كه شويني ده خلم بوو، تا قه ت كرد و له
خلوه تى هو ده كه م شارده وه.

شه و به پي دزه و سه بروكه، ده رويى. گويى به راده ي به س ماندوويى له له ش دهر كرد بوو،
ده نگه كانى دووره ده ست سه بر به گو يچكه ده گه بين، وه كوو بالداريك يان بالنده كى
رپيوار خه وى ده بينى، ره نگه رووه ك ده رووان وشين ده بوون. له م چاخه هه ساره يه كى
ره نگ په رپوه له پشت كو مائ هه وره كان بزر ده بوو. له سهر روخسارم هه ناسه يه كى نرمى
سبحه ينه م هه ست پي كرد له و كاته دا بانگى كه له باب له دووره وه بيسترا.

ئاخو له گه ل مردوو ده متوانى چ بكه م؟ له گه ل مردوه ك كه له شى ده ستى به لىك پرش و
بلاو بوون كرد بوو! سه رته تا به فكر دم دا هات كه ئه وى له هو ده ي خوم ده چال كه م، پاشان
فكرم كرد ببه م له ده رى له بيرى كى باويم، له بي رى ك كه ده وراده و رى وى گولى
نه يلفه رى لى روابي ت. به لام هه موو ئهو كارانه بو وهى بوو كه سيك نه يي بيني ت، چه نده
فكر، چه نده زه حمه ت و چه نده په يت و چالاكى پيو يسته! جگه له وانه نه مده ويست كه
چاوى نامه حره م و بيانى به و بكه وئ. هه موو ئهو كارانه م ده بوا به تا قى ته نيا و به
ده ستى خوم بكه م. ئه من به جه هه ننه م! له بنا خه دا زيانى من له دواى وى چ فاي ده ي
هه بوو؟ به لام ده بوايو به ئهو، هه ر گيز، هه ر گيز، هيچ كهس له خه لكى ئاسايى، جگه له
من نه ده بوايو به چاوى به جه نازه ي وى بكه وئ. ئهو هاتبوه هو ده ي من، جه سته ي سارد و
سي به رى خو ي ته سل يمي من كرد بوو، بو ئه وه ي كه سى دي كه ئه وى نه بيني ت، بو ئه وه ي به
روان ينى بيانى ئالوده نه بي ت. له ئا كامدا فكريك به زه ينم دا هات: ئه گه ر له شى ويم
له ت له ت ده كرد و له چه مدانم ده خست، هه ر ئهو چه مدانه كو نه ي خوم و له گه ل خوم
ده برده دهر، دوور، زور دوور، له چاوى خه لك، ئه وم له ده چال ده كرد!

ئەو جارە ئىدى دوو دلىم بە خو پىگە نەدا، چاقوى دەسك هيسك كه له خلوتهى هوڊە
هەبوو، هينام، و زور بە وردى و بە دىقەت، سەرەتا جل و بەرگى رەشى ناسكى كه وهكوو
هەوداى جالجالووكە ئەوى له ناوہخویدا حەپس كرد بوو- تەنيا شنىك بوو كه بەدەنى
داپوشىبوو- دراندم. وهكوو ئەوہ بوو كه ئەو بەژنى بەرز ببوو! چونكه بلندتر له بەرئ
هاتە بەر چاوم. دوايى سەرم لىكردەوہ. دلۆپەكانى خويناوى مەيبوو وك دەلەمەى سارد
له ئەوكى هاتنەدەر. دوايى دەست و قاچەكانم برىن و هەموو لەشى ويم، له گەل
ئەندامەكانى بە شىوہىيەكى رىكووپیك له چەمداندا جىكردەوہ و جلوو بەرگى- هەر ئەو
جلەكانەى رەشى- بە سەرمدا هەلكيشان، دەرکەى چەمدانم قفل كرد وگالەدا، ئاچەرەكەم
له گىرفانم خست. كاتىك كه خەلاس بووم هەناسەىيەكى راحەتم هەلكيشا، چەمدانم
هەلگرت، له سەر تەرازو وزنم كرد، قورس بوو. هىچ كات ئەو هيندە هەستم بە ماندوو
بوون نەكرد بوو. نا، هىچ كات، نەمدەتوانى چەمدانەكەم بە تەنيا له گەل خوّم بەرم.

هەوا سەر له نوئ هەورو بارانىكى سووكى دەست پىكرد بوو. له هوڊە هاتمە دەر هەتا
بەلكوو كەسىك پەيدا بكەم كه چەمدانەكەم له گەل بىنيتە دەر. لەو دەورو پىشت
كەسىك نابىندرئ. كەمىك دوورتر بە وردىم روانى له پىشت هەواى مژاوى پىرە مېردىكى
چەمياگم بىنى له بن دارىكى شەنگە بئ دانىشتبوو. چروچاوى، بە پارچەى گەردن
بەندىكى پان پىچا بوو، نەدەبىندرا. سەبرۆكە چووم نزيكەم لىكرد، هىشتا هىچم
نەگوتبوو، پىرە مېر پىكەنىيىكى وپشك و بىحورمەتانەى كرد بە شىوازيك كه هەموو مووى
لەشم قىت بوونەوہ، و گوتى: (ئەگەر حەمالت ويست ئەمن حازرم. ها... كالىسكەىيەكى
جەنازە كيشانەوہم هەىيە... ئەمن هەموو روژئ مردوان دەبەمە شاعەبدولعەزىز بە خاك
دەسپىرم. ها... ئەمن تابووتىش دورست دەكەم، بە بەژن و بالائى هەر كەس تابووتم
هەس، بە شىوہىيەك كه مووى لىنادا، ئەمن بوخوّم حازرم له خزمەت دام هەر ئىستا!...).

له سەر جىگاكەى هەستاوہ، ئەمن بو لائ مال گەرامەوہ، چوومە هوڊە چەمدانى مردوم
بە هەزار زەحمەت، هەتا بەردەرگا هينا. بىنىم كه كالىسكەىيەكى جەنازە هەلگري كوّن و
بىكەلك له بەر دەرکەىيە كه بەو دوو ئەسبە رەشە كزە وهكوو برىنى لەشى مردوو بەسترا
بوو. پىاوہ پىرە له لائ سەرو له شوينى دانىشتن روڤنىشتبوو، شەلاخىكى درىژى له دەست
دابوو، بەلام رووى وەرنەگىرا كه چاو له من بكات. ئەمن چەمدانم بە دەردى سەگ له
ناو كالىسكە دانا كه له نىودا، جىگايەكى تايبەتى بو تابووت بوو. بوخوشم وەسەر كەوتم
له جىي تابووت راکشام و سەرم له سەر لىوارى وى دانا، هەتا بتوانم دەوروو بەر ببىنم.
پاشان چەمدانم له سەر سىنگم خزانم و بە دوو دەستم توندم راگرت.

شەلاخ لە ھەوا دەنگی ھات، ئەسبەکان بە ھەناسەبەرکە وەرپیکەوتن، لە کونە تەفنگی کەپۆی ئەوان، ھەلم و ھەکوو لولەیی دووکەل لە ھەوای بارانی دەببندرا و شەقاوی بەرز و لە سەر خۆیان ھەلەدەگرت. پاشوو پێشوو ئەوان و ھەکوو دزیک کە بە پێی یاسا قەمکیان بربای و لە پۆنی داخراویان ھەلکێشابن، سەبرو بەرز و بیدەنگ لە سەر زەوی دادەنرا. دەنگی زەنگولەکانی گەردنیان، لە ھەوای نمدار بە سۆزی تاییەتی لە چرپین بوو. جۆرە ئاسودەییەکی بێ بەلگە و دەلیل و نەگوتراو سەرانسەری لەشی داگرتبووم، بە جۆریک کە لە پۆینی کالسکەیی تەرم کێش، ئاو لە ناو دلم نەدەھەژا. تەنیا قورساییی چەمدانم لە سەر قەفەسەیی سینگم ھەست پێدە کرد.

تەرمی وی، جەنازەیی وی، و ھەکوو ئەمە بوو کە دايم و دەرھەم ئەو قورسایییەیی سینگ فشارم دەدا. تەم و مژیکیی بولیل دەورو بەری جادەیی گرتبوو. کالسکە بە تالۆکەییەکی ئاسودە و ناخازا، لە کیوو دەشت و چەم تێدەپەری. دەورو بەری من ھەتا چا و ھەتەری دەکرد شوینی تازە و خۆش دەببندرا، کە ئەم نە لە خەو، و نە لە ھوشیاری نەمببینی بوون.

چیاکانی دابەر، دارەکانی سەبرو عەجایب و سەرو لک و چلووک شکاوو خۆارەو ھەبوو، تووک لیکراو، لە دوو لای جادە سەر ھەلداو کە لە ناو ئەواندا خانوو بەرەیی رەنگ خۆلە پۆتینە بە شکی جۆراجوور سی قولینچک، مساوی، شەش سووچی، بە پەنجەرەیی دەکورت و تاریک بێ کەلووپەل دەببندرا. ئەو پەنجەرەنە چەشنی چاوەکانی مەووقی گێژ دەچوو کە گەندە تایی گرتبیت. نازانم دیوارەکان چیان لە گەل خۆیان ھەبوو، کە ساردو سەرمايان ھەتا قەلبی ئینسان دەگوێزیتەو. و ھەکوو ئەمە بوو کە ھیچ کات گیان لەبەرپیکیی زیندوو نەیتوانیبیت لەو مالانە دانیشتوو بیت! رەنگە بۆ سیبەری گیانداران ئەو خانەوانە دورست کرابوو!

گۆیا کالسکە ئاژۆ، ئەمەنی بە رینگایەکی تاییەت و یان بەکویرە رینگایە کدا دەبرد. بازیک شوین تەنیا دارەکانی بپا و خوارو خێج دەورو بەری جادەیان گرتبوو، و پشستی ئەوان مالاکانی نەوی و نزم و بەرز بە شکی ھەندەسی قویچ- قوچی ناتەواو- بە پەنجەرەیی دەباریک و خوار دەببندرا، کە گۆلی نەیلوفەری سوور لە قەراخ وان سەری و دەدەرنابوو، بە دەرو دیوار ھەلەدەچوو. ئەم تەماشاکەییە لە ناکاو لە پشت مژیکیی بولیلای وی بوو. ھەورەکانی قورسی ئاوس، ترۆپی چیاکانیان لە ئامیز گرتبوو ریک دەکوشی، نەمە نەمی باران و ھەکوو تۆزو خۆلی سەر گەردان و بێ پەسیو لە ھەوا بلاو ببوو. لە پاش ئەو ھەیی سەر دەمیک رۆیشتین، لە نزیک کیوھەکی بەرزوو قاقری بێ ئاو و گیا و سەوزایی، کالیسکەیی تەرم ھەلگەر رايگرت. ئەم چەمدانم لە سەر سینگم لە قاند و ھەستامەو. لە پشت چیا، شوینیکی خۆت و ئارام و بە سەفا بوو، شونیک کە ھەر گیز نەمدیبوو،

نەمدەناسى، بلام بە نەزەرم ناسياگ ھات. ۋەك ۋەى لە دەرهۋەى لىكدانەۋەى من نەبوو. گۆلى نەيلوفەرى سوورى بى بۆن، ھەردى داپۆشيبوو. پىموا بوو ھەتا ئىستا كەسىك قاچى بەم مەلبەندە نەكەوتبوو. ئەمن چەمەدانم ھىنايە خوار لە ھەردم دانا، پىرە مېرى كالىسكەچى روى ۋەرگىپرا وگوتى: (ئىرە شاعەبدولعەزىمە، شوپىنىكى باشتەر لەمە بوٹ پەيدا نابىت، بالندە پەر لىنادا. ھا...).

دەستم لە گىرفانم رۆ كرد كرىي كالىسكەچى بدەم، لە دوو قران و عەباسىك پىتر لە گىرفانم دانەبوو. كالىسكەچى پىكەنىنىكى وىشك و بىئىحترا مانەى كرد وگوتى: (مەسەلە نىيە، دوايى لىت ۋەردەگرم. مالىكەت بەلەم، ئىدى بە منت كار نىيە، ھا... ؟ ھەر ئەۋەندە بزانه كە لە گۆر ھەلكەنەن بى ئەزموون و ناپسپۆر نىم، ھا... بەلكوو كەمۆشم، ھا؟ خەجالاتى ناوئ با بچىنە وئ، لە كن چەم قەراخ دارى شەنگە بى، قولكىك بە رادەى چەمەدان بوٹ ھەلدەكەنم و دەرۆم".

مامە پىرە بە چالاكىەكى تايبەتى كە ئەمن ناتوانم خەياللى بكەم، لە كالىسكە ھاتەخوار. ئەمن چەمەدانم بە نەقە نەق لە دوو خۆ كىشا وپىكەۋە چووينە رەخ بەدەنەى دارىك كە لە قەراخ چۆمىكى وىشك بوو، ئەو گوتى: ئىرۆكە باشە؟"

و بى ئەۋەى چاۋەرۋانى ۋلامى من بىت، بە بىلەكى كچكە و كۆلىنگ كە پىي بوو، خەرىكى ھەرد ھەلكەن بوو. ئەمن چەمەدانم لە ھەرد دانا و لە سەر جىگای خۆم بىدەنگ راپوھستابووم. ئەو بە پشتى كۆم و چالاكى مروقىكى كۆنەكارو كەموۆ، خەرىك بوو. لەو كۆلىنەۋە دا شتىكى ۋەكوو گۆزەى لعاب دۆزىيەۋە، ئەۋى لە دەسمالىك پىچاۋە ۋە ھەستاۋە گوتى:

" ئەم قولكە، ھا...، دوست بە ئەندازەى چەمەدانە، مووى لىنادات، ھا... " دىسان ئەمن دەستم دەگىرفانم نا حەقدەستەكەى بدەمى. لە دوو قران و عەباسىك پىترم پى نەبوو. دىسان پىرە مېر پىكەنىنىكى وىشك و بى مەزەى كردو گوتى: " پىويست ناكات، مەسەلە نىيە، ئەمن مالى تو پىدەزانم، ھا، ئەۋە لە جياتى حەقدەستم گۆزەيەكم دۆزىيەۋە، گۆلدانىكى راغە، ئى شارى قەدىمى رەيە، ھا...".

دوايى بە ھەيكەلى كۆمى خۆى پىدەكەنى، بە جوړىك كە شانەكانى دەلەرزىن. گۆزەكەى كە لە ناو دەسمالىكى چلكن بەستبوو لە بن ھەنگلى گرتبوو، بو لای كالىسكەى تەرم ھەلگر چوو و بە چالاكىەكى تايبەتى لە شوپىنى خۆى دانىشت. دىسان شەلاخى ھەلسوراند، ھەسپەكان بە ھەناسەكىشان ۋەرىكەوتن، دەنگى زەنگولەى گەردنى ئەوان

له هه‌وای نمدار گۆرانی تایبه‌تیاں ده‌چپری، ورده ورده له پشت کۆمای ته‌م و مژ له سیڤه‌ی چاوی من ون بوو.

چاخیک ته‌نیا مام هه‌ناسه‌یه‌کی راحه‌تم هه‌لکیشا، وه‌کوو ئه‌مه بوو که باریکی قورسم له سه‌ر سینگم هه‌لگرتوو، ئارامبوونه‌کی به‌ تام و چپژ، هه‌موو له‌شی داگرتم. له‌ ده‌وره‌ی خۆم روانی، ئیره‌ شوینیکی گچکه بوو که له‌ ناو ته‌پۆلکه‌و چیاکان گیری کرد بوو. له‌ سه‌ر زنجیره‌ کیویک شوینه‌واری خانوبه‌ره‌کانی که‌ونارا، به‌ خشتی ئه‌ستوور و چه‌مه‌کی ویشک له‌و نزیکایی وه‌به‌ر چاو ده‌که‌وت.

ئهم ناوچه‌یه‌ ئه‌مین و خلوه‌ت، دوور که‌وتوو بی ئه‌نگامه‌و چه‌قه‌و هه‌را بوو. ئه‌من له‌ قولایی دلمه‌وه‌ که‌یف خۆشبووم و له‌ پالخۆمدا فکرم ده‌کرد ئه‌و چاوانه‌ی گه‌وره‌ کاتیک که‌ له‌ خه‌وی سه‌ر گۆی زه‌وی وه‌خه‌به‌ر دئ، جیگه‌یه‌کی به‌ لیها‌تووی خانوبه‌ره‌و فیافه‌که‌ی ده‌دۆزیه‌وه، ئه‌و چاخ ده‌بوایه‌ که‌ ئه‌و دوور له‌ خه‌لکی تر، دوور له‌ مردووی ئه‌وانی تر بوایه‌، هه‌ر به‌م جوړه‌ی که‌ له‌ ژیا‌نیش دوور له‌ زیواری خه‌لکی دیکه‌ بوو.

چه‌مه‌دانم به‌ پاریز هه‌لگرت و له‌ ناو قولکه‌که‌م خست. قولکه‌که‌ دورست به‌ ئه‌ندازه‌ی چه‌مه‌دان بوو. مووی لئ نه‌ده‌دا. به‌لام بۆ دوایی جار ویستم ته‌نیا جاریک له‌ وی- له‌ چه‌مه‌دان- بنۆرم. له‌ ده‌ورو پشتی خۆم روانی که‌سی لی‌دیار نه‌بوو. ئاچه‌رم له‌ گیرفانم هی‌ناده‌رو ده‌رکه‌ی ویم کرده‌وه. به‌لام چاخیک که‌ قولینچیکی جلی ره‌شی ویم وه‌لابرد، له‌ ناو خوینی دل‌مه‌بوو، و ئه‌و کرمانه‌ی که‌ لولیا‌ن خوارد بوو، دووچاوی گه‌وره‌ی ره‌شم بینی که‌ بی‌ جو‌له‌ راسته‌وخۆ، چاوی له‌ من ده‌کرد، و ژیا‌نی من له‌ بنه‌بانی ئه‌و چاوانه‌ی قوم ببوو. به‌ تالوکه‌و به‌ په‌له‌ ده‌رکه‌ی چه‌مدانم گاله‌دا و خۆلم وه‌سه‌ر کرد پاشان به‌ پی‌ شیلام، دوایی کلۆ به‌ردو خیزم هی‌نا به‌سه‌رمدا کرد هه‌تا شوینی قه‌به‌ر به‌ ته‌واوی لئ پاک بیته‌وه، به‌ جوړیک که‌ هی‌چ که‌سیک نتوانیت ئه‌وی هه‌لا‌وی‌ری. به‌ شیوه‌یه‌کی باش ئه‌م کاره‌م کرد که‌ بو‌خۆشم نه‌مه‌ده‌توانی قه‌بری وی له‌ باقی زه‌وی لیکه‌ه‌لا‌وی‌رم.

کارم که‌ ته‌واو بووگ، چاویکم له‌ خۆم کرد، بینیم جل و به‌رگم خۆلا‌وییه‌، دریا‌وه، و خوینی مه‌یو بووگی ره‌ش به‌ وی نوساوه، دوو می‌ش و زه‌رگه‌ته‌یه‌کی زی‌راوی له‌ ده‌وره‌م له‌ باله‌ فره‌ دابوون، کرمی ده‌گچکه‌ به‌ له‌شم وه‌نووسا بوون، که‌ له‌ ناو یه‌کدا ده‌جۆلان‌ه‌وه‌و تیکده‌به‌زین و لیک ده‌هالان. ویستم پینۆکی خوینی سه‌ر جلوو به‌رگم خاوی‌ن که‌مه‌وه، به‌لام هه‌ر چی کردم و کراندم و قولی کراسم به‌ ئاوی زارم تر کردو لی‌م خشاندم، پینۆکه‌کانی خوین خه‌را‌بتر هه‌لینگانده‌دا و خۆلتر ده‌بوو. به‌ جوړیک که‌ ته‌واوی جل و به‌رگی منی داگرت و ساردو سه‌رماو زوقم و سه‌یا‌قه‌ی لی‌چق بوونی ویم له‌ سه‌ر له‌شم هه‌ست پی‌کرد.

درهنگ وهختان بوو، نزیکه ی پوژ ئاوا، نمهنمه باران دهباری، ئەمن بی ئەوهی بمههوی شوین پپی تهگهره کالسکهی تهرم هه لگرم وه بهر خۆم داو، وه پریکه وتم. چاخیک که ههواو بان تاریک بوو شوینی تهگهری کالسکهی جه نازه هه لگرم ون کرد. به سهر لیشیواوی بی وهی بزائم ده چمه کوئ، بی فکرو ئیراده له تاریکی شهوی ئەنگوست له چاوی تیکچرژاو له سهرهخۆ ده پویشتم و نه مده زانی بو کوئ ده چم! چونکه پاش وی، دواپی ئەوهی که ئەو چاوانه ی گه وره له ناو گو میلیکه ی خویندا به ده له مه م بینی بوو، له شهویکی تاریک، له شهویکی قوول که هه موو ژیان ی منی داگرتبوو وه پریکه وتبوو ده پویشتم، چونکه ئەو دوو چاوه ی که وه کوو چرا بوون بو هه میشه کوژا بوونه وه، و له و حاله دا بۆم وه ک یه ک بوو که به شوین و قوئاغ و مه نزلئیک بگه م، یان هه یچ کات نه گه م.

کپ و بیدهنگی تهواو حوکمرانی ده کرد. وام به زهین داها ت که هه موو ئەمنیان جیهیشت بوو. به بوونه وه رانی ناگیاندار په نام برد. په یوه ندی نیوان من و جه ره یانی سروشت، نیوان من و تاریکیه کی قوول که له گیانی من دابه زیبوو وه دیهاتبوو. ئەو بیدهنگیه جو ره زوانیکه که ئیمه مانان تی نی ناگه یین، له توندو تیژی که یف خو شی سهرم گیز بوو، مامه سورهم گرت، حالاتیکی رشانه وه و ئیستفرآخم بو ها ته پش، و لاقم سست و شل بوون و پوچانه وه. ماندوو بوونیکی بی دوا بییم له خۆمدا هه ست پیکرد، چوومه ناو قه برستانی ره خ جاده و له سهر به ردی گلکویه ک دانیشتم، سهرم له ناو دوو ده ستم گرت و بو حالی خۆم سهرگه ردان و هه یران مام. له ناکاو دهنگی پیکه نی نیکی ویشک بی ئیحترا مانه هه ودا ی خه یالی پساندم و ئەمنی وه خو هی ناوه. رووم وه رگیزا و بینیم ئەو هه یکه له ی که سه رو ده موو چاوی به شالگه ردن پیچا بوو له قه راخ من دانیشتبوو و شتیکی له ده سمالئیکی به ستر او له بن هه نگلی دابوو. رووی له من کرد و گوتی:

"بیگومان ئەتو ده تو یست بو شاری بچی، ریگات ون کردوه، ها؟ ره نگه به خۆت بلئیت" ئەو وهخته ی شهو له ناو گو رستان چ کار ده که م؟ به لام خو ف مه که، سه روکاری من له گه ل مردوانه، کارم قه بر هه لکه ندنه، کاریکی خه راو نییه، ها؟ ئەمن سهر جه می ریگا کان و کویره ریگاکانی ئیره به له دم. مه سه له ن ئە مرۆ چووم قه بریک هه لکه نم ئەو گو لدا نه له بن ههر د ها ته ده ر، ده زانی گو لدا نی راغه، ئی شاری قه دیمی ره یه، ها؟ قابیلی نییه، ئەمن ئەم گو زه به تو ده دم با له منت به یادگار له لا بییت"

ئەمن ده ستم بو گیرفانم برد، دوو قران و عه باسیه که م ده ره ینا. پیره میر به پیکه نییکی ویشک گوتی: نا قابیلی نییه، ئەمن مالت پی ده زانم. له و نیزیکانه کالسکه یه کی مردوو هه لگرم هه یه، وه ره ئەتو بو مالتان به رم. ها؟ دوو هه نگاو ریگایه."

گۆزلهكهى له داوینی من هاویشت و پابوو سهر پى. له پیکه نینان شانى دهلهرزین. ئەمن گۆزلهكهى هه لگرت و به دواى ههیکه لى پشت کۆم وه رى كه وتم. له سهر گه وهى جاده، کالسکه یه کى تهرم کیشى بیکه لک به دوو ئەسبى رهشى و کز پاره وستا بوو. پیاوه پیره به چوست و چالاکی چوو سهر و دانیشت، ئەمنیش چوومه ناو کالسکه و له شوینی تاییهت که بو تابووت دورست کرا بوو، پراکشام و سهرم له سهر لیوی به رزی وی دانا. بو ئەوى دهوروو به رى خۆم بتوانم ببینم، گۆزهم له سهر سینگم دانا و به دهست پامگرت.

شه لآخ و پیره ی هات، ئەسبه کان به هه ناسه هه لکیشان وه پیکه وتن. ههنگاوی به رزو له سهره خویان هه لده گرت. لاقیان سه برو بیده نگ له سهر هه رد داده نا. دهنگی زهنگوله ی گه ردنی ئەوان له هه وای نمدار ئاههنگی تاییهت یان ده چری. له پشت هه ور، هه ساره کان وه کوو کاو لى چاوه کانی برووسکه دار، که له ناو خوینی مه یو بووگی رهش هاتبهنه ده ر ته ماشای سهر هه ردیان ده کرد. فینکایه کى ئارام و شیرین هه موو له شى منى داگرت.

ته نیا گۆدان، وه کوو جهسته ی مردوه ک سینگی منى فشارده دا. داره کانی پیچ پیچ به لک و پۆپی ده خوارو خپچ، وه کوو ئەمه بوو که له تاریکی له ترسی ئەمه مه بادا هه لخولیسکین و وه هه ردی که ون، دهستی یه کتریان گرتبوو. ماله کانی سه یرو سه مه ره به شکه کانی برا و بری هه نده سی به په نجه ره کانی ده ست لی هه لگیراک، ره شى قه راخ جاده، کویره وه ریان کیشا بوو. به لام په یکه رى دیواری ئەو ماله، وه کوو کرمی شه وانیه ی ورشه دار، خه م و ناخۆشى له خۆی فرایاز ده کرد. دارو باره کان به حالاتیکی ترسه نوک دهسته دهسته، ره دیف ره دیف، تیده په رپین و به دواى یه کدا هه لده هاتن. به لام وا به نه زه ر ده هات که لاسکی نه یلوفه ره کان له لاقى وان ده هالین وه هه رد ده که ون. بوئى مردوو، دايم و ده ره م له جهسته ی من رۆچوو بوو، هه موو ته مه ن له تابووتیکی رهش نوستبووم، و که سیک، پیرمیریکی پشت کۆم که روخسارم نه ده بینى، ئەمنى له ناو مزو سیبه رکانى تیپه ریو ده گه راند.

کالسکه ی مردوو کیش راوه سنا، ئەمن گۆزهم هه لگرت و له کالسکه هاتمه خوار. له به ر ده رگای ماله که م بووم، به په له چوومه هۆده که م، گۆزهم له سهر میز دانا، چووم قدوولکه ی ته نه که م- هه ر ئەو قدوولکه یه ی که ده غلم بوو و له خلوه تی هۆده م شار دبووه. - هه لگرت و هاتمه به ر ده رگه، هه تا له جیاتی هه قده ست، قدوولکه که، به پیره میرى کالسکه چی بده م. به لام ئەو ون ببوو. شوینپییه ک له ویبو له کالسکه که ی، نه ده ببیندرا. سهر له نوئ به نا هومیدی بو هۆده م گه رامه وه، چرام هه لگیرساند، گۆزهم له ناو ده سما ل هیناده ر، خوئی سهر ویم به قۆلى کراسم خاوین کرده وه.

گۆزه پهنگيكي بريقهداري قهديمي ونهوشهيي ههبوو، كه به پهنكي زهرگهتهي زيپراوي ورد كراو، دهر هاتبوو. لايهكي بهدهنهي وي به شكلي بادام، دهوراندهوري، نهيلوفهري پهنك سوور بوو، ناوي وي- له ناو دهورهي بادامي- پوخساري وي، دهم و چاوي ژنيك كشرپا بوو كه چاوهكاني پهرش، چاوي گهوره تر له ناسايي، دوو چاوي سهركونهكهري ههبوو. وهكوو ئهमे كه له من تاوانيكي قهبوول نهكهر قهومابييت و بو خوم نهمزانيبييت.

چاوهكاني ئهفسوونكارو جادووگهري كه له حالي پريشان و مشهوهش و سهر گهرداني، ههپهشهكهرو واده دهر بوو. ئه و چاوانهه دهترسان و پاياندهكيشا، و برووسكهيهكي ماوهراي سروشتي مهست هينهريان له بن وي ده دروشاوه. كولمهكاني دهريهپيو، نيوچاواني بهرز، بروكاني باريك و تيكهل، ليوهكاني گوشتاوي نيوه كراوه و بسك و كهزي ئالوزي ههبوو كه قوليك، له سهريپانايي لاجانكي ساني بهستبوو.

ئه و وينهيهي كه دويني شهو له روخساري ويم ههگرتبووه له ناوي قدوولكهي حهلهببم دهرهينا، له بهر يهكم دانان، له گهل ئه و شكلي گوزه نيسكوئهيهك تهوفيري نهبوو، وهك ئهوه كه كووبي يهك بن. ههر دووكي ئهوان يهكيك و كاري شكل كيشيكي چاره پهرش، له سهر قهلهمدان ساز ببوو. پهنكه گياني نقاشي گوزهي له كاتي كيشانهوهي چوببته كه ليشهه من و دهستي من له بهر دهستي ويدا بووبييت. ناكري ئه م دوو شكله ليك هلاويردريين. تهنيا ئه مه نهبييت كه نهقاشيهكهي من له سهر قاقهز بوو، له حاليكدا شكلي سهر گوزه پهنكي پوناكي قهديمي ههبوو كه گياني مهپمووز، گيانيكي بياني و غهريب و نائاسايي بهم شكلهه دا بوو، و ئاورينكي گياني شپوريك له بن چاواني ده درهوشاوه. نا، جيگاي باوه نهبوو! ههر ئه و چاوانهه گهوره و بي فكر، قيافهيهكي پازدار و له عيني حالدا ئازاد!

چ كهسيك ناتواني تيگات و ليي حاليبييت كه چ ههست و ئيحساسيك به مني دهست دا! ئاخو روداوهكي ئهوها له كردنهاتووه؟ سهر جهمي بهخت پهشيهكاني ژيانم سهر له نوي له بهر چاوم بوون به خاوهن جهسته. ئاخو تهنيا چاوهكاني كهسيك له ژيانمدا بهس نهبوو؟ ئيستا دووكهس ئه بهو چاوانه، ئه و چاوانهه كه مالي وي بوو، چاوپان له من ده كرد! نا، به تهواوي به دهر له تاقهت بوو. چاويك كه بو خوي له وي نزيك چيا، له قهراخ بهدهنهه داريكي شهنگهبي، له په خ چه ميكي ويشك به خاك ئه سپاردرا بوو. له بن گولهكاني نويلوفهري سوور، له ناو خوينيكي مهيو، له ناو كرم و گيانله بهران و پيوه دهره گهزوك، كه له دهورهه وي جهرنيان گرتبوو، پيشهه گياكان خيرا له كاولي چاوي وي رو دهچوو كه شيرهكهه بمزي، ئيستا به ژيانكي پته و ليپاليپ چاوي له من ده كرد!

ئەمن خۆم ھەتا ئەو پادەھیە چارە رەش و تووک و نزا لیکراو، فکر بو نەدە کردەو، بەلام بە ھۆی ھەستی تاوانیکی گەورە کہ لە من دا شراوہ بوو، لە عەینی حالدا کہیف خۆشی بی بەلگە، سەرخۆشی نائاسایی بە منی دەست دا، چونکہ تیگەبییم کہ تاقە کہسیکی ھاودەردی قەدیمییم ھەبوو. ئاخۆ ئەو شکل کیشی قەدیم، شکل کیشیک کہ لە سەر ئەو گۆزەھییە سەتان ھەزار سال پێش نەقاشی کرد بوو، ھاودەردی من نەبوو؟ ئاخۆ دونیای منی پڕ نەبیریوو؟

ھەتا ئەو چرکہ ئەمن خۆم بە بەخت پەشتەری بوونەوەر دەزانی، بەلام حالیبووم کہ لە سەر ئەو چیایانە و لەو مالانە و ئاوەدانیانە خاپۆرو ویران کہ بە خشتە قورس دورست کرا بوون، خەلکانیک تێیاندا ژیاون کہ ئیستا ئیسکی ئەوان رزیوہ و پەنگە زەرپراتی بەشکانی جۆراو جۆری لەشی ئەوان لە ناو گولەکانی نیلوفرپی سوور ژیانیان دەکرد، لە ناو ئەو خەلگە شکل کیشیکی بەلەنگازو بارکەوتوو، شکل کیشیکی تووک و نزا لیکراو، ویدەچی شکل کیشیکی قەلەمدان سازی بەخت پەشی وەکوو من ھەبووبیت، راست وەکوو من. ئیستا حالیبووم، تەنیا دەمتوانی تیگەم و بفامم کہ ئەویش لە ناو دوو چاوی زلی پەش سووتاوہو تئاوہتەوہ، دورست وەکوو من. ئەمە بە منی دلداری دەدا.

لە ئاکامدا نەقاشیەکی خۆم لە کن نەقاشیەکی گۆزە داناو بەرابەرم کرد، پاشان چووم مەنقەلی تاییەتی خۆم ساز کرد، کہ ئاور پریشک و ئاورینگی دەدا، ھینام لە پیش شکلەکانم دانان. چەند قوم وافورم ھەلمژێ و لە دونیای خەیاڵات لە وینەکانم روانی، چونکہ دەمەویست فکرو ھزری خۆم کو کہمەوہ، و تەنیا دووکەلی تریاک بوو کہ دەیتوانی فکری من کو کاتەوہ و ئاسودەیی فکریم بو دەستەبەر کات.

ئەو نەندە تریاک مابوو ھەلمژێ و کیشام ھەتا ئەم ئەفیوونی فەقیر ھەموو ئارووشەو ئەو پەردانە کی پیشی چاوی منیان گرتیوو، ئەو ھەموو یادگاربانە کی لە بەر دەست و پەنگ بۆری خۆلە پۆتینە و تیکچرژاوو تیکشیلدراو بلاو بکات. ئەو نەشئە کی چاوە پوانم دەکرد بۆ ھینام، کہ زیدەتر لە چاوە پوانم بوو. وردە وردە ھزرەکانم، وردبین، مەزن و ئەفسونگەر بوون، لە حالاتیکی نیوہ خەو بیھۆشی کہ وتم، پاشان وەکوو ئەمە بوو کہ تەوژم و قورسایی لە سەر سینگم ھەلگیرا، وەکوو ئەمە یاسای سەنگینی بو من وجودی نەبوو، بە شیوہیەکی ئازادانە بە دوا ھزرم کہ مەزن، زەریف و لەتیف و مووقەلێش ببوو بالمگرت و فریم.

جۆرە خۆشحالیکە کی قوول و لە گوتن نەھاتوو ھەموو لەشی داگرتم. لە زیندانی باری لەشم ئازاد ببووم. دونیایەکی ئارامی و ئاسودەیی، بەلام تەژی لە شکل و پەنگی ئەفسونگەر و شیرن... دواپی تشک و دامینی ھزرم ھەلچیرا و لەم پەنگانە و شکلانە

دەتواوہ. لە ناوشەپۆلان قوم دەبووم کە تەژی و دارمال لە لاواندەوہی کارتییکەر بوو. دەنگی قەلبی خۆم دەببسی، جۆلەئە هاتووچۆی خوینم لە رەگ و دەمارەکانمدا ھەست پێدەکرد. بەلام ئەو حالاتە بۆ من لێپالیپ لە مانا و کەیف بوو. لە قولای دڵ دەمەویست و ئارەزوم دەکرد، کە خۆم دەستەبەری خەوی لە بیر چوونەوہ بەکم. ئەگەر ئەو لە بیر چوونەوہ مومکین دەبوو! ئەگەر دەیتوانی دەوام بێنئ! ئەگەر چاوەکانم دەکەوتنە سەر یەک لە دونیای خەو لە سەرەخۆ لە نەبوون دەتواوہ، بوونی خۆم ھەست پێ نەدەکرد! ئەگەر گونجاو بوو لە پنوکیکی رەنگین، لە ئاھەنگیک، گۆرانیک، لە گەل ورشەئە رەنگین سەر جەمی ھەستم تیکەل دەبوو، و پاشان ئەم شەپۆل و شکلانە ئەوندە گەورەو مەزن دەبوون، دەئارژۆت کە بە تەواوی نەدەماو لە ناو دەچوو بە تاسەو ئارەزوم گەیبووم.

ورده ورده حالاتیکی بیدەنگی و بێھەستی بۆ من ھاتە پێش، وەک جۆریک ماندوو بوونی ئارامبەخش و شیرین، یان شەپۆلیکی زریف بوو، لەشم بۆ دەرەوہی دەدەلاند. پاشان ھەستم پیکرد کە زیوارو ژیانە من بۆ پشتمەوہ دەگەرێ. سەبر سەبر روداوہکانی رابردوو و یادگاری و بیرەوہریەکانی ستراوہو لە بیرکراوی سەردەمی منالی خۆم دەبینی.

نەک تەنیا دەمدیتن بەلکوو لەو ھەراوھوریانە بەشداریم ھەبوو و ھەستم بەوان دەکرد. چرکە بە چرکە، گچکەترو چکۆلەتر دەبووم. دوایی لە ناکا و ھزرو فکرم رەشبۆوہو لە ناوچوو وتاریک بوو.

ھاتە بەر چاوم، کە تەواوی بوونی من، بە سەری چەنگالیکی باریک گریڈراوہ و لە بنەبانی بیریکی قوول و تاریک ھەلاوہسرا بوو. پاشان لە سەر چەنگالەکە بەردرام. دەخوشیم و دەلەقیم و دوور دەبوومەوہ بەلام وە ھیچ شتییک نەدەکەوتم. ھەلڈیریکی بی دوایی لە شەویکی ئەبددی بوو. لە پاش ئەوی پەردەکە بنەبەر بوو واستراوہ بەدوای یەکدا لە بەر چاوی نەقشی دەبەست. چرکە یەکی لە بیر کردنم لە سۆنگەئە وی بیری. کاتییک کە وەخۆ ھاتمەوہ بە جاریک خۆم لە ھۆدەییەکی گچکە بینی و لە حالاتیکی تاییەتی دابووم کە لە لام سەیر بوو، لە لایەکیش بۆم سروشتی بوو.

لە دونیایەکی تازە کە وەخەبەر ھاتبووم ئاقارو دەرۆبەری و چلۆناییەتی و کەرخ و ھەلوو مەرجی وئ بە تەواوی بۆ من ئاشنا و نزیک بوو، بە شیوہیەک کە زیدەتر لە مەلەبەندی ژیانە پێشۆی خۆم بە وئ ئاودەمی و ئوگریم گرتبوو. وەکوو ئەوہی کە رەنگدانەوہی ژیانە بەراستی من بوو. دونیایەکی دیکە بەلام بە رادەییەک لە من نزیک و

په یوه نندار بوو که به نه زهرم ده هات که بو ئاقارو ده ورو بهری حه سلّی خوّم گراومه وه. له دونیا یه کی قه دیمی به لّام له عهینی حال نزیکتر و سروشتی تر له دایک ببووم.

هه واو بان هېچتا تاریک و پروون بوو. چو له چراهه که له سه ر ده لاقه ی هو ده که م ده سوتا، جیووبانه که م له قولینچکی هو ده که وتبوو. نه من وه خه بهر بووم، هه ستم پیده کرد که له شم گهرمه، پنوکه کانی خوین به عابا و شالگردنم وه نووسا بوو. ده سته کانم خویناوی بوو. به لّام له گه ل بوونی گهنده تاو، جوړیک دلته نگی و پریشانی و ورووژاو بوونی تایبته له من دا وه دیهاتبوو که توندوتیژتر له فکری بنه برکردنی شوینه واری خوین بوو، به تابشت تر له مه بوو که دارو غه بیّت و نه من ده ست به سه ر کات.

بیجگه له وهش سه ر ده میکی دوورو دريژ بوو که چاوه پروانیم ده کرد وه ده ست دارو غه که وم. به لّام برپارم گرتبوو که بهر له گرتنم پیاله ی شه رابی ژه راوی که له سه ر ده لاقه بوو به قومیک وه نوشم. نه مه ئاتاجی به نووسین بوو که بو من به نه رکیکي مه جبووی بوو. ده مه ویست نه و دیوهی که سه ر ده میکی دوردریژ بوو له ناخه وه نه منی نه شکه نجه و جه زره به ده دا، بو دهره وهی دهر بکیشم. ده مه ویست دلی پری خوّم له سه ر قاقه ز دابه زینم. له ئاکامدا دوايي هیندئ شک و دوو دلی، چو له چرام هینا یه پیش و به مجوره ده ستم پیکرد:

نه من دایم و دهره م فکرم بو ی ده چوو، خه یالم ده کرد که بیده نگی باشترینی شته. و بوچوونم و ابوو وام ده حایشاند که وا باشه مروّف وه کوو ماسیگره له ره خ دهریا پهرو بالی خو ی بکاته وه و ته نیا دابنیشت. به لّام هه نووکه ئیدی به ده سته خوّم نییه، چونکه نه وهی که نه دبوا یه ببوا یه، بوو. کی ده زانی؟ ره نکه هه ر نیستا کاتر میړیکی دیکه، ده سته یه که پاسه وانی مه ست بو گرتنی من بین! نه من حه ز ناکه م که تهرمی خوّم نه جات بده م، بیجگه له مه جیگای حاشا کردنیش نه ماوه، وادابنیین نه گه ر له که وه تنوکه کانی خوینیش له بهین بهرم، به لّام بهر له وی وه ده ست وان بکه وم، پیاله یه که له و شه رابه ی، له شه رابی ئیرسی خوّم که له سه ر ره فحه م داناوه ده خوّمه وه.

نیستا ده مه وئ ته واوی ژیا نی خوّم وه کوو هی شووی تری له ده ستم دا هه لپیشیوم و شیرهی وی-نا، شه رابی وی- دلّوپ دلّوپ له گه رووی ویشکی سیبه رم وه کوو ئاوی م مبارک بچوړینم. ته نیا ده مه وئ بهر له وهی برؤم نه و دهر دو کولانه، که نه منی ورده ورده وه کوو خوړه، یان ده نکه خورمای قولینچکی نه و هو ده، خواردوه بو سه ر کاغه ز دابه زینم، چونکه به و شیوه یه باشتر ده توانم فکره کانی خوّم ریک و پیک و ته کووز بکه م.

ئاخۇ مەبەستىم نووسىنى ۋەسىيەت نامەيە؟ ھەر گىز! چۈنكى نە مالم ھەيە دىقان بىخوات
ۋ نە دىنم ھەيە كە شەيتان بىيات. بىچگە لەۋەش چ شتىك لە سەر گۆى زەۋى دەتوانى
لە بوم گچكەترىن بايەخى ھەبىت؟ ئەۋھەي كە ناۋى ژىواروژيان بوۋە لە دەستىم داۋە،
دامنا ۋ ويستم لە دەستىم بىروات... ۋپاش ئەۋھى كە ئەمن پۇيشتىم، بە جەھەننەم! كەسىك
دەخۋازى ئەۋ شتە بىنرخانەي من بخوئىتەۋە، دەيەۋى ھەفتا سالى رەشيش
نەيخوئىنئىيەۋە. ئەمن تەنيا بۇ ئەۋە ئاتاجىم بە نووسىنە، كە ئىستا پىۋستى بۇم پىدا
كردوۋە دەنووسم. ئەمن ئەۋجەم پىيە، زىدە لە پىشتىر ئاتاجم، كە ھزرەكانى خۇم، بىيە
خەيالى خۇم، بە سىبەرى خۇم پەيۋەندار بكمەم. ئەم نىسى بەد يوۋمە كە لە بەر
شەبەقى چۆلەچرا لە سەر دىۋارى خوار بۆتەۋە، ۋەكوۋ ئەمەيە، ئەۋھى كە ئەمن
دەينووسم بە وردى دەيخوئىتەۋە ۋ ھەلىدەلۇشى. ئەم سىبەرە بىگومان باشتىر لە من
دەفامى ۋ تىدەگات! تەنيا لە گەل سىبەرى خۇم دەتوانم ۋ باخۇم ۋ قسە بكمەم. ئەۋە كە
ئەمن ۋادار بە ئاخافتن دەكات. تەنيا ئەۋ دەتوانى ۋ دەشىت ئەمن بناسىت، ئەۋ بىگومان
تىدەگات.

دەمەۋى شىرەي-نا، شەرابى تالى- ژيانى خۇم دلۇپ دلۇپ لە گەروۋى ويشكى سىبەرم
بچۆرپىم ۋ بە ۋى بلىم: "ئەمە ژيانى منە!"

ھەر كەسىك كە دوئى ئەمنى بىنيۋە، لاۋىكى تىكشكاۋ بىمارى بىنيۋە، بەلام ئەمرۆ
پىرەمىرىكى پشت كۆم دەبىنى، كە موۋەكانى سىپى بوۋنە، چاۋەكانى ئاگر تىبەربوۋ
سوژياۋە ۋ لىۋى شەكەرى. ئەمن خۇف دەكەم لە پەنجەرى ۋەتاخ چاۋ لە دىۋى دەرى
بكمەم، لە ئاۋىنە تەماشا خۇم بكمەم. چۈنكى لە ھەموو شوئىنئىك سىبەرەكانى جوتباقىيە ۋ
دوۋپات كەرەۋەي خۇم دەبىنم، بەلام بۇ ئەۋھى بتوانم ژيانى خۇم بۇ سىبەرى كوۋر بوۋەم
شىكەمەۋە، دەبى چىكايەتىك نەقل بكمەم. چەندە ھەكايەت سەبارەت بە سەر دەمى
منالى، پەيۋەند بە ئەۋىن ۋ ئەۋىندارى، دەست تىكەل كىردن، شايى داۋەت، زەماۋەند،
مەرگ ۋ مردن ھەيە ۋ ھىچ كام ھەقىقەتەن نىيە. ئەمن لە نەقل ۋ نەزىرە ۋ دەستەۋازە
ماندوۋ بوۋمە.

ئەمن ھەلدەدەم ۋ تىدەكۆشم كە ئەم ھىشۋە بىشىۋم، بەلام ئاخۇ لە ويدا كەمترىن
شوئىنەۋارو شوئىنئى لە راستى ۋ ھەقىقەت ۋ جودى دەبى يان نا؟! ئىدى ئەمە نازانم.
ئەمن نازانم لە كوئىم ۋ ئەم لەتگە ئاسمانەي سەرەۋەم، يان ئەۋ چەند ۋەجەب زەۋەيەي
كە لە سەرى دانىشتووم ئى نىشابور، يان بلخ ۋ يان بنارسە؟ لە ھەرحالدا بە چ شتىك
باۋەرپم نىيە.

ئەمن ئەوئەندەم شتى پېچەوانەو دژ بە يەك ببينوه و ئاخافتنى جۇراجۇرگوببىس بوومە و ئەوئەندە كە ھەتەرى چاوەكانم لە پرووى شتوومەكى جۇراجۇر، خشاو، ئەو توكل و تۆخ نازك و رەق كە گيان لە پشت وى حاشار دراوه، و نە، ئىدى ئىستا بە ھىچ شت باوەر ناكەم. بە قورسى و ثابت بوونى پروپىتال بە راستىيەكانى راشكاو و روون و بەر چاو، ھەتا ئىستا شك دەكەم. نازانم ئەگەر قامكەكانى پەنجەم لە ھاونى بەردىنەى قولىنچكى ھەسارمان بەدەم، و لە وى پرسىار بكەم: " ئاخۆ سابت و موھكەمى؟" ئەگەر وەلام بەداتەو دەبى قسەى وى باوەر بكەم يان نا!

ئاخۆ ئەمن بونەو ھەرىكى جيا كراو و ديارىكراو شىنبەرم؟ نازانم؟ بەلام ئىستا كە چاوم لە ئاويئە كرد خۆم نەناسى. نا، ئەو "ئەمن" ى پېشوووى مردوو، بەش بەش كراو، بەلام ھىچ سەد و لەمپەرىك لە مابەينى ئىمە بىەى نەبوو. دەبى ھىكايەتى خۆم بگىرمەو، بەلام نازانم دەبى لە كوئرا دەست پېبكەم! سەرانسەرى ژيان چىرۆك و ھىكايەتە. دەبى ئىشوووى تىرئ ھەلبېشىوم و شىرەى وى كەوچك كەوچك لە گەرووى ئەو سىبەرە پىرە، برېژم.

لە كوئرا دەبى دەست پېبكرئ؟ چونكە ھەموو فكرەكانى كە ئىستا لە مېشكەم دا دەكولئ وقولت دەدا، ئى ھەنووكەيە، كاتژمىرو دەقىقەو چركەو رىكەوتى نىيە. روداويكى دوئىئە لەوانەيە بو من كۆنەتر و بى كار تىكەرتەر لە روداويكى ھەزار سال پېش تر بىت.

رەنگە لەو جىگايەى كە ھەموو پەيوەندى من لە گەل دونىاي زىندوان ھەلچىراو، بىرەقانىەكانى رابردوووى پېشوووم نەخش دەبەستئ! رابردو، داھاتوو، كاتژمىر، رۆژ، مانگ و سال ھەموو بو من يەك جۆرن. قۇناغەكانى جۇراو جۆرى مندالى و پىرى و كەلەلايى بو من جگە لە ئاخافتنەكانى بى كەلك و پۆج شتىكى دىكە نىيە. تەنيا بو خەلكانى ئاسايى، بو ئەلۆوجەلۆكان، ئەلۆو جەلۆى بەتشدىد، لەم وەشەيە دەگەپام - بو ئەلۆوجەلۆكان كە ژيانى ئەوان وەرزى و رادەى ديارىكراوى ھەيە، وەكوو وەرزەكانى سال و لە ناوچەيەكى ناونجى ژيان ھەلكەوتوو، وەرەست دەگەرئ. بەلام ژيانى من ھەموو وەرز حالاتىكى ھەبوو، وەكوو ئەمەيە كە لە ناوچەيەكى زۆزان و لە تارىكى ئەبەدى رابواردوو، لە حالىكدا كە لە ناو لەشم دايم و دەرھەم گرپك ھەلدەبئ و ئەمن وەكوو شەم دەتوئىئەو و دەكات بە ئاو.

لە ناو ئەو چوار ديوارەى كە ھۆدەى منى لىپىكدئ و ھەسارەك كە لە دەورەى ژيانى و ھەزەرەكانى من كىشراو زىوارى من، وەكوو شەم وردە وردە دەتوئەتەو - نا، لە ھەلەدام - وەك تالىش و چرو چىلكەى تەر كە لە قولىنچكى مەنجەل كەوتوو بە ئاورى ئىشكەلى دىكە برژاوەو بوئە رەژى، بەلام نەسوتاو، و نە تەرۆ تازە ماو، تەنيا لە دووكەل و

دهمی ئیدیکه خهفه بووه. هۆدهکهه وهکوو ههموو هۆدهکان به خشت و له سهر کاوله وئیرانهکانی ههزاران مائی قه‌دیمی دورست کراوه، جهستهی سپی کردوهوه، ده‌ورادهوری به‌رده نووسی هه‌یه، چه‌شنی مه‌قبره، ئیدی کهم و زۆری چلۆنایه‌تی هۆدهم به‌سه، که ده‌یان کاتژمیری دروو درپژ فکری من به خۆوه بغافلئینیت، وهک کاری ته‌نگی قوزبن و سووچی دیوار. چونکه له‌و کاته‌وه ده‌جیدا که‌وتووم که‌متر به ئیشه‌کانم راده‌گه‌م. بزما‌ری ته‌ویله‌م که له دیوار دابوو شوینی لانکی من و خیزانم بووه، و پاشان په‌نگه‌هاو سه‌نگی مناله‌کانی دیکه باره‌لگرو به تابشت بووه. که‌می‌ک له خواره‌وتر بزما‌ریک له گه‌یچ دیوار یه‌ک ته‌خته، هاتوته‌ده‌ر و له بنی بۆنی حه‌شیاو پروپیتال و ئه‌و بوونه‌وه‌رانه‌ی که پینشو له ده‌رگای ئه‌م هۆده بوونه، دئ، به جو‌ریک که هه‌تا ئیستا چ جه‌ره‌یان و بایه‌ک نه‌یتوانیوه ئه‌و بۆنانه‌ی توندو ناخۆش وهک ژیر زه‌مین و ریخ و په‌ینی بلاو بووه، هه‌لگرئ و له گه‌ل خۆی ببات: بۆنه ناخۆشه‌کانی قه‌دیمی، بۆنی زار، بۆنی قاچ، بۆنی ئاره‌قه‌ی له‌ش، بۆنی میز، بۆنی رۆنی کۆن، بۆنی حه‌سیری رزیو، بۆنی هیلکه‌و رۆن سوتاو، بۆنی پیاوازی سوروه‌کراو له رونی قرچاو، بۆنی په‌نیره‌ک، بۆنی هۆده‌ی لاوان که تازه خۆیان ده‌ناسن، بۆنی مردوو له حالێ گیانه‌للا، و زۆربۆنی تریش هه‌ن، که حه‌سل و بنیاتی ئه‌وان مه‌علووم نییه، به‌لام کارتیکه‌ری خۆیان به‌جیه‌ئیشتوووه.

هۆدهکه‌م خلوه‌تییه‌کی تاریکه و به هۆی دوو ده‌ربیچه به ده‌ره‌وه، له گه‌ل دونیای ئه‌لو جهلۆکان په‌یوه‌ندی هه‌یه، یه‌کیک له وان به سهر حه‌وشه‌ی خۆماندا ده‌کریته‌وه‌و، ئه‌ویدیکه رووی له کۆچه‌ی دایه، له وئ ئه‌منی به شاری په‌ئ گریده‌دا، شاریک که به بۆکی دنیا ناو دیرو ده‌نگین بوو، هه‌زاران کۆچه‌و پس کۆچه و ماله‌کانی خاپۆره بوو، قوتابخانه‌و کاروانسه‌رای هه‌یه- شاریک که گه‌وره‌ترین شاری دنیا به حیساب دیت، له پشت هۆده‌ی من هه‌ناسه ده‌کیشی و ژیان تیپه‌ر ده‌کات.

لیره له قولینچکی هۆده‌م کاتی‌ک که چاوانم له سهر یه‌ک داده‌نیم سیبه‌رکانی بنه‌برو تیکه‌لی شار- ئه‌وه‌ی له من کارتیکه‌ر بووه- به کوشکه‌کانه‌و، نفیژگه‌کان و باخه‌کانی، هه‌موو له به‌ر چاوم بوونه به خاوه‌ن جه‌سته. ئه‌م دوو ده‌ربیچه‌یه ئه‌من له گه‌ل دونیای ده‌ره‌وه، له گه‌ل دونیای ئه‌لوجه‌لۆکان په‌یوه‌ند ده‌دات. به‌لام له هۆده‌که‌م ئاوینه‌یه‌ک به دیوار هه‌لاوه‌سراوه که چرو چاوی خۆم له ویدا ده‌بینم. له ژیا‌نی سنوورداری من ئاوینه‌ گرنگتر له دونیای ئه‌لوجه‌لۆکانه که له‌گه‌ل من چ په‌یوه‌ندی نییه.

له ته‌واوی ته‌ماشاهگی شار، دوو‌کانی قه‌ساویکی هه‌ژار له پینش ده‌ربیچه‌ی هۆده‌ی منه، که رۆژئ دوو په‌ز ده‌کوژیته‌وه و ده‌فرۆشی. هه‌ر کات که له لاجه‌ چاو له ده‌ره‌وه ده‌که‌م کابرای قه‌ساو ده‌بینم. هه‌موو رۆژیک به‌یانی زوو دوو بارگی‌نی په‌شی کز، بارگی‌نی

باره‌لگر، دهستی ویشک هه‌لاتووی ئه‌وان گه‌یوه‌ته سم، وه‌کوو وه‌یه که به پپی یاسای وحشی دهسته‌کانی وانیان بریوه و له پۆنی هه‌لقرچاو پۆکردوه، هه‌موو پۆژی دوو په‌ز به پاشته‌رکیاندا به سامۆرته هه‌لاوه‌سراو، بۆ دووکان دینن. کابرای قه‌ساو دهستی چه‌وری خۆی به سهر رڊینی خه‌نه به‌ستووی خۆی دادینئ، دوونگی ئه‌وان به دهستی هه‌لدسه‌نگینی و وه‌زن ده‌کات، دواپی ده‌بیات، به چه‌نگه‌کی دووکانی هه‌لداوه‌سی. بارگینه‌کان به هه‌ناسه کیشان وه‌پیده‌که‌ون. ئه‌و کات قه‌ساو ئه‌و ته‌رمانه‌ی خویناوی به‌و گه‌رده‌نه‌ی پراو، چاوی ده‌خوین له به‌ر پۆیو و ئه‌و پیلوانه‌ی خویناوی که له ناو که‌لله سه‌ری عابی ده‌رپه‌ریون، ده‌لاوینیته‌وه‌و به ده‌سمال خاوین ده‌کاته‌وه، پاشان کیردیکی تیزی ده‌سکار که تاییه‌ت به ئیسک برینه، هه‌لده‌گرئ و به وردی و سه‌لیقه له‌ت له‌تیاو ده‌کات، گوشتی خالیس به پیکه‌نینه‌وه به مشتیه‌کانی ده‌فرۆشیت.

هه‌موو ئه‌و ئیشانه به له‌زه‌ت ئه‌نجام ده‌دا! ئه‌من دلنیاو جوړه که‌یف و له‌زه‌تیکیشی ده‌برد. ئه‌و گه‌مالی زه‌ردی مل ئه‌ستووریش، که گه‌په‌ک و کوچه‌و ده‌رکوو بان هه‌موو گه‌پاوه، دايم و ده‌ره‌م به کړنۆش و چاوه‌کانی بیتاوان به کلکه سووته، سیله چاویکی به ناخ و سه‌سهرت و سوپی له دهستی قه‌ساو ده‌کرد، سه‌گیش ئه‌و هه‌مووه‌ی ده‌زانی، سه‌گیش ده‌زانی که قه‌ساو له‌و کاری خۆی زه‌وقی هه‌یه و له‌زه‌ت ده‌بات!

به‌ریک دوورتر، له بن هۆده‌یه‌ک، پیاوه پیره‌کی حاجباتی دانیشتبوو، که له پیشی سفره‌یه‌ک پانکراوه‌ته‌وه. له ناو سفره‌ی وی ئاله‌تیکي ئاسنین به ده‌سته‌داریکي گیا برینه‌وه، دوودانه نال، چه‌ند جوړه پۆلیانه‌و کلانه‌و مووروی رنځاو رهنځ و کیردیکی گوشت بری، ته‌له مشکیک، گازیکی ژه‌نگاوی، جه‌وه‌ریکی ده‌وات، شه‌یه‌کی ده‌نک شکاو، پیمپۆکه‌یه‌ک و گوژه‌له‌یه‌کی ره‌نگینی دانا‌بوو، ده‌سمالیکي به سه‌ردا هه‌لکیشابوو. رۆژه‌کان، کاتزمیره‌کان، مانگه‌کان ئه‌من له پشت لاجه‌ی، چاوم له وی ده‌کرد، دايم و ده‌ره‌م به شالگه‌رده‌نیکی چلکن، عه‌بایه‌کی ششته‌ری، به‌رۆک کراوه، که له ناو ویدا مووه‌کانی سپی سینگی هاتبوونه‌وه، له گه‌ل پیلوه‌کانی سوژیاوی، که بیماری و نه‌خۆشی بیحه‌یایی و قه‌رچه‌ناخی و زۆر بلایی و بیچاوپرو به حه‌وت ئاو شووراوه‌یی وی لیده‌باری. ته‌لیسمه‌کی له باسکی به‌ستبووه به شیوه حالانیک دانیشتبوو.

ته‌نیا شه‌وانه‌ی هه‌ینی، به‌و ددانه‌ی زه‌رد و که‌لبووی، قورئانی ده‌خویند، وه‌ک ده‌یانگوت له‌و ریگایه‌ بژیوی خۆی ده‌ردینا و پیی به‌پیده‌چوو، چونکه ئه‌من نه‌مدیت که که‌سیک له وی شتیک بکری. کابرا پوخساری وه مۆته‌وه ئه‌و کاموسانه‌ی که له خه‌و بینیبووم ده‌چوو. له پشت ئه‌و که‌له مازوو تراشراوه، مه‌ندیلیکی شیرو شه‌کری پیچا بوو، له پشت نیو چاوانی کورت و ته‌سکی وی، خودا ده‌زانی چ هزر و فکری گلاو و زواندریژی، چه‌قه‌سرویی

و چه قه سوویی، وهک گیای بی کهلک و ههرزه پرواوه و شین ببوو؟ گویا له روبه پرووی سفرهی پیره میرو بساتی خنزرپنزی وی له گهل ژیانی وی په یوهندی نزیکه هه بوو. چهند که پرت برپارم گرت بجم له گهل وی قسه بچرم و یان تشتیکی لی بکرم، به لام جورئه تم نه کرو نه ویرام.

دایانم به منی گوت: ئەم پیاوه له سهر ده می گهنجی گۆزه له کهر بووه و تهنیا ئەم گۆزه له ی بوخوی هیشتوته وه، و ئیستا له ورده واله فرۆشی و نان ده خوات و بزپوو ده کات.

ئەمه په یوهندی من له گهل دونیای دهره وه بوو. به لام له دونیایی ژووره وه، تهنیا دایانم و ژنیکی پرووسی، بو من ما بووه. به لام نه نکم دایانی ویشه، دایانی ههر دوو کمانه، چونکه نهک تهنیا ئەمن و خیزانم خزمی په کتری بووین، به لکوو نه نکیشم ههر دوومانی به شیردی دایان به خیو کرد بوو. له هسلدا دایکی وی دایکی منیش بوو، چونکه ئەمن ههر له بنیات دایک و باوکی خوم نه بینوه و دایکی وی- ئەو ژنی به ژن بلند که مووی بوری هه بوو- ئەمنی گه وره کرد. دایکی وی بوو که وه کوو دایکم خو شم ده ویست و به هووی ئەو ئیلاقه بوو که کیژی ویم هینا.

له دایک و باوکم چهند جوړه چیرۆک و هه کایه تم بیستوه، تهنیا له و سهر بوردانه که نه کی خو شه ویستم بووی گیرامه وه له پالخمودا فکر ده که م ده بی ئەمه راست بیست.

نه کی خو شه ویستم پیی گوتم که باوک و مامم برای جمک (دوانه) بوونه، ههر دوو ویکچوونه، یانی شکل و قه وارو قه لافه تیگ و ئیخلاقه کیان هه بووه و هه تا ده نگیان وهک یهک بووه، به شیوه یهک که له دهنگ و پوخسار دا که س نه یه ده توانیوه، ئەوان لیکنر جیاکاته وه و هه لایویرئ، یان ههر نه بی بو هه مووکه س کاریکی سانایی نه بووه. جگه له مانه په یوه ندییه کی دهروونی گوزاره یی و هه ست و ئیحساسی هاوده ردی له نیوان وان بییه هه بووه، به م مانایه که ئەگه ر یه کییک له وان نه خو شم که وتبوا یه، ئەو یه دیکه ش بیمار ده بوو، به قه ولی هه لک، وه کوو سیویک بوون که له تیان کردبن. له ئاکامدا ههر دوو کیان کاری مامه له و توجاره تیان هه لبارد و له تهمه نی بیست سالییدا بو هندوستان ده چن و شتوومه کی شاری (رهی) بریتی له کۆتالی جوراجور وه کوو: پارچه ی گولدار، پارچه ی له په مو دورست کراو، جه به، پارچه ی شال موندی میرا، دهرزی، ئامان و قاپوو قاجاغ، سوا له ت، گلی سهر شوشتن و جلدی قه له مدان بو هندوستان ده بردوو و ده فرۆشت. باوکم له شاری بنارس بووه، و ماممی بو شاره کانی دیکه ی هند بو کاری مامه له ده نارد. له دوا ی سهر ده میک باوکم ئاشق و ئەو ینداری کیژیکی بووه که له گام داسی - سه ماکه ری په رسگه ی لینگم - ده بیست. کاری ئەو کیزه ی کایکه ردوخی مه زه بی پیش بووتی گه وره ی لینگم و خزمه ت له بوتخانه بووه. - کیژیکی خو ینگه رمی زیتوونی به مه مکی لیمویی،

چاوی ده‌گه‌وره و شیرین خیل، برۆکانی باریک و نیکه‌ل، که له نیوه‌پراستی خالیکی سووری دانا‌بوو.

ئیسنا ده‌توانم له پال خۆمدا خه‌یال بکه‌م که بۆگام داسی - یانی دایکم - به‌په‌رده‌ی ئاوریشمی په‌نگین زی‌پردروی، سینگ کراوه، بسکی قورسی په‌شی که وه‌کوو شه‌وی ئه‌زه‌لی بۆلیلی له پشت سه‌ری گری دا بوو، بازنه‌کانی جمکه‌ی ده‌ستی و پوانه‌کانی به‌له‌کی، ئالقه‌کانی زی‌راوی له کرکرته‌ی که‌پۆی کرد بوو، چاوه‌کانی زل و په‌ش و خومارو شیرین خیلی، ددانه‌کانی بریقه‌داری به‌جولانه‌وه‌کی سه‌بر و ئارام و باش هه‌سه‌نگان که به‌ ئاوازی سی تار و تنبک و ته‌نبور سنج و که‌په‌نا ده‌له‌یزئ، ئاوازیکی هی‌دی و هی‌ور و له سه‌ره‌خۆ و یه‌کجۆر، وه‌کوو مروقه‌کانی پروت که له برنج، کاریان ده‌کرد، ئاوازیکی پر له مانا که هه‌موو سرپریاتی جادوگه‌ری خه‌رافات و پرو پۆچ و شاوه‌ته‌کان و ده‌رده‌کانی خه‌لکی هند به‌کورتی کۆ ببۆوه به‌ وه‌سیله‌ی جولانه‌وی ریکووپیک و ئاماژه‌ی شاوه‌ت بزوتن - جولانه‌ی مباره‌ک - بۆ گام داسی وه‌ک گه‌لای گۆل ده‌کراوه، له‌رزان و پارژانی به‌ شان و باسکه‌کانی ده‌دا، خوار ده‌بۆوه دوو باره کۆ ده‌بۆوه، ئه‌م جۆلانه‌وه که مانا مه‌فهومیکی تایبه‌تی هه‌بو " ده‌بوو به‌ له‌نگه‌ویج بادی " چ کارتیکه‌ری مومکینه له‌ باجم کرد بی‌ت به‌ تایبه‌ت بۆنی ئاره‌قه‌و خۆناوه‌ی گس و یان بیباری که ئه‌و له‌گه‌ل عه‌تری مووی تیکه‌ل ده‌کردو ببوو به‌ رۆنی سه‌نده‌ل، به‌ تیگه‌یی شاوه‌ت، ی ئه‌م ته‌ماشه‌گه‌یه‌ی زیده‌ کردوه، عه‌تریک که بۆنی شیریه‌ی داره‌کانی دووره‌ ده‌ست داوه، به‌ ئیحساساتی دوورو خنکاو، گیان ده‌دات. بۆنی بکه‌رو به‌جیه‌ینه‌ر، ده‌رمان بۆنی ئه‌و ده‌رمانانه‌ی که له‌ هۆده‌ی مندا‌لان رایده‌گرن وله‌ هند دئ، پروونه‌کانی نه‌ناس ممله‌که‌تیک که ته‌ژی له‌ مانا و داب و نه‌ریت و ئاقیده‌ رسوومی کۆنه، په‌نگه‌ بۆنی کولاه‌کانی منیش بدا. ئه‌مانه هه‌موو بیره‌قان و بیره‌وره‌یه‌کانی دوورو کوژراوی باوکی وه‌خه‌به‌ر هی‌ناوه. باوکم ئه‌وه‌نده ئاشقی بۆکام داسی ده‌بی‌ت که دیته‌ سه‌ر مه‌زه‌بی کیژی سه‌ماکه‌ر - مه‌زه‌بی لینگم - له‌ دوا‌یی موده‌تیک که کیژه‌که مندا‌لی وه‌زگی ده‌که‌وئ و ئاوس ده‌بی، ئه‌وی له‌ په‌رسگه‌ وه‌درده‌ خات.

ئه‌من تازه له‌ دایک ببووم که مام له‌ سه‌فه‌ر خۆی بۆ بنارس ده‌گه‌رپه‌ته‌وه، به‌لام وه‌کوو وه‌یه سه‌لیقه‌و ئه‌وینی ویش له‌ گه‌ل سه‌لیقه‌ی باوکم جو‌ر بووه، به‌ دلێک نا سه‌ت دل ئاشق و موفتلا‌ی دایکی من ده‌بی‌ت و له‌ ئاکامدا ئه‌وی فریوو ده‌دات، چونکه به‌ په‌واله‌ت زۆر به‌ باوکم چوو، ئه‌و کاره‌ی سانایی بۆ ده‌کرئ. کاتیک که مه‌سه‌له ئاشکرا ده‌بی، دایکم ده‌لی‌ت هر دووکانیان به‌ جیدیلێت، مه‌گین به‌م مه‌رجه که باوکم و مام ئه‌زموونی "مارناگ" بدن و هه‌ر کام له‌وان که زیندوه ماوه، ئه‌و ده‌بی‌ته‌ مالی وی.

کئبهرکئی یهکەش لەو قەرارەى بووه که باوکم و مامم دەبئى لە ھۆدەییەکی تارىک و ھکوو زیندان لە گەل "ماناگ" بەئینەو و ھەر کام لەوانە که مارناگ پێوھدا سروسشتییە که ھاوار دەکات، ئەو کات خاوەن مار ھۆدەکە دەکاتەو و ئەوى دیکە نەجات دەدا، بۆگام داسى دەبیتە ئى وى .

دەجا بەر لە وى که ئەوان لەو ھۆدە تارىکە باوین، باوکم لە بۆگام داسى دەخوازئى که جارىکى دیکە لە پێشە وى سەما بکات، سەماى مەبارەکی عیبادەتگاھ، ئەویش داخوازیەکەى قەبوول دەکات و بە ئاوازی بلوئى خاوەن مار لە بەر ڕووناکایى چراوگ، بە ئەداو ئەتواریکى تەژى لە مانا و ڕېکوپیک و لە شوئیکى خزیلک و خلیسک دەست بە ھەلپەرکئى دەکات و ھکوو مار پاپۆکە دەبەستئى و لیکدالئى و پېچ دەخوات. دواى باوکم و مامم لەو ھۆدەییە تاییەتى دەکەن و "مارناگیان" دەپال داوین. بەلام لە جیاتی ھاواری پەریشانى و بیقەرارى، نالەییەکی تیکەل بە پیکەنین دئ، ھاواریکى شیتانە. دەرگا دەکەنەو، مامم لە ھۆدە دیتە دەر، بەلام بە ڕوخساریکى پیر و تیکشکاو مووھکانى سەرى لە ھەییەتى خۆف و ترس، دەنگى خوشینی سووت ماری تۆرە که چاوەکانى خرى شەرى لئیارىبوو ددانەکانى ژەھراوى ھەبوو و لەشى بریتی بوو لە: گەردەنیکی درئز که لکاو بە دەرپەریوھک و ھکوو کەوچکى سەر گچکە، مامم لە ھەییەتى ترس و وحشەت بە مووى سپى لە ھۆدە و دەردەکەوئى. بە پئى شەرت و پەیمان بۆگام داسى بە مامم دەگات. شتیکی وەحشتناک عاجباتى! مەعلووم نییە ئەو کەسى دواى ئەو کئبەرکئییە رزگارى بوو باوکم، یان مامم بوو، چونکە لە ئاکامى ئەو ئازمایشە فکرى تیکچوو، ژیانى پئیشووئى خۆى بە تەواوى لە بیر بردۆتەو و منالئى خۆى نانا سئووتەو. لەو رووھ پئیان وابوو که مامم بوو. ئاخۆ ھەموو ئەو چیرۆکە پەییوھندى بە ژیانى من نییە؟ یان رەنگدانەوھییەکی ئەو پیکەنینە خۆفدارە و ئەم تاقى کردنەوھییە کار تیکەرى خۆى لە من دا نەکردو و مەربووت بە من نابیت؟؟؟

لەمە بە دوا ئەمن جگە لە نان خۆریکی زئدە و بیانى شتیکی دیکە نەبوومە: سەر ئەنجام مامم یان باوکم بۆ کارى سەودا گەرى خۆى لە گەل بۆگاداسى بۆ شارى رەى، دەگەریتەو و ئەمن بە دەستى خۆشکى که پۆرى من بیت، دەسپیرئى.

دایەنەکەم گوتى چاخئى مالئاوای، دایکم شووشە شەرابیکی رەنگ سوورى مەیلەو بنەوشى لە وى زەھرى ددانى ناگ- ماری ھندى- تیکەل کرا بوو بۆ من بە پوورم دەسپیرئى. ئاخۆ بۆگام داسى چ شتیکی باشتەرلەمەى دەتوانى بە رەسمى یادگار و بیرەقان بۆ منداڵەکەى بەجیبئئى؟ شەرابى سوورى مەیلەو بنەوش، دەرمانى مەرگ، که ئاسوسوودەئى ئەبەدى دەبەخشئى. رەنگە ئەویش ژیانى خۆى و ھکوو ھئیشووئى ترئى

پشاور، شہرابکھی بہ من بخشیبوو! لہو زہری کہ باوکی کوشت. ئیستا دہزانم چ
خہلات و سہوقاتیکی بہ قیمہتی داوہ!

ئاخو دایکم زیندووہ؟ رہنگہ ئیستا کہ ئہمن خہریکی نووسینم ئہو لہ ئولکہی شار،
شاریکی دوورہ دەستی ہند، لہ پیئش پرووناکایی چولہچرا، وەکوو مار پیچ و پاپوکہ
دەخوات و سہما دەکات. وەکوو وەہی مارناگ پیوہ دابیت، و ژن و مندال و پیاوہکانی
توژرہووہ بہ پرسیارو کولہرہووہ رووت و رەجال لہ دەورہی وی کوزیلہیان بہستبیت و
ئالقیہیان دابی، لہ حالیکدا کہ باوکم یان مامم بہ مووی سپی و پشتی کوئم، لہ قہراخ
مہیدان دانیشتووہ و چاو لہ وی دەکات و بہ بیری چالہرہش و دەنگی وشہی و خزینی
ماری توورہ کہوتووہ، کہ سہری خوئی ہلڈینی، چاوہکانی بریقہ دەدہنہوہ، گہردنی
کہقچی دەبی و خہتیکی وەکوو چاویلکہ لہ پشت ملی بہ رہنگی بووری بولیل وەبەر چاو
دەکہوئی.

خولاسہ ئہمن منالیکی شیرخوور بووم کہ لہ باوہشی ئہو نەنکی خوشہویستم دانراوم، و
نەنکم کیزی پوورم، ئہو ژنہی پرووسی شیری بہ من داوہ. و ئہمن لہ ژیر دەستی پوورم
ئہو ژنہی بہ ژن بہرزہ کہ مووہکانی بووری لہ سہر نیو چاوانی بوو، لہم مالہدا لہ گہل
کچہکہی- ئہم پرووسیہ- گہورہ بووم. لہو کاتہوہ کہ خوئم ناسیوہ، ئہوم خوشویستووہ.
بہ رادہیہک ئہوم خوش دەویست کہ کچہکہی- ہەر خوشکی شیری خوئم- دواہیہکان چونکہ
وہکوو وی بوو، خواستم بووین بہ ژن و میرد. یانی مہجبوور بووم بیہینم. تہنیا جاریک
ئہو کیزہ خوئی تہسلیمی من کرد. ہیچ کات لہ بیر ناکہم. ئہویش لہ بن سہری دایکی
مردووی بوو.

بہتلیک لہ شہو چوو بوو، ئہمن بو ئاخرین مالئاوای کاتیک کہ ہہموو دانیشتوووی مال
دەخہو راجوون بہ کراس و بن دہریی رابووم، بو ہودہی مردوو چووم. بینیم دوو شہمی
کافووری لہ بن سہری دەسووتی. قورئانیان لہ سہر زگی دانابوو، ہەتا شہیتان نہچیہ
ناو جہستہو کہلیشہی. پارچہی سہر دەموو چاووم لادا پوورم بہو قہلافہتہ مہتین و بہ
ویقارہوہ بینی. وەک ہہموو ئیلاقہ و حەزی سہر گوئی زہوی لہ روخساری کال ببووہ.
حالاتیک کہ ئہمنی وادار بہ کرنوش دەکرد. بہلام لہ عہینی حال، مردن بہ بوچوونی من
پووداویکی ئاسایی و سروشتی ہات.

زہردہخہنہیہکی پاسقالی لہ قہراخ لیوی وی، ویشک ببوو. ویستم دەستی رامووسم و لہ
ہودہ بجمہ دہر، بہلام کہ رووم وەرگیرا بہ سہر سورمانہوہ بینیم کہ ئہو لکاتہ، کہ
ئیستا خیزانمہ، ہاتہ ہودہو لہ رووو بہ رووی دایکی مردوو-دایکی- بہ چ ہہست و
سوژیک خوئی بہ من وەنووساند، ئہمنی بو لای خوئی کیشا، ئہمنی چہند جار ماچ کرد!

ئەمن لە خەجالەتتە دەمەویست بېمە دۆلۆپیک ئاوو بە ھەردا بچمە خوار. بەلام چارەم نەبوو. مردوو بە ددانە ژەنگاویەکانی دەتگوت گەمەمان پیکدەکات. وام بە فکر دا ھات کە شیوەی پیکەنینی ئارامی مردوو گۆرانکاری بە سەردا ھاتبوو. ئەمن بیئەوی بمھەوی ئەوم لە ئامیز گرت و ماچم کرد، بەلام لەو چرکەپەدا پەردە ھۆدە قەراخ ھەلدراو ھو میدی پوورم- باوکی ئەو لکاتە- پشت دەر پەریو، شالگەردن لە مل بەستوو، واردی ھۆدە بوو. پیکەنینیکی ویشک و بی حورمەت و بیژەلەتی کرد. مووی لە بەدەن راست دەکردهو. بە جوړیک کە شانەکانی رادەوہشا، بەلام چاوی لە لای ئیمە نەکرد. ئەمن لە بەر خەجالەتی وەخت بوو بېمە تنۆکە ئا و ھەرد قووتم دا، و ئەگەر توانیبوامە زلەپەکی توندم لە روخساری مردوو دەدا، کە بە شیوەپەکی گەمەو قومار پیدان لە ئیمە دەروانی. چ ئابروو چوونیک! بە ھەراسانی لەم وەتاخە بۆ ھۆدە قەراخ وی دەریپەڕیم.

بەو بۆنەوہ ئەو لکاتە، پەنگە ئەو کاری جوړ کرد بوو ھەتا ئەمن ناچارم ئەوی بێنم. لە گەل ئەوہی خۆشک و برای شیریی بووین، و بۆ ئەوہی ئابرووی ئەوان نەچیت مەجبووور بۆم ئەوی بێنم. چونکە ئەو کچیکیی سەر بە مۆر نەبوو. ئەو بابەتەشم دەزانی. بەلام ئەمن نەمدەویست بزاتم. تەنیا بە گویچکەیی منیان سربوواند بوو. ھەوہل شەوی زاوو بوکینی چاخیک لە ھۆدە، ئەمن و ئەو تەنیا ماینەوہ ھەر چەند تکام لیکرد، کە خۆی روتکاتەوہ جوابی نەدامەوہ. دەیگوت "بیینۆیز بوومە" ئەمنی بۆ لای خۆی ئیجازە نەدا. چرای کوژاندەوہ چوو لەو لای ھۆدە خەفت. وەک میوژۆکە دەلەرزى، دەتگوت ئەویان لە گەل ھەژدیھایک لە بیر ھاویشتوہ. کەس باوہر ناکات، یانی جیگای باوہرکردن نییە. ئەو ھەتا نەبھیشت ئەمن ماچیک لە پیلووی چاویشتی بکەم. شەوی دوہمیش ئەمن لە جیگای شەوی ئەوہل لە سەر ھەرد نوستم، شەوہکانی تریشت ھەر بەمجۆرە نەویرام تخوونی بم.

خولاسە سەردەمیگ تیپەری کە ئەمن لەو لای ھۆدە لە سەر ھەرد دەرازام. ئاخۆ کەس باوہر دەکات؟ دوو مانگ، نا، دوو مانگ و چوار رۆژ دوور لە وی لە سەر زەوی خەوتم و نەمدەویرا نزیکەیی لیکەم. ئەو پێشدا ئەو دەسماڵەیی تەژی لە مانای سازدا بوو، خوینی کوئتری لە ویدا بوو. نازانم! پەنگە ھەر ئەو دەسماڵە بوو کە لە شەوی ئەوینداری خۆی پایگرتبوو و بۆ ئەوہی زۆرتەر گەمە بە من بکات. ئەو کات ھەموو پیرۆزبا بیان پیدەگوتم، شاید لە ناو دلای خویندا دەیانگوت: یارۆ دوئی شەو قەلای شکاندوہ. بە من پیدەکەنین، بە کەریتی من دەکەنین. لە گەل خۆم پەیمان بەستبوو کە رۆژیک ھەموو ئەوانە بنووسم.

پاش ئەوہی تیگەیم کە ئەو عەریفی جووت و تاکی ھەییە و پەنگە بە ھۆی ئەمە ئاخوند چەند وشەیی عارەبی خویند بوو ئەوی لە ژیر دەسەلاتی من نابوو، لە من جارزو دلگەر ببوو! پەنگە دەیوست ئازاد بیت! شەویک بپام گرت بە زۆرەملی بچمە پالی. بپیارەکەم

به کرده وه هیئایه دی . به لام دوایی ئەو ههرا ههراو کیشمه کیشه، ههستاو پۆیی، ئەمن تهنیا توانیم له ناو نوینوووبانی ویدا خۆم پازی بکه، ئەو شهو له ناو نوین که گهرمای لهشی وی له لهشی من نوغرۆ ببوو، بۆنی وی دهدا نهمدهتوانی بنووم و ههر ئەو کهلهکه ئەو کهلهکه دهکرد. تهنیا خهویکی ئاسوده که کردم ئەو شهو بوو. له دوایی ئەو شهو هۆدهی خۆی، له هۆدهی من جیا کرده وه.

شهوانه چاخیک که بۆ مال دههاتمه وه، ئەو هیچتا نههاتبۆ وه، نهمدهزانی هاتۆته وه یان نا! له بنیات نهمدهویست بزانه. چونکه ئەمن مهحکووم به تهنیایی، مهحکووم به مهرگ بووم. ویستم به ههر جوریک بئ له گهل کهلهگانوو عهریفهکانی وی پهیهوئیدیم ههبت. ئەمه ئیدی چ کهس باوهر ناکات. له ههر کهسیک که گویبیس بووم پپی خوشبوو، کیشکم دهکیشا، دهچووم ههزار جور خویریهتی، سووک و چرووکی، جلفی، بلحی و پهستی و پهزالهت بۆ خۆم پانتاوتهخت دهکرد، له گهل ئەو کهسه ئاشنا دهبووم، کلکه سووته، زوان لووسی و، خۆ پیکههاری و، دهمتهری و، دوو پروویی و ماستا و چیهتیم کرد و ئەوم بۆی ساتهاری و سوزمانی دهکردو دههینا، ئەویش چ دهیوزو تاوانکار: چۆلمهگ فرۆش، مامۆستای ئائیینی، جهرگ و دل فرۆش، پاسهوان، کهنکهنه چی، فهیلهسووف، که ناوو لهقهبی وان تهوفیری دهکرد، ههموو شاگرد سهروپپچک بوون. ئەوانی ههموو پپی له من باشتهر بوو.

به چ لاساری و یاره مهزی بیحورمهتی پیکردن و گهزاره کیشان خۆم رهزیل و گچکهو زهلیل دهکرد! چ کهس باوهر ناکات. مهترسیم بوو خیزانم له دهست بدهم. دهمهویست شیوه ئاکاره و رهفتاری، ئیخلاق و دلرفیینی له سووچپارهکانی خیزانم فیبرم، به لام جاکیشی و قورمساخی دهویتی و قوزکesh و قهلهته و بینامووسیکی بهد بهخت بووم که ههموو ئەحمهقهکان به ردینم پیدهکهنین. له بنیات دا چلۆن دهمتوانی رهفتارو ههلس و کهوت و ئیخلاق و کارناشیرینی و خۆپوو تۆری و ئالۆ و جهلوکان فیبرم. ئیستا دهزانم ئەوانی خۆش دهویست، چونکه بیچهیاو بیئابروو ئەحمهق و بهر قهپ و بیزهوهرو گنخاو بوگهنبووک بوون. ئەوینی وی له بنیات له گهل بیسیوو پۆخلی و قهرپژوو گهندو گهمار تیکهله بوو. ئاخۆ بهراستی ئەمن چهزم دهکرد له گهل وی بنووم؟ ئاخۆ روخساری جوانی به رهوالهتی وی، ئەمنی دلداگ و دهلبهسته و ئەقینداری خۆی کرد بوو، یان بیزاری وی له من؟ یان ئەداو ئەتواری بوو، ویان چهزو ئیلاقه و ئەوین و ئیشقیک که له منالی به دایکی ویم ههبوو؟ یان ههموو ئەوانه دهستیان ویکدابوو؟ نا، نازانم. تهنیا یهک شت دهزانم:

ئەم ژنە ئەم لکاتە، سوزمانییە، ئەم ژنە پوو سپییە، ئەم جادووگەرە، ئەم سیحربازە، نازانم چ زەهری لە گیانی من، لە هەستی و بوونی من کرد بوو، کە نەک تەنیا ئەوم دەخواست، نە تەنیا ئەوم دەویست، بە لکۆو هەموو زەرپەری لە شەم، زەرپەری لەشی وی پێویست بوو. هاواری دەکرد کە پێویستی پێیە و ئارەزوویکی توندم دەکرد کە لە گەل وی لە دوورگەییەکی بزر بوو، بێم کە بە شەر لەو بیە نەبووایە، ئارەزوم دەکرد کە بومە لە زەییەکی، یان باهۆزو باپووک و بووان و تۆفانیکی، یان هەورە تریشقە و چەخماخە و تەشبریق و برۆوسکەییەکی ئاسمانی، هەموو ئەو ئالۆجە لۆییە کە لە پشت دیواری مالهەم پیشوویان هەل دەکێشا و دەگەرێن و کە یەفیان دەکرد، هەمووی دەپەقاندنە و هەمووی تەفروتوناکرد بوایە، تەنیا ئەمن و ئەو دەمانییە وە. ئاخۆ ئەو کاتیش هەر گیانلەبەر بوونە و هەر یکی دیکە، ماریکی هندی، یان هەژدیهاهیەکی لە من بە هیند نە دەگرت و گرنگی پێنە دەدا؟ تاسەو ئارەزوم دەکرد کە شەویکم لە گەل وی تێپەرێاند بوایە، لە ئامیزی یەکتەر دابوین و لە باو هشی یە کدا مرد بواین. وام دیتە فکر کە ئەمە ئاکامی بەرزە و جودو ژیانی من بوو. وەکوو ئەمە بوو کە ئەم لکاتە، لە ئەشکەنجە و جەزەبەیی من، حەزو لە زەت دەبات و کە یەف دەکات، وەک ئەو هەمی ئەو دەردەیی کە ئەمن دەخوا، بوو بەس نەبوو.

خولاسە ئەمن لە کارو جولانە وە کە و تەم و خانەنشین بووم - وەکوو مردووەک. هیچ کەس لە پەرمز ئاچەری کرانە و هە نەینەکانی ئییمە خەبەری نەبوو. دایانە کەم پەچەرەم و یەکی پیرو کە نەفت و کە لالە بوو کە ئامپیاڵەو ئاو دەم و ئاو دەنگ و خەمەرە و یین و هەقنشینیی مەرگی برە برە و تۆزە تۆزەیی من ببوو، ئەمنی سەر کۆنە دەکرد. بە هۆی ئەو لکاتە، لە پشت سەرم، دەورو پشتی خۆم دەبیست کە لە گۆیچکەیی منیان دەسپریان: ئەم ژنە هەژارو فەقیرە چلۆن خۆی لە کەل ئەو مێردە شیت و جریپ و دیوانەییە باشار دەکات، دیارە تاقەت و تاوش و تەحەموڵ و وتابشت و پشوو درێژیکی زۆری هەییە. حەق بە وان بوو، چونکە هەتا ئەو دەرجە و پلەییە کە ئەمن زەلیل و بەر چەپۆک و بێدەسەلات بێم، باوەر نە دەکرا.

پۆژ بە پۆژ کزو زەعیف و رەنگ پەریو وە دەبووم، کە خۆم لە ئاوینە چاوی لیدەکرد، کۆلمەکانی سوورو رەنگیم وەک گوشتی دووکانی قەساوی بوو. لە شەم تەژی لە گەرما و چاوەکانم شیووی خومارو خەماویان بە خۆو گرتبوو. لەم حالاتەیی نویی خوم کە یفم دەکرد و لە چاوانم تۆزو خۆلی نەگبەتی و تۆزی مەرگ و مردن بینی بوو - بینی بووم کە دەبیت برۆم.

له ئاكدامدا حهكیم باشیان ئاگا دارکرد- حهكیمی ئهلو جهلوكان، حهكیمی بنه ماله، كه به قهولی خوئی ماری مهزن کرد بوو- به مه ندیل و شیرو شه کهر و سی وه جهب ردین وارد بوو. ئه و خوئی به سهر بهرز ده زانی و شانازی به خو ده کرد كه ده رمانی قوه تی بای به باپیرم داوه، خا که شیرو نه باتی له ئه وک و تینتینۆکه ی من کردوه، فلووسی له نیوکی پوورم به ستووه. خولاسه کاتیک هات له سهر بالنج دانیشته نه بزی دهستی من گرت، چاوی له زوانی کردم، شیری که ری و مه عجون بخۆمه وه، و پوژی دوو دان بخوری کندرو زرنیخم بده نی. چاره نامه یکی دووروو دریزی وه دایانه که م دا، که بریتی بوو له: گولاهه کان و پوئی ده سه یرو سه مه ره وه کوو: زه یینوون، پوبی سووس، کافوور، په ری سیاوه شیان، پوئی بابونه، پوئی قاز، تووی که تان، تووی سنه و بهر و خه پرافاتی دیکه.

حالم خه رابتر ببوو، ته نیا دایانه که م- که دایانی ویش بوو- به پوخساریکی پیرو که لاله و مووی ده بوئی، له قولینچکی هۆده، له بن سه ری من داده نیشت، ئاوی ساردی له نیواچاوانم هه لده سووت و کولاهه کانی بو ده هی نام. له حالات و روداوی منالی من و ئه و لکاته قسه ی ده خوئی و ه رده دا. بو نمونه به منی گوت: که خیزانم له ناو لانگ ئالوده به نینووک جوتن بوو، دایم و ده ره م نینوکی دهستی چوپی خوئی ده جوت، به راده یه که ده کپووسته وه که بریندار ده بوو، جاری واشبوو چیپروکی بو ده گپرامه وه. وای بو ده چم که ئه و قسانه ته مه نی منیان بو پشته وه ده گپراوه، حالاتی منالی له من دا ده ژیاوه- چونکه په یقینه کانی په یوه ندیان به سه رده می مندالی من بوو، ئه منی بو ئه و ده وران ده برده وه، کاتیک که زور گچکه بووم و له و هۆده یه ی که ئه من و خیزانم له ناو لانک له قه راخ یه کتر نوستبووین- لانکه کی گه وره ی دوو که سی. دورست دیته وه بیرم، ئه م قسانه ی ده گپراوه. ئیستا بازیک له و ئاخافتنانه که ئه و کات باوه رم نه ده کرد، هه نووکه بو من بونه ته ئه مریکی سروشتی.

چونکه نه خوئی دونیای تازه ی له من دا وه دیهینا، دونیایه کی نه ناس و نامو، نااشنا و ناس نه کری، بن برپوو ئه جکان دراو، ته ژی له وینه کان و په نگه کان و ئاره زو ئیشتیاو مگیز، که له حالاتی ساخی و سه لامه تی، نا کرئ فکری لییکه یه وه، و هه راو هورای ئه م پلارو شاتال و لاتاوو قسه ی به تویکولم به که یف و پریشانیه ک که شایانی گوتن نییه له خو مدا هه ست پیده کرد، ههستم پیده کرد که بوتمه وه منال، هه ر ئیستا که خه ریکی نو سینم له ههستی دهروونی و ئیجساسات به شداری ده که م، هه موو ئه و ههستی هه ناو پیوه لکاو په یوه ندار به هه نووکه یه و مالی رابردوو نییه.

وهك ده لئين ئاكار ئه لسوو بنيش، هزره كان، تاسه و ئاره زوه كان و خوو خده و، شيوازو
عاده تي خه لكانى پيشوو، كه به هوئى ئهم مه ته لانه به بنه چه كه و به ره باب و تورمه
ره چه لاک دوايى گويژراوه ته وه، يه كيک له واجباتى ژيان بووه .

هه زاران ساله كه ئهم قسه و په يقينه گوتراوه، ئهم ده ست تيکه ليانه يان کردوه، سه ر
جيبيان کردوه، ئهم ئارووشه ي مندا لانه يان هه بووه . ئاخو سه رانسه رى ژيان قسه كى
گه مه و بيكه نين، مه ته ليكى باوه ر نه کردوو ئه حمه قانه نييه؟ ئاخو ئه من ئه فسانه و
چيرپو كى خو م نانوسم؟ په يقين ته نيا ريگايه كى هه لاتن و ده ربازبوون بو ئاره زوكانى به
مراد نه گه بوه .

ئهو تاسه و ئاره زوانه ي كه به وي نه گه يون . ئارزه كانى هه ر مه ته ل دورستكه ريک وه كوو
وره ي سنووردارو كه له پوورى و ميراتى خوئى فكر ليکردو ته وه . خو زيا و سه ت خو زگه ،
توانيبوامه وه كوو سه رده ميک كه منال و ئاپته رو بلح و بيچيک و بي ميشك و په خمه و
گه وچ و نه زان بووم، له سه ره خو بخه فم . خه ويكى ئارام و راحت و بي ئاخ و ئوف و
په ككوو مخابن و داخ و حه سره ت و كول و ده رد و ده غده غه .

كاتيک وه خه بهر ده هاتم سه ر كولمه كانم، گونا كانم به ره نگی گوشتى پيش دوو كانى
قساوى سوور ببوو . له شم گه رم بوو، ده كو خيم - چ كو خه يه كى قوول و مه ترسي دار؟
كو خه يه ك كه مه علووم نه بوو له كام بيرو قپكه و كو رتال و گا چال قولك و كه ندالى بزربووى
له شم ديته ده ر! وه كوو كو خه ي بارگينه كان كه به رى به يانه خيرا جهنده كه ي په زو
به ردیل و شهك و كا ورو به ران بو قه ساو ديئن .

به باشيم وه بيردئ، هه وا به ته واوى تاريك بوو، چه ند ده قيقه له حالى له خو چوون
بيهوئشى دابووم، به ر له وه ي خه و له گه ل خو م به رئ، له گه ل خو م قسه ده كرد . له و
وه خته دا هه ستم پيده كرد كه ببوومه وه مندا ل و له لانگ دا خه و تبووم . هه ستم پيكرد
كه سيك له لاي منه . له ميژ بوو دانيشتوانى مال هه موو خه و تبوون . نزیکه ي تاريكوو
پرونى به يانى بوو، بيماره كان ده زانن له م وه خته وه كوو وه يه كه ژيان له سنوورو حه دوو
سه ت و كه وشه ن و تخووبى دنيا ده نيئرئته ده ر . دل م به توندى و ته پ، ته پ ليیده دا
به لام نه ده ترسام، چاوه كانم كراوه بوو، به لام كه سم نه ده دى، چونكه تاريكى گه ليک
ئه نگوست له چاوو بلاو بوو .

چه ند ده قيقه تپيه رى، فكريكى ناخوشم بو هاته پيش، به خو م گوت: ره نگی ئه و بيت . له م
چرکه يه دا هه ستم پيكرد ده ستيكى فينك له سه ر نيوچاوانى سوژاوم دانراوه . له پال خودا
له رزيم، دوو سئ جار له خو م پرسيار كرد: ئاخو ئه مه ده سته پي مرد و عزرائيل نه بووه؟

سبهی که وهخه بهر هاتم، دایانم گوتی: کیزه کهم (مه بهستی خیزانم، یانی لکاته بوو) هاتبوو بو بن سهری تو و سهری تو ی له سهر لاقی خو دانابوو، وهک مندالان راپیده ژانده. گویا ههستی په ساری دایکم له ویدا وهخه بهر هاتبوو. خو زیا له و چرکه دا ده مردم. رهنگه نه منداله ی که وه زگی که وتبوو، مردوه! ناخو منالی وی پیی له دونیا نابوو؟ نه من نه مده زانی.

له م هوده دا که ههر چرکه له بو من ته نگترو تاریکتر له قه بر ده بوو، دایم و دهره هم چاوم له ریگای خیزانم بوو، به لام نه و هیچ کات نه ده هات. ناخو له دهستی وی نه بوو که تووشم به و روژه هاتبوو؟ قوماری پی نا کرئ، سی سال، نا، دوو سال و چوار هه یف بوو، به لام روژ و مانگ چیه؟ بو من مانای نییه، بو که سیک که له قه بر دایه زه مان بی مانایه. نه م هوده، گومبه زی ژیان و هزره کانی من بوو. سه رجه می هه لات هه لات بیره و به ویدا، سهر جه می دهنگه کان و هه موو خو نیشاندانی زیوار خه لکان، ژیواری نه لو جه لو یه کان که هه موو به جه سته و به گیان یهک جوړ درست کراون بو من سه یرو بی مانا ببوو.

له و کاته وه که نه خو ش ببووم و له ناو جیو بان که وتبووم له دونیا یه کی ناو اره یی و بیانی و ناراگیلی و غه وارهیی و هه تلّه و هه لوه دایی باوه ر نه کراوه وهخه بهر هاتبووم، که ناتاجیم به دونیای نه لوجه لوکان نه بوو. دونیا یه ک که له خو مدا بوو، دونیا یه کی ته زی و دارمال و لیپالیپ له پی نه زانراو و نه بینراو نه ناسراو، وه کوو نه مه بوو که ناچارو مه جبوور بووم هه موو کون و کار ژیری سنبه کانی وی به لیپرسینه وه و پی راگه یشتن و مشوور لیخواردن و سه نگ و سووژن بکه م و بی شکنمه وه.

شه و کاتی که بیهی من له تخووب و سنووری دونیا قه لبه زه ی فریده داو ناقرین و شه پو لی لیده داو مونج و مه و ج دایگرتبوو، که میک پی شتر له ده قیق هیه ک له خه ونیکی قوول و خالی قوم ببووم، خه ونم ده دی. له چرکه و چاو لی کدانیک، نه من ژیانکی دیکه م جگه له ژیان خوم ده ست پی کرد بوو، له هه وایه کی دیکه هه ناسه م هه لده کی ش و دوور بووم. وهک وهی که ده مه ویست له بهر خوم راکه م و هه لیپم و چاره نووسم بگوړم. چاوم که له سهر یه ک داده نا، دونیای واقعی و به راستی خوم دهرگای بو م ده کراوه. نه و فکر و خه یالانه ژیانکی تاییه ت به خو یان هه بوو، ناسه وار براو بوون و نه جکا و بنبر بوو تیکو و پیکچوون و داغان و ریشه کی شبوون سهر له نو ی وه دهرده که وتن و دیاریان ده دا. وهک نه وهی نی راده ی من له واندا کار تیکه ر نه بوو. به لام نه م بابه ته به بی درو زانین و به بیگومان زانین و مسوگره دهرچوونیش نییه. ته ماشاگه یه ک که له بهر چاوی من جه سته ی هه بوو، خه ونیکی ناسایی نه بوو، چونکه نه من هیچتا خه وم وینه که وتبوو.

ئەمن لە حاڵی سکووت و بێدەنگی و خاموشی و کپی و قوروقەپ و ئارامبوون، ئەو خەیاڵاتانەم لە یەکتەر بڕ دەدان و جیا دەکردنەو و دەئاوارتن و دادەبڕین لیکهەڵداوارد و لە گەڵ یەکم بەراوردو تەخمین و سەنگ و سوک دەکردو دەقەبلاندو هەڵدەسەنگاند. وای بۆ دەچووم کە هەتا ئەو چاخە خۆم وەک پپیویست نەناسیبوو، دونیایەکی ئەمجۆرە کە هەتا ئیستا خەیاڵیشم نەدەکرد مانا و مەفھوم و تابشتی خۆی لە دەست دابوو و لە شوینی تاریکانی شەو حوکمپرانی و فەرمانرەوایی هەبوو- چونکە ئەمنیان فێر نەکرد بوو کە چاوە لە قەڵافەتی شەو بکەم و شەوم خۆش بویت.

ئەمن نازانم لەم کاتە ئاخۆ باسکم لە ژێر حوکم و فەرمانی من بوو، بیان نا،! گومانم دەکرد ئەگەر دەستم لە ئیختیاری خۆمدا نابوایە، بە هۆی دنە دانیکی نامعلوم و ناشوناس نەبێنراو ژبەر خۆو لە خۆیەو وەکار دەکەوت، بێئەوێی بتوانم لە جولانەوی وی تداخۆل بکەم و دەست تێوەردانم هەبیت. ئەگەر دايم و دەرھەم ئاگاداری هەموو لەشم نەکردبوایە، بێ ئیرادە ئاگاداری ئەو نەبووم، دەیتوانی و دەشیا زۆرکاری لێ واقع بن کە چاوەروانم نەکرد. ئەم هەست و ئیحساسە سەردەمیکی دووروو دەرئێژ بوو لە من دا وەدیھاتبوو، کە بە زیندوویی، لیک پېرش و بلاو کۆت، کۆت و، لەت، لەت دەبووم. نەک تەنیا کە لەش و جەستەم، بەلکۆو گیانم، رووحم، دايم و دەرھەم لە گەڵ دلم جیاوازی و تەوفیری هەبوو، و لە گەڵ یەکتەر سەری ریکەوتن و سازیش و ئاشتیان نەبوو. دايم و دەرھەم جۆریک بە تالکردنەو و بېر بېر کردن و بەش بەشکردن و جوداکردنەو دابەشینیکی عەجایب و غەپراییم پێدەبڕین. جار و ابوو فکری شتیکی ئەوھام دەکرد کە هەتا بۆخۆم نەدەمدەتوانی باوەر بکەم. جار هەستی بەزەوی بپیداھاتن و بۆرین و بەشین و بەخشین و چاوە لیبۆشین لیبوردن لە من دا وەدیدەھات، لە حالیکدا ئاقل و ئاوەزم، ئەمنیان بە تانەو توانج و تەشەر سەر کۆنە دەکرد. زۆر جار کە لە گەڵ کەسێک دەئاخافتم، بیان کاریکم دەکرد، سەبارەت بە بابەتی جۆراجۆر، دەچوومە ناو قسەکانیان، لە حالیکدا زەین و هۆشم لە شوینیکی دیکە بوو، لە فکری خۆم دابوو و لە ناوەخۆمەو سەر کۆنە ی خۆم دەکرد.

کۆمەڵە فکرو هزریک لە حاڵی باتلبوون و بنبر بوون و لیک پچپران و تەفروتونا بوون بوو. وەک دەلین هەمیشە ئەوھا بوومە و دەبم- تیکەلبوونیکی ناریکوپیکوو سەیرو سەمەرە... شتیکی کە باشار نەکراو بە دەر لە تابشت و تاقەت بوو، هەستم دەکرد لەو هەموو خەلکە کە دەمینن و لە ناو واندایان دەکەم، دوورم بەلام ویکچوونەکی رەوالەتی، وەیکچوونەکی بنبر و دوور لە عەینی حال نزیکی، ئەمنی بە ئەوان دەلکاند. ئەمە

پیداویستی و ناگوزیرییهکانی هاوبهشی ژیان بوو که له سهر سوپمان و واق وپمانی منی کهم دهکردهوه .

ویکچونیک لیچوونیک که زورتتر له ههموو ئەمنی جهزهره به دهکردو زهجر دهدا، ئەمه بوو، که ئەلوجهلوکانیش وهکوو من لهه لکاته- خیزانم- خویشیان دههات، ئەویش بهوانی زورتتر مهیل و ئارهزوو ههبوو. لیچم یهقینه که ئیرادو کهمووکووری له وجودی یهکیک له ئیچه بووه .

ناوم لکاته(جانانهو سوزمانی و سهلینه) ناوه، چونکه چ ناویک بهو باشیه لیی نهدهوهشاوه . نامههوی بلیچم خیزانم، چونکه خاسییهتی ژن و میردایهتی له مابهینی ئیچه بییه نهبوو، و له گهله خوم درو دهکرد. ئەمن دايم و دهرههه له پوژی بهری، ناوی ویم لکاته ناوه، بهلام ئەم ناوه کیشیکی تاییهت و ناخازای ههبوو، ئەگهه ئوم هیئا، له بهر ئەمه بوو که ئەو سهههتا ویستی خوئی بۆ لای من دهربری، ئەویش له ئاین و ئوین و تهلهکه بازی و مهکر و فیله و فهندهکهی بوو. دهنه چ ئیلاقهیهکی به من نهبوو. ههر له بنیات چلوئ ئیمکانی ههبوو ئەو ههز له یهکیک بکات و به کهسیک ئیلاقه پهیدا بکات و مانای خوشهویستی و دۆستایهتی و ئەوین و ئەوینداری بزانیته؟ ژنیکی ههوسباز پیاویکی بۆ شاوهتبازی، یهکیک بۆ ههکهداری و و یهکیک بۆ ئەشکهنجه و جهزهره بهدان دهویته .

گومان ناکهه که ئەو به ئەمهشی بهس دهکرد! بهلام ئەمنی بیگومان بۆ ئەشکهنجه ههلبژاردبوو، له راستیش دا لهمه باشتتری نهدهتوانی ههلبژیڕی. بهلام ئەمن بۆیه ئوم هیئا، چونکه وهدایکی دهچوو، چونکه ویکچوونیکی بنهبرو دووری له گهله خوم ههبوو.

ئییستا ئوم نهک تهنیا خوشهویست، بهلکوو ههموو زهپرپی لهشم ئەوی دهویست. به تاییهت بهدهنم، چونکه نامههوی ئیچساسات راستی و راستهقینه له بن لهفاههی خهیاالی ئەوین و ئیلاقهه و حیکمهت و زانستی ئیلاهی بشارمهوهو هاشاردهم. (هوزوارشن) ئەدبی بهزارم چهژو تام ناگهئینی. فکره دهکرد که چهشنه ورشه - یان جوخینهیهک که له سهر ئەنبیاو ئەولیا دهبیندری، له لهشم دا شهپۆلی لیده دا و جوخینهی نیوان لهشی وی رهنگه جوخینهیهکی کزو دهروون پیس بهد توخم و تورههه خهراپ و نارپههه و ناکهسی بیماری دهویست و به تهواوی قودرته بۆ لای خوئی رهکیش دهکردو دهکیکیشا .

حالم که باشبوو بریارم گرت برۆم، برۆم خوم ون کهم- وهکوو سهگیکی خوهره گرتوو که دهزانی که دهبی بمری، وهکوو بالندهکان که چاخیک مهههگ لییان نزیک دهبیتهوه، خویمان ون دهکهه و وهدهشیرن .

بهیانی زوو له جی رابووم، دوو کولیچه که له سهر ره فحه بوو هه لگرت و به جوړیک که کهس ناگدار نه بیټ له مال بوی ده رچووم و هه لاتم، له دست نه و نه کبه تیبیه که نه منی گرتبوو هه لاتم، به لام بی نه وهی بزائم ده چمه کوئی؟ له ناو گه رهک و کوچه کاند! بی تکلیف و سهر گهردان له ناو نه لؤوجه لوکان، هه موو نه وانیه بیچم و پوته راک و به چک و تهرح و دیدارو پارو بزیرو چاو ته نگ و به غیل و چاو چنوک و چرووک و چاوی تواحکاریان هه بوو وه دواوی پارو ناوبانگ که وتبوون، تیپه پریم، نه من ناتاجیم به بینینی نه وان نه بوو، چونکه یه کیک له وان نوینه ری نه وان تر بوو. هه موو له زاریکیان تفییبوو که لؤچیک ره یخه لوکه به دواوی یه کدا هه لؤسراو سهری دیکه ی ده گه بیشته وه نه سپایی نیربینه و میوینه که بیان.

له ناکاو هه ستم کرد که زره نگ و توندو تو لؤو چالاک و سوو کتر بوومه، ماسوولکه کانی قاچه کانم به توندی و شیوه کی تابیته که نه مده توانی چاو ه پروانی بکه م وه پریکه وتبوو. هه ستم کرد که له هه موو داوو به نده کانی زیوار رزگاریم په یدا کردوه و نه جاتم بووه. شانم هه لته کاندن، نه مه جولانه وی سروشتی من بوو، له مندالی هه ر کات له ژیرباری قورسی ئارووشه و زه حمهت و به رپر سایه تی ئازاد ده بووم نه مه ئاکاره و ره فتارم نه کرد.

رؤژ هه لده کشا، ده یسوتاندو ده یسوژاند. له کوچه کانی بیده نگ و خلوت که وتم، سهر ریگام ماله کانی ره نگ خو له پوتینه به شکلی هه ندسی، سه یرو سه مه ره - چوار قولینچک، شهش لایه ن، قویج، - به لاجه ی ده کورت و تاریک ده بیندران. نه وه ده ریچانه بی ده رک وده روازه، بی خاوه ن و ئامانه تی وه بهر چاو ده که وتن. وه کوو نه مه بوو که هیچ کات گیانداریک نه ییتوانی بیت له و مالانه دا دانیشتنی هه بوو بیټ.

رؤژ چه شنی شمشیری تیژی زیپاوی له قه راخ و قوجاخی سییه ری دیواری ده بری و ده تاشی و لیده کرده وه هه لده گرت. کوچه کان له نیوان دیواره کانی کونه ی سپی کردوو دریز ده بوونه وه، هه موو شوینیک ئاسوده ئارام و کپ و بیده نگ و لال و بیزوان بوو، وه کوو نه مه هه موو عناصر یاسای موقه دهس و مباره ک ئارامشی هه وای سوژیاگ - یاسای کپ و بیده نگیان - له بهر چاو گرتبوو.

به نه زهر ده گه بی که له هه موو شونیک به ریپواری و داپوشراو نهینی بوو، به جوړیک سیپه لاکه کانم قودره تی هه ناسه هه لکیشانیان نه بوو. له ناکاو به خو م زانی که له ده روازه وه ده رکه وتووم. گه رمای خو ره له گه ل هه زاران ده می هه لمژیوو ئاره قه ی له شی منی ده کیشا ده ر. گه لؤو بنچک و برکه ی سارا له ژیر خو ری تیشک هاویژ به ره نگی زهرده چیوه گو رابوون. رؤژ وه کوو چاوی نه خو ش گه نده تای لیوو، گزنگی سوژیاوی خو ی له میچی ئاسمان به سهر ته ماشا گه ی کپ و بیده نگ و بیگیان ده پرژاند.

به لّام زه وین و گیاکانی ئیره، بۆنی تایبهتی هه بوو، بۆنی وی به راده یهک به هه ره کهت بوو که له هه لمژینی وی وه بیری ساته کانی سهرده می منالی خۆم که وتم. نهک ته نیا جولانه وه وشه کانی ئه و زه مانی هینامه وه بهر چاو، به لکوو چرکه یهک ئه و سهرده م له خۆمدا ههست پیکرد، وه کوو وهی که دوینی قهوما بوو روویدا بوو.

جوړیک سه ره گیزه ی پیخوشبوون، بۆم هاته پیش، وه کوو ئه وهی سه ره له نوئ له دونیا یه کی بزربوو له دایک بووم. ئه م ههست و ئی حساسه تایبه تمه ندیه کی مهست و سه ره خۆش هینه ری هه بوو، وه کوو شه رابی کوئی شیرن له ده مارو ره گه کانی من هه تا بنه بانی له ش و بیهی کارتی که ری کرد.

له سارا درک و دال، ورکه خیزو بهرده لان، به ژن و قه دو بالاو ساقه ته ی داره کان و برک و پنچ و بنچکی گچکه ی کاوکوتم ده ناسی، بۆنی سه وزایه کانی خۆمالیم ده ناسی، وه بیر رۆژه کانی دووره دهستی خۆم که وتمه وه، به لّام هه موو ئه و بیره قانانه به شیوه کی چه شنه ئه فسوون له من دوور که وتبوون و ئه و یادگارایانه پیکه وه ژیا نیکی سه ره به خویان هه بوو، له حالیکدا که ئه من شایه دیکی دوورو فه قیرو دهسته وهستان و هه ژار زیده نه بووم و ههستم پیده کرد که له نیوان ئه من و ئه وان گیزاویکی قوول هه لکه ندرا بوو. ههستم ده کرد له ئه مروه وه دلّم خالی و به تالّه، پنچ و عه تری جادویی ئه و سه ره ده مم ون کرد بوون، داره کانی شه نگه بی، زورتر نیوانیان په یدا کرد بوو، مابه ی نیان زیده تر ببوو، برکه و بنچک ویشکتر بوو. گیان له به رو بونه وه ری که که ئه وکات بوون ئیدی بیهی نه بوو و ئه گه ر حازریشم ده کرد و له گه لی ده ئاخافتم نه یده بیست و بابه ته کانی منی فام نه ده کرد و تی نه ده گه یی. قه لافهت و روخساری بیهی ئاده میکی هه بوو که پیشتر له گه ل وی ئاشنا ببووم، به لّام له من و به شیک له من نه بوو. دونیا به نه زه رو چاو لی کردنی من، مالیکی چولوو هۆل و به تال و عه تال و خه ماوی بوو، له سینگه مدا په ریشانی بیقه راری و دلّپه شیوی ده وری لییده دا، وه کوو ئه وهی ئیستا مه جبوور بووم به پی په تی و پیخواسی و پروت، سه ره له هه موو هۆده کانی ئه و مالّه بده م به سه ره جه میان رابگه م و چاو له هه موانیان بخشیم. له و هۆدانه ی جمک و ده بالیکدا تی ده په ریم، به لّام کاتیک ده گه یمه هۆده ی ده وایین، له به رابه ری لکاته قه رارم ده گرت درگا کانی پشت سه ری من به شیوه کی خودکار بوخویان گاله ده درا، ته نیا سی به ره کانی راژاوه ی ئه و دیوارانه ی که قولینچکه کانیان بنه بر بوون چه شنی غولامان و که نیزانی پیست ره ش له ده وره ی من پاسه وانیان ده داوکی شکیان ده کیشا.

که گه یمه نزیکایی "چه می سورن" له پیشم چیا یه کی ویشک و زورکوو قاقرو چۆل دیاری دا. هه یکه لی ویشک و ره قی کیو ئه منی وه بیری دایانم خست، نازانم چ په یوه ندیه ک له

نیوان ئهوان وجودی من هه‌بوو! له قه‌راخی چیا تێپه‌ریم، له دایره‌کی گچکه خوش ئاوو هه‌وا که کێوه‌کان ده‌ورو به‌ریان گرتبوو، فه‌ره‌شی زه‌وی ته‌ژی و دارمال له برکه‌و پنچ و بنچک گوڵی نیلوفه‌رپی مه‌یله‌و سوور بوو، به‌ شیوه‌یه‌ک که هه‌ردی داپۆشیبوو، له‌ ترۆپی چیا و قه‌لایچه‌یه‌کی به‌رز که به‌ خشتی وه‌زنه‌دار و قورس دورست کرا بوو ده‌بیندرا.

له‌م کاته هه‌ستم به‌ شه‌که‌ت و کفتی و ماندوه‌تی کرد. چوومه‌ قه‌راخ چه‌می سورن، له‌ بن سیبه‌ری داریکی کۆنی شه‌نگه‌بی، له‌ سه‌ر خیزه‌لان دانیشتم. شوینیکی بیده‌نگ و کپ و چۆل و قه‌پوقرۆ ده‌وله‌ قووچ و بیهه‌ست و ئارام بوو. له‌ ناکاو ئاگادارو خه‌به‌ردار بووم و بینیم له‌ پشت داره‌کانی شه‌نگه‌بی کێژۆله‌یه‌ک هاته‌ ده‌رو بۆ لای قه‌لایچه‌که‌ چوو. جلووبه‌رگی ره‌شی پۆشیبوو که به‌ پۆو رایه‌لی زۆر ناسک و سووک به‌ ئاوریشمی چنرا بوو. نینووکی ده‌ستی چه‌په‌ی ده‌جووت و ده‌مژت و به‌ جولانه‌وه‌یه‌کی ئازادانه‌و بی به‌ هیند گرتن ده‌خوشی و ره‌ت ده‌بوو. وام به‌ زه‌ین داها‌ت که ئه‌وم بینی بوو، ده‌مناسی. به‌لام له‌و مابه‌ینه‌ دووره‌ له‌ ژیر تیشک و گزنگی خۆر بۆم نه‌کرا هه‌لیهاویرم که چلۆن یه‌که‌جاره‌کی له‌ به‌ر چاووم ون بوو!

ئه‌من له‌ سه‌ر جیگای خۆم ره‌ق هه‌لاتبووم، بی ئه‌وه‌ی بتوانم بچوکتترین جولانه‌وه‌یه‌ک بکه‌م. به‌لام جارێک به‌ چاوه‌کانی له‌شی خۆم ئه‌وم بینی که له‌ پێشه‌ من تێپه‌ری و بزربوو. ئاخۆ ئه‌و گیان له‌به‌ریکی راسته‌ قینه‌ و یان به‌ بیرداهاتن و بۆریشکه‌و زینده‌ خه‌ونیک بوو؟ ئاخۆ خه‌ونم بینیبوو، یان له‌ بیداری و هوشیاری بوو؟ هه‌ر چه‌ند کردم و کراندم و حولوو ده‌ولم دا که وه‌بیرم بێته‌وه‌ له‌ خۆراییی بوو. له‌رزینه‌کی تاییه‌تیم له‌ سه‌ر تیره‌و قه‌به‌زه‌ی پشتم هه‌ست پیکرد. له‌ دونیای خه‌یالای و وام به‌ به‌رچاویدا هات، که له‌م کاتژمیره‌ هه‌موو نیسی و سیبه‌ره‌کان سه‌رچیا و کێوه‌کان گیانیان ها‌تبوو به‌رو و ئه‌و کێژۆله‌ یه‌کیک له‌ دانیشتوانی پێشووی شاری قه‌دیمی و که‌ونارای شاری ره‌ی بووه‌. ته‌ماشاهه‌یه‌ک که له‌ به‌ر چاوی من بوو، یه‌ک ده‌فحه‌ بۆم ناسیاگ و ئاشنا هات. له‌ مندالی رۆژیکی سێزده‌ به‌ده‌رم ها‌ته‌وه‌ بیر که ها‌تبوینه‌ ئیره‌، خه‌سووم و ئه‌و لکاته‌ش ها‌تبوون. له‌و رۆژیدا ئیمه‌ چه‌نده‌ له‌ پشت ئه‌و دارانه‌ی شه‌نگه‌بی به‌ دوا‌ی یه‌کدا هه‌له‌هاتین و گه‌مه‌مان کرد! دوا‌یی گروپیک له‌ منالانی دیکه‌ش به‌ئیمه‌ لکان که به‌ باشیم وه‌بیرنا‌یته‌وه‌.

گه‌مه‌ی "سرامک" مان ده‌کرد. جارێک که ئه‌من به‌ دوا‌ی لکاته‌ هه‌لینگم دا له‌ نزیکایی ئه‌و چه‌می سورن بوو، لاقی وی خوشی له‌ چه‌م که‌وت، ئه‌ویان ده‌ره‌ی‌ناوه‌ بردیان له‌ پشت داره‌کانی شه‌نگه‌بی جلووبه‌رگی بگۆرن، ئه‌من به‌ دوا‌ی که‌وتم. له‌ پێشه‌ وی په‌رده‌یان کیشا بوو، به‌لام ئه‌من به‌ دزی له‌ پشت داره‌که‌ هه‌موو له‌شی ویم بینی. ئه‌و پیده‌که‌نی و

قامکی گهوره‌ی دهستی چه‌په‌ی ده‌جوت. پاشان، قه‌دیفه‌کیان تیپیچا و جلوو به‌رگی ره‌شی ئاوریشمی ئه‌ویان که له تانوو پو‌ی ناسک چنرا بوو له به‌ر خو‌ر هه‌ل‌خست.

له ئاکامدا له بن داری که‌ونارای شه‌نگه‌بی له سهر خیزلان دریز بووم. ده‌نگی ئاو وه‌کوو ئاخافتنی بر بره‌ی تیغه‌گه‌یشتراو مانا ده‌رنه‌که‌وتوو که له دونیای خه‌و سو‌زه و ناره ناری ده‌کرد، به‌ گو‌یچکه‌م گه‌یی. ده‌سته‌کانم بیئه‌وی بمه‌ه‌وئ له ره‌لم و خیزی گه‌رم و نمدار نوو‌غرؤ بوون و چالداکه‌فتن کرد. چه‌و زیخ و ره‌لم لیمی نمدارو به‌ هالاوم له مستم داده‌کوشی، وه‌کوو گوشتی له‌شی کیژیک بوو که له ئاو که‌وتبئ و جله‌کانی ئاله‌گور کرد بن.

نازانم چه‌ند کاتی تیپه‌پرکرد چاخیک که له جیی خو‌م هه‌ستام بی ئه‌وه‌ی بمه‌ه‌وئ وه‌رئ که‌وتم. هه‌موو جیبه‌ک کپ و بیده‌نگ و ئارام بوو. ئه‌من ده‌رویشتم به‌لام ده‌ورو به‌ری خو‌م نه‌ده‌دی. تابش‌تیک له ئیختیاری من دانه‌بوو ئه‌منی وادار به‌ رویشتن ده‌کرد. هه‌موو فکرو زکرو زه‌ین و هوشم ئاگاداری هه‌نگاوه‌کانی خو‌م بوو. ئه‌من ریگا نه‌ده‌رویشتم، به‌لام وه‌ک کیژی ره‌شیو‌ش له سه‌ر لاقه‌کانم ده‌خوشیم و په‌ت ده‌بووم. کاتی که وه‌خو هاتمه‌وه بینیم ئه‌وه له شار له به‌ر ده‌رگای خه‌زورم، خو‌م بینم. نازانم بو‌چ ریم له مالی خه‌زورم که‌وت! کوره‌ گچکه‌که‌ی- برای خیزانم- له سه‌ر سه‌کو دایشتبوو، وه‌کوو سیویک که له گه‌ل خوشکی له‌ت کرابن. چاوی ده‌ شیرین خیلی تورکه‌منی، کولمه‌کانی ده‌رپه‌ریو، ره‌نگی گه‌ندومی، که‌پو‌ی شاوه‌تی، روخساری کزو تیک سرماوی هه‌بوو. هه‌ر به‌مجوره دانیشتبوو قامکی شاده‌ی ده‌ستی چه‌په‌ی له سه‌ر ده‌م دانا‌بوو.

ئه‌من بی ئیختیار چوومه پیش، ئه‌و کولیچانه‌ی که له گیرفانم دابوون ده‌ره‌یناو به‌ ویم دان و گوتم: "ئه‌مانه‌ شاجوون بو‌ی ناردوی" چونکه به‌ خیزانی منی- که خوشکی بوو- ده‌گوت شا‌جوون. ئه‌و به‌و چاوانه‌ی تورکه‌منی خو‌ی چاویکی واق و پرماوی له من کرد، که کولیچه‌کانی به‌ شک و گومانه‌وه وه‌ده‌ستی گرتبوو. ئه‌من له سه‌ر سه‌کو‌ی مال دانیشتم ئه‌وم له ئامیز کرد به‌ خو‌مه‌وه‌م کوشی. له‌شی گه‌رم و لاقه‌کانی وه‌کوو قاچه‌کانی خیزانم بوو، هه‌ر ئه‌و جولانه‌وه‌ی بیته‌کلیدی وی هه‌بوو. لیوه‌کانی وی، وه‌کوو لیوه‌کانی باوکی بوو، به‌لام ئه‌وه‌ی له لای باوکی ئه‌منی بی‌ریز ده‌کرد به‌ پیچه‌وانه له ویدا بو‌ من جه‌زمه‌و پراکیشه‌ری هه‌بوو، وه‌کوو ئه‌مه‌ بوو که لیوه‌کانی نیوه‌ کراوه‌ی وی تازه له ماچیکی گه‌رم و دوروو دریز جیا بوته‌وه، ده‌می نیوه‌ کراوه‌ی ویم رامووسی که وه‌کوو لیوه‌کانی خیزانم بوو. لیوه‌کانی وی تام و چه‌ژی کو‌نه‌ هاروییان ده‌دا- تال و گس بوو. ره‌نگه‌ لیوه‌کانی ئه‌و لکاته‌یه‌ش ئه‌م تام و چیژه‌ی هه‌بی‌ت!

لهم وهخته دابینیم باوکی - ئەو پیره مێره پشت کوپه که شالگهردنی بهستبوو - له مالم هاته دهروو بئ ئەوهی چاو له من بکات تیپهپهپی. دابره دابره پیده کهنی، که نینیکی ترسه نوک و مهترسیدار بوو، که مووی له لهش مرۆف ده کرده نیشتهر، و شانەکانی له توندی پیکه نین وه له رزین که وتبوون. له بهر خه جاله تی وهخت بوو ببه دلۆپه ئاو پیک و به ههرد دابچه خوارو زهوی قووتم دا. نیزیکانی رۆژ ئاوا بوو، رابووم، وهک وهی ده مهویست له بهر خۆم و له دهست خۆم راکهم و هه لیم. وام به نه زهر گهیی که له ناو شاریکی بیانی و پینه زانراو نه ناسراو ده گه ریم! ریزه مالمیکی ده سه یرو سه مه ره به شکلی هه نده سی ی ر بر به لاجه ی به جیهیلراو به جیهیشتراوی رهش و برش له ده وروپشتی من بوو. وه کوو ئەوه بوو که هیچ کات بوونه وه ریک نهیده توانی له وئ سه قامگیر و دانیشتوو بیت. به لام دیواره کانی سپی وی به پرونا کایه تی که متا کورت ده دروشاوه، شتیکی عه جاییب و غه ریب بوو، شتیکی که نه مده توانی باوه ر بکه م، له به رابه ر هه ر کام له و دیواره نه راده وه ستام، سیبه رم له بهر شه به قی مانگه شه وی خه ست و مایه دار، وه دیوار ده که وت به لام بیسه ر بوو. سیبه ره که م سه ری نه بوو. بیستبووم که ئەگه ر نیسیی که سیک سه ری نه بیت، هه تاسه ری سال ده مریت.

به ترس و له رزه و واردی مالمه که م بووم و په نام بو هۆده که م برد. له و وهخته دا لووتم دارسا، له دوایی وهی که خوینیکی زۆر له که پۆم هات به بیهوشی له جیی و باندا که وتم. دایانه که م خه ریکی په رساری من بوو.

به ر له وهی بخه وم له ئاوینه چاوم له چروچاوی خۆم کرد، بینیم روخسارم تیکشکا بوو، بنه برو بیگیان ببوو. به راده یه ک ئاسه وار بر او ئەجکاندراو تیکچوو بوو، که خۆم نه ده ناسیه وه. چوومه ناو تهخت و خواب لیفهم به سه ر خۆم دادا، خۆم گه وزاند، رووم له لای دیوار کرد، لاقه کانم کیشانه وه بالخۆم و خر کردنه وه، چاوه کانم له سه ر یه ک دانان و هه ودای خه یالم وه ده ست گرت. ئەو هه ودایانه ی که چاره نووسی تاریک، خه ماوی، به هه بیهت و پر له که یفی منی پیکده هینا، ئەو شوینه ی که ژیان له گه ل مه رگ و مردن پیکه وه تیکه ل ده بن و ئەکس و وینه و شکله کانی بیر چه وت و ته لاسا و ری وه ن کردو لیگورا و لاده ر وه دیدیت، ئاره زوو مه یله کانی کوزراوی دیرین، جاریکی تر زیندوو ده بنه وه هاواری تۆله ده که ن. له م چاخه دا له سه ر وشت و دونیای ره واله ت هه لده که ندرام وحازر ده بووم که له جه ره یانی ئەزه لی بنه برو نابوود بم. چه ند جار له گه ل خۆم جه زمه کرد: "مه رگ.. مه رگ... مردن... مردن... له کویی؟" ئەمه ئۆخه ژنی دا به من و چاواکانم که وتنه سه ریه ک.

که چاوه کانم به ستر، بینیم که له ناو محهمه دیه بووم، داریکی به رزیان چه قاند بوو، پیړه میړه کی که لاله یان له پیش هۆده کهم به سیداره هه لاهه سیوو. چهند کهس ته نگه کهری مه ست له بن دار شه پرابیان ده نۆشی. خه سووم به روخساریکی داگیرساو، به چه حریه که له کاتی پۆنگزاوی خیزانم، ئیستا ده بینم که رهنگی لیوه کانی ده په ری و چاوه کانی گچکه و ترسه نوک ده بوون، دهستی منی ده کیشا و له ناو خه لک تیده په ری و به میرغه زه ب، که جلی سووری له بهر دابوو نیشان دهدام و ده یگوت: "ئه وهش له دار بدهن" ئه من به ترس و له رزه وه له خه و راده په پییم، وه کوو کووره ده سوتام و ئاورینگم دهدان، له شم له ئاره قه دا ته رو شتل ببوو روومه تم ئاگریان لیده باری. بو ئه وهی خوّم له ده ست ئه م کاموسه ی رزگار بکه م هه ستام ئاوم خوارد که میکم له چروچاوی خوّم دا. دیسان راکشام، به لام خه وم نه ده هات.

له بهر نیسیی پروناکی هۆده له گۆزه ی ئاو که له سهر په فحه بوو ده مروانی. وام به نه زه ر دا هات هه تا ئه و کاته ی که گۆزه له سهر په فحه یه ناتوانم بنووم. ترسیکی بیجیم بو ساز ببوو، که گۆزه ده که وئ، رابووم که جیی گۆزه که ی پاریزگاری بکه م، به لام به هوی دنه ی نه زانراو که بوخوّم ئاگاداری نه بووم، دهستم به ئه نقه ست وه گۆزه که وت، گۆزه که وته خوارو شکا. له ئاکامدا پیلوه کانی چاوم پشاوتن، به لام وام هاته نه زه ر که دایانه م هه ستاوه چاو له من ده کات.

مسته کانی خوّم له بن لیفه کرده گری، به لام چ پروداویک پروی نه داو نه قه وما. له حالی بیهوشی دهنگی ده رکه ی کوچه م بیست، دهنگی پیی دایانم، وه بن گوچکه که وت که ده مپاکانی له هه رد ده خشاند و چوو نان و په نیری هینا. پاشان دهنگیکی دووردهستی فروختاریک هات، که گاسی ده کرد "سفره به ره شاتوت..."

نا، زیانیکی باوو ئاسایی، خاوفش و ماندوه تی دهستی پیکرد بوو. پروناکیی زیده تر ده بوو، که چاوه کانم هه لیان له تیک له وه دیاری که وتنی خوّر له سهر پروبه ری ئاوی استیلک که له ده ربیجه ی هۆده که م وه میچی که وتبوو ده له رزی. وام هاته بهر چاو که خه وی دوئ شه و ئه وه نده دوورو ئاسوار بر او ریشه کیش کراو بوو، وه ک ئه وه ی چه ند سال پیش کانتیک که مندال بووم بینیومه. دایانم چیشتی منی هیناوه، وه کوو ئه مه بوو که روخساری دایانم له سهر ئاوینه یه ک دابیته وه، ئه ونده دریزه پی دراو ئالدووزو کزو وه بهر چاوه که وت، به شکلیکی باوه ر نه کراو وسه یرو سه مه ره گورانکاری به سه ردا هاتبوو، وه ک وه ی که قورسایی ده م و چاوی کیشرابیته خوار.

هه ر چه ند نه نکی خو شه ویستم ده یزانی دوو که لی قه ننه ی ئاوی، بو من زه ره ری هه یه، به لام دیسان له هۆده که م قه لوونی ده کیشا. له بنه ره ته وه هه تا قه ننه ی نه ده کیشا به

ده ماخ نه ده بوو. ئه و هينده داiane كه م له ماله كه ي له بووك و كورپه كه ي قسه ي بو كر بووم، ئه منيشي له گه ل كه يفه كاني شاو ته ي خو ي هاو به ش و شهريك كرده بوو. چه نده شيتانه يه! جارو باره له خو وه ده كه وتمه فكري ژياني كه سيني مالي داiane كه م، به لام نازانم بو ژيان و خو شي خه لكي ديكه، دلي من وه ژان دينيت- له حالئيدا ده مزاني ژيواري من ته واو بووه و به شيوه يه كي خه ماوي و له سه ره خو ده كوژيته وه! به من چ په يوه ندي هه بوو كه فكرم هاو ده مي ژياني ئه و شيتانه و ئالوجه لوiane بكم كه ساخ و سه ليم بوون، باشيان ده خوارد، باش دهنووستن، و كاري سه رجئيان ده كرد و هيچ كات زه پرپه يه ك دهر دوو ناسوري منيان هه ست پينه كرد بوو، باله كاني مردن چ چركه، له سه رو سيمايان نه خشا بوو؟

نه نه گيانم وه كوو منداله كان له گه ل من ره فتاري ده كرد. ده يه ويست له هه موو شوينيك ئه من بديني. ئه من هيشتا له خيزانم شه رمه گيلاخه م ده كرد. كه لاقم له هو ده كه م دهن، ئه من ئه و خلتته ي كه له "له گه نم" كرد بوو دامده پوشي. شه بقمه ريكوويپيك ده كرد. به لام له كن داiane كه م چ شيوه شه رمه گيلاخه م نه بوو. چونكه ئه م ژنه كه هيچ په يوه ندي له گه ل من نه بوو، خو ي ئه وه نده تيكل به ژياني من كرد بوو. وه بيرم دي له م هو ده يه، له سه ر ئاوي حه نبار، كورسييان داده نا. ئه من و داiane كه م له گه ل ئه م لكاته يه له ده وره ي كورسي دهنووستين. تاريك و رووني به ياني چاوه كانم هه لده هينا، شكلي سه ر په رده ي گولدووزي كه له پيش ده رگا هه لاوه سرا بوو له به رامبه ر چاوه كانم گياني ده گرت، چ په رده يه كي سه يرو عه جايبات بوو؟ له سه ر په رده كه وينه ي پيره مي ريكي پشي كوور، وه ك جو كيان ي هند، مه نديل به ستوو له بن داريكي شه نغه بي دانيشتبوو، سازيكي وه كوو سي تاري ليوه فان و سه ماكه ر له ده ست دابوو كيژيكي خوشكوك وه كوو بوگام داسي كايكه ردوخي بو تخانه ي هند ده سته كاني له زنجير كي شرا بوو، وه كوو ئه مه بوو كه ناچاره له پيش پيره مي ره كه، سه ما بكات!

له به ره خو مه وه فكرم ده كرد په نغه ئه م پيره مي ره شيان له گه ل ماريك له كي به رك ي له چالو هاويشتبيت، كه به و شكله گوپراوه و مووي سه ر و پوخساري سپي بووه. له م په ردانه ي زيپ دووزي هندي بوو، په نغه باوكم يان مامم له ولاتاني دوور كه وتوويان نارد بوو.

وه ختيك زور له و شكله خورد ده بوومه وه، ده ترسام. داiane م به خه والوو له خه و قيت ده كرده وه، ئه و به و هه ناسه ي بوئي ناخوش و مووي ره ق و زوورو ره شي له روخسارم ده خشا ئه مني به خو وه ده كوشي.

سبحه‌ینه که چاوم هه‌لدینا دیسان ئه‌و ههر به‌و شکله وه‌به‌ر چاوم ده‌هات. ته‌نیا جه‌غزه‌کانی چرو چاوی قولترو به‌ پزوو گرژاوی تر وه‌کوریشک هاتبوو. زوربه‌ی بو له‌ بیرچوونه‌وه، بو راکردن و هه‌لاتن له‌ به‌رخوم، سه‌رده‌می منالی خوم وه‌بیر دینمه‌وه. بو وه‌ی خوم به‌ر له‌ بیاماری هه‌ست پیبکه‌م، هه‌ست بکه‌م که ساخ و سه‌لامه‌تم، هیچتا هه‌ستم ده‌کرد که منالم و بو مردنم، بو له‌ ناو چوونم، هه‌ناسه‌یه‌کی دووه‌می بوو که روحم و به‌زه‌یی به‌ مندا ده‌هات، به‌ حالی منالیکی که ده‌مریت. له‌ وه‌ختانه‌ی پر مه‌ترسی ژیان‌ی خوم کاتیک روخساری ئارامی دایانه‌که‌م ده‌بینی، په‌نگ په‌ریوه، چاوکانی نوغرو، بی‌ده‌نگ و خه‌مگین و عیجز و په‌ره‌کانی ته‌نکی لووت و نیوچاوان ئیسکه‌کانی پانی ویم که ده‌بیی، بیره‌قانه‌کانی ئه‌و کاتان له‌ من دا زیندوو ده‌بوونه‌وه. په‌نگه‌ شه‌پوله‌کانی ته‌ژی له‌ په‌مزو رازو نه‌ینی له‌ وی ده‌ده‌لاند، که هوکاری ئوقره‌گرتنی من ده‌بوو. خالیکی گوشتی که له‌ سه‌ر لاجانگی بوو، مووی له‌ سه‌ر پو‌ابوو. وه‌ک وه‌ی که ته‌نیا ئه‌مرؤ ئاگاداری خالی وی بم. پیشتتر که چاوم له‌ روخساری ده‌کرد ئه‌وها ئیی ورد نه‌ده‌بوومه‌وه و ئه‌وها به‌ وردی لیم نه‌ده‌روانی. به‌لام ئه‌گه‌ر نه‌نکی خوشه‌ویستم به‌ په‌واله‌ت گوپرانکاری به‌ سه‌ردا هاتبوو، هزره‌ فکری وه‌کوو خوی سه‌ر به‌ مور ما بوو. ته‌نیا به‌ ژیانیکی زور تر چه‌زوئیلاقه‌ی ده‌رده‌بری و له‌ مردن ده‌ترسا. ئه‌و مییش و مه‌گه‌سانه‌ی که سه‌ره‌تای پاییز بو هوده‌ هجووم و په‌نایان ده‌هینا. به‌لام ژیان‌ی من، ههر روژو ههر چرکه ده‌گو‌راو جور به‌ جور ده‌بوو. وای بو ده‌چووم که درپژایی زه‌مان و گوپرانکاریه‌ک که مومکین بوو ئینسانه‌کان له‌ ماوه‌ی چه‌ندین سال تییانداسه‌قامگیر بی، بو من ئه‌و په‌له‌و تاوو تیژی و خولوو سووری مه‌سه‌له، هه‌زاران جار دوو به‌را به‌روو توندتر بیوو. له‌ حالیکدا که خوشی وی به‌ شیوه‌یه‌کی ئاواژوو پیچه‌وانه‌ بو لای سفر ده‌رپویی و په‌نگه‌ له‌ سفیریش تیپه‌ری ده‌کرد. که سانیک هه‌ن که له‌ بیست و پینج سالی‌دا ده‌ست به‌ په‌نج وکویره‌وه‌ری و عه‌زاب کیشان ده‌که‌ن، له‌ حالیکدا که زوربه‌ له‌ خه‌لک ته‌نیا له‌ کاتی مردنیان، زور سه‌برو له‌ سه‌ره‌خو وه‌کوو چوله‌چرا که رو‌نه‌که‌ی ته‌واو ده‌بی‌ت، ده‌کوژینه‌وه.

نیورپو که دایانم فراوینی هینا، ئه‌من کاسکی ئاشم وه‌سه‌ر خوم گیپرا، هاوارم کرد، به‌ هه‌موو تینم هاوارم کرد. هه‌موو دانیش‌توانی مال هاتن له‌ به‌ر ده‌رگای مالم کو بوونه‌وه. ئه‌و لکاته‌ش هات و زوو په‌ت بوو. چاوم له‌ زگی کرد، منالی وه‌زگی که‌تبوو، ئاوس بوو. نا، هیچتا نه‌زا بوو، چوون چه‌کیم باشیان خه‌به‌ر کرد. ئه‌من له‌ پال‌خومدا که‌یفم ده‌کرد که ههر نه‌بی‌ت ئه‌و گه‌وج و ئه‌حمه‌ق و شی‌تانه‌م له‌ زه‌حمه‌ت خستوون.

چه‌کیم باشی به‌ ردینیکی سی بست‌ی، ده‌ستووری دا که ئه‌من تریاک بکیشم. چ ده‌رمانیکی به‌ قیمه‌ت بو ژیان‌ی پر له‌ کولوو ده‌ردو ناسووری من بوو!

جاخیك كه ترياكم ده كيشا فكرم گه وره و زهريف، چالاک ده بوو. له ئاقارو مه لبه نديكي سهره وهی دونيايي باوو ئاسايي، خولوو سوريده داو گشت و گوزاري ده كرد، بيرو بوچوون و خه يالات و هزره كانم له ته له كه و داوو به ندي گران و قورسي شته كانی سهر گوی زهوی ئازاد ده بوو، بو لای ئاسمانی ئارام و بيدهنگی دونياي كپ و به تال هه لده فري و ده رويي، وه كوو ئه وهی ئه منی له سهر باله كانی شه مشمه كویره ی زيړاويي دانا بوو، له دونيايه كي خالی و به تال و چول و هول و به ورشه و دره وشانه وه كه به چ له مپه ريک گه پچان ناکات، سهيرانم ده كرد. به راده يه كه ئه م کارتیکه ريه قوولوو پر له خوשי و شايي و كه يف بوو هه تا له مه رگيش خوשי پتر بوو.

له قه راخ مه نقه ل كه هه ستامه وه چوومه لای ده ربيجه ی روو به هه وشه كه مان، بينيم دايانم له بهر خور دانيشتبوو، سه وزی خاويں ده كرده وه. بيستم به بوو كه كه ی گوت: ' هه موومان دل زه عيف بووين، خوژيا خودا كوشتبواي ئاسوده ی بکات'. وه كه ده لين هه كيم باشی به وانی گوتبوو كه ئه من چاك نابمه وه. به لام ئه من پيم سه ير نه بوو. ئه و خه لكه چه نده بي ئاقل و ئاوزه و ئه حمه قن! ساعاتيک دوايي بو من چيشنيكي گه رمی هيئا، چاوه كانی به هوی گريان سوورو هه لمسابوو. به لام له لای من به تويزی ده می به بزه ده كرد. له پيشه من گه مه ی ده كرد، ئه ویش چه نده ناشيانه! به خه يالی وان ئه من نه مده زانی! به لام بوچی ئه و ژنكه ئه و هيئده سه باره ت به من خو شده ويستی ده رده بري؟ له بهر چ هو يه كه خو ی به شه ريكي ده ردی من ده زانی؟ روثيک پارهيان دابوويه، ئه و مه كه كانی پيره لوک و ره شی وه كوو گوزه له ی له زاری من ئاخنيبوو. خوژيا خو ره وه مه كه كانی كه وتبوايه! ئيستا كه مه كه كانی ده بينم ئاوه ز له ده ست ده دم بي زم هه لده ستي، ئه وکات چه نده به مگيزو ئيشتيايه كي هه ره زور شيري ژيانی ويم ده مژی و گه رمای له شمان تيکه ل هه و ده بوو.

ئه و هه موو له شی منی به ده سما ل پاک و خاويں ده كرده وه و ده سترپه وه ، بو ئه مه بوو كه ئيستا ش به جورئه ت و بيياكي و چاوه قايمي ده مسووری روو هه لمالای و بيسامی بيگه قی و زه هله داری و زانداري و جه ساره تی تايبه تی، كه مومکينه ژنيکی بي مي رد هه يبيت، سه باره ت به من ره فنار ده کات. هه ر به و چاوی مندالی چاوی له من ده كرد، چونكه سهر ده ميک ئه منی راده داشت. كي ده زانی شايد له گه ل من پانپانوکی كرد بيت، وه كوو ده سته خو شک كه ژنان بو خويان هه لده بزيرن. ئيستا ش به چ پرسيارو توژه ره وه و وه رد بينی ده ی ته پانده وه و، ژيرو روو سهر نخوون و به قه ولی خو ی ته روو ويشك ده كرد. ئه گه ر خيزانم، ئه و لكاته به من راگه يبوويه، ئه من هيچ كات نه نه جونم، بو لای خوم ريگه نه ده دا. چونكه له پال خومدا فكرم ده كرد كه بازنه و دايره ی هزرو هه ست و ئي حساسی جوانی خيزانم زيده تر له ئی دايانم بوو، و يان ته نيا شاره ت ئه و هه ست و

نهسلهکانی رابردوو نهبووم، و نهزموونی ئیرسی ئهوان له من دا نهما بۆوه؟ ئاخو
رابردوو له خودی مندا نهبوو؟ بهلام هیچ کات به نقیژگه و نه دهنگی بانگدان و دهست
نوێژ گرتن و تف فریدان و دوو قهت بوونهوه و له بهرابهر خودایهکی به قودپهت و خاوهن
دهسهلات و توانا و سهر بهست که دهبی به زوانی عارهبی دهردی دلی خۆتی بو
بپشکنیهوه و بۆ راقه و ئازهننتی و شی بکهیهوه، دهنه گویا حالی نابیت، له من کار
تیکهری نهبووه. ئهگهر چی پێشوو که لهش ساخ بووم چهند جار به تۆبزی بو نقیژگه
چوومه و نقیژم کردوه و تیکۆشاوم که دلی خۆم له گهڵ خهڵکی دیکه جوورو هاو ئاههنگ
بکهیم. بهلام چاوهکانم له پرووی ئه و کاشیانهی پیر له نهخش و نیگاری دیواری مزگهوت،
که ئهمنی بۆ لای خۆی پهکیش دهکردو دهبرد بیئهوهی بمههوی لهم وهسیله، پێگهی
ههلاتن و دهرباز بوون بۆخۆم پهیدا دهکرد، زهق روانی. له کاتی دوعاکردن و پارانهوه
چاوهکانی خۆم له سهر یهک دادهنان لهپی دهستم له بهر روخسارم دهگرت. لهم شهوهی
که بۆ خۆم وهدییهنا بوو، وهکوو ئه و وشانهی که بی بهرپرسیایهتی فکری له خه و دا
دووپات و چهند پات دهبنهوه، ئهمن دوعام دهکرد. بهلام دهربرینی ئه و وشانه له قولای
دل نبوو. چونکه ئهمن زۆرتر ههز دهکهم که له گهڵ دۆست و یان ئاشنایهک قسه بکهیم
ههتا له گهڵ خودا- چونکه خوا له من سهروتر و زیدهتر بوو. ئهوکاتهی که له ناو جیوو
بانی گهرم و نمدار نوستبووم ههموو ئه و بابتهانهم به رادهی دهنکه جۆیهک بایهخ بو
دانه دهنه، یان بلیم بۆ منیان به ئه ندازهی دهنکه جۆیهک نرخ و قیمهت و ئیحتوبارو
قهردو ئهرزش نهبوو، و له و چاخ دا نه مدهویست بزانه که له راستیدا خودایهک بیهی
ههیه یا کوو ته نیا شوینی سهر هه لدانی فه رمانه و و حوکمرانان سهر گۆی هه رده که بو
قایمبوونی پله و پایه ی باری ته عالاو به تالانبردن و پورکردن هه ق پامالین
وروو تکرده نه و مال لیساندنی موسکینه کان و رایه ته کان و هه ژاره و دهسته وه ستان و ژیر
ده ستانی خۆیان به خه یالیاندا هاتوه، فه رزیان کردوه، وینه و روو په ری رۆی هه ردیان به
ئاسمان ره نگدا وه ته وه! ته نیا ده مه ویست بزانه که شه و به سه ی ده گه ینم، یان نا؟
ههستم کرد له به رامبه ر مردن، مه زه ب و ئاقیده چه نده سست و مندالانه و نیژیکه ی جو ره
گشت و گوزار بو ئه و که سانه ی له ش ساخ و خو ش به خت و شانس بوو! له به رامبه ردا
به راستی مه ترسی و ترسنۆکی مردن و شیوه ی گیان عذاب دهر و جانکاه که ری ده بری
ئه وه ی په یوه ندار به سزا و هه قده ست و گیان و رۆژی هاتوو هاوار له زاریان کوشیبووم و
له میشکیان چه سپاند بووم فره یه کی بی تام و چیژو ببوو، ئه و دوعایانه ی که فره یان
کرد بووم له به رابه ر مه ترسی مه رگ و مردن چ کارتیکه ری نه بوو.

نهک ترس له مردن برۆکی منی به رنه ده دا. که سانیک که رهنج و کویره وه ری و دهر دو
کولیان نه کیشاوه ئه و زاراوانه نافامن و لیی حالینابن و تیی ناگهن. به راده یهک

جوانی ژیان له من دا زیډه ببوو که بچوکترین چرکه‌ی خوښی توله‌ی گه‌لیک کانترمیږی دله‌کوته‌و پهریشانی و بی‌تاقه‌تی و بی‌قراری ده‌کردوه. دهمدیت که کول و خه‌م و دهر دو کویره‌وه‌ری و کوله‌واری نه‌بوونی و هه‌ژاری هه‌تله‌و هه‌لوه‌دایی ئاراگیلی دهرپه‌پاندن و برسپایه‌تی و بی‌ماف بوون هه‌یه، به‌لام به‌تال و عه‌تال له هه‌ر جوړه چه‌مک و زانراو مه‌به‌ست و مانا بوو. ئه‌من له ناو ئالوجه‌لوکانی ره‌چه‌له‌ک و نژادیکی نه‌زانراو نه‌ناسراو، نه‌ناس ببووم، به‌جوړیک که له بیرم کرد بوو که پیشوو، به‌شیک له دونیای وان بووم. شتیکی که مه‌ترسیداروترسینه‌رو توقینه‌رو وحشتناک بوو، هه‌ستم پیډه کرد نه زیندووم و نه‌مردوو، ته‌نیامردوه‌کی جولاره‌و بووم، که نه په‌یوه‌ندم له گه‌ل دونیای زیندوان هه‌بوو و نه له فه‌راموشی و ئاسایشی مردن که‌لکم وهرده‌گرت.

هه‌ولئ شه‌و له ره‌خ مه‌نقه‌لی تریاک رابووم، له دهر بیجه‌ی هوډه‌که‌م چاویکم له دهر وه کرد، داریکی ویشکی ره‌ش که له دووکانی قساوی کرا بوو، وه‌به‌ر چاو که‌وت. سیبه‌ره‌کانی بولیل تیکبه‌زیبوون. هه‌ستم پیکرد که هه‌موو شت به‌تال و ئامانه‌تییه. ئاسمانی ره‌شی قیپراوی وه‌کوو ره‌شمالیکی کون و درپاو بوو که به هوی هه‌ساره‌کان له ئه‌ژمار به‌ده‌ر ورشه‌دارو کون کون ببوو. له‌و وه‌خته‌دا ده‌نگی بانگدان به‌رز بووه، بانگیکی بی وه‌خت بوو، گویا ژنیکی- ره‌نگه ئه‌و لکاته- منالی ده‌بوو، قروسکه‌ی سه‌گیک له گه‌ل بانگه‌که ده‌بیسترا. ئه‌من له پالخوردا فکرم کرد: "ئه‌گه‌ر ئه‌و قسه‌ راسته و هه‌ر که‌س هه‌ساری خوی هه‌یه، هه‌ساره‌ی من ده‌بی دوورو بولیل و بی مانا و مفه‌وم بی‌ت! له‌وانه‌یه ئه‌من هه‌ر له بنیات ئه‌ستیره‌م نه‌بووبی‌ت!".

له‌و چاخه‌دا ده‌نگی ده‌سته‌یه‌ک پاسه‌وانی مه‌ست له ناو کوچه‌ به‌رز بووه، که تیډه‌په‌رین پیکه‌وه گه‌مه‌و قسه‌ی قوړو بی‌تامیان ده‌کرد. دواپی هه‌موو پیکه‌وه ئه‌و بالوره‌یان ده‌ست پیکرد:

" وهره برپوین با مه‌ی بخوین، شه‌رابی مولکی ره‌ی بخوین، ئیستا نه‌خوین که‌نگی بخوین؟"

ئه‌من به وه‌ره‌زی و جارزی خوم کی‌شاهه دواپی، ده‌نگی وان له هه‌وا به شیوه‌کی تاییه‌ت ئاوازه‌ی ده‌داوه، ورده ورده ده‌نگه‌که‌یان دوور بووه خه‌فه‌وکپ بوو. نا، ئه‌وان کاریان به مه‌ن نه‌بوو، ئه‌وان هه‌ر نه‌یاندانه‌زانی و ئاگیان له خوشیان نه‌بوو....

جاره‌کی دیکه‌کپ و بی‌ده‌نگی و تاریکی بالی به‌سه‌ر هه‌موولایه‌ک داکی‌شا. ئه‌من چوله‌چرای هوډه‌که‌م هه‌لکرد، چه‌زم ده‌کرد که له تاریکان دابنیشم. تاریکان، ئه‌و ماده‌یه‌ی خه‌ست و ره‌وان که له هه‌موو شوپن و هه‌موو شت ده‌لاندنی هه‌یه، ئه‌من به‌ویم عاده‌ت گرتبوو، ئالوده‌ی ببووم. له تاریکان دابوو که فکره‌کانم ون بوون، مه‌ترسی له

بیرچوو، هزری بهسام و ههیبهت و باوهپ نهکراو که نهمدهزانی له کام قولینچکی میشک
خوی وهشاردبووه حاشاردرا بوو، ههموو شت له سهرهتاوه گیانی دهگرت، بهلام لاسای
منی دهکردوه، دهمه لاسکهی دهکرد. قولینچکی هۆده، پشتی پهرده، له رهخ دهرگا، تهژی و
دارمال له وهزرو فکرانه و ههیکهلی بیشکل و ههپهشهکهه بوو. له وی له قهراخ پهرده،
ههیکهلیکی ترسه نوک دانیشتبوو، نهده بزوت، نه خه مناک بوو نه خوشحال و به کهیف،
هه کات که دهگه پامه وه له گلینهی چاومی دهروانی. به پوخساری وی ناسیاگ بووم،
وهکوو ئهمه بوو که له مندالی ئه و قه لافهت و بهژن و بالاییه م بینیه. رۆژیکی سیزده
بهدهر بوو، له رهخ چه می سورن، ئه من له گهل منداله کان گهمه "سرامک" م دهکرد، ئه و
پهچک و بیچم و پوته راک و تهرح و چروچاوو دیدارم هانتبووه بهرچا، که به قیافه و
دهمووچاوی دیکه که بهژن و بالایی کورت و مهسخه ره و بی مهترسیان هه بوو خوی نواند
بوو، پهنگوو رهوالیک وهک ئه و مرۆقه قه ساوه که پرو به پروی ده ربیجهی هۆده م دهچوو.
وهک دهگیرنه وه ئه و کابرایه له ژیانی من تداخولی هه بووه و ئه وم زور بینی بوو! گویا
ئه و سیبه ری جمگی من بوو، له بازنه ی سنوورداری ژیانی من هه لکه وتبوو...

کاتیکی هه ستام چۆله چرا هه لکه م ئه و ههیکه له خود به خود له بهرچاوم رۆیی و بزرو ون
بوو. چۆمه بهر ئاوینه که له خۆم رامام، ئه و وینه یه ی که له ئاوینه ی نهخش بهست
بیانی بوو. باوهپ نهکردوو مهترسیدار بوو. وینه ی من به تابشت ترو له خۆم خوی
ده نواند، ئه من وهک ئه کسی سه ر ئاوینه بووم. وام به فکرا هات ناتوانم ته نیا له گهل
خۆم له هۆده یه کدا بمینمه وه و بزیم. ده ترسام ئه گه ر هه ئیم و بو ی راکم و بو ی ده ربچم
ئه و وه دوام بکه وئ، وه کوو ئه وه که دوو پیشیله بو په ره چه نگ پرو به پرو ده بن. به لام
دهستم بهرز کرد، بهرچاوم گرت هه تا له چاله ی له پی دهستم شه ویک ئه به دی بخولقیتم.
زوربه حالاتی ترس بۆم کهیف و مهستی تاییه تی هه بوو به جوړیک که سه رم گیژ
ده بوو، چۆکه کانم سست و شل ده بوو، دهمه و بیست برشیمه وه. له ناکاو ئاگادار بووم که له
سه ر لاقه کانم راوه ستاوم. ئه م مه سه له بۆم سه یر بوو، موجیزه بوو. چلو ئه من ده متوانی
له سه ر لاقه کانم راوه ستم؟ وام به زه یندا هات ئه گه ر یه کیکی له قاچه کانی خۆم
ده بزوت هاوکیشی خۆم له ده ست ده دا و جله وم له ده ست ده ر ده چوو، جوړه حالاتیکی
سه ره گیژه بۆم په یدا ببوو. زه ویی و بوونه وه رانی به پاده یه کی زور له من دوور ببوون.
به جوړیکی ناروون و نادیار ئاره زووی بوومه له رزه، یان هه ساره پاخوشانیکی ئاسمانیم
ده کرد، بو ئه وی بتوانم سه ر له نو ئ له دونیای ئاسووده و ئارام و پروناک بیمه سه ر گوی
زه وی.

کاتیکی ویستم بچمه ناو نوین، چه ند که رهت به خۆم وت: "مردن... مردن..." لیه و کانم
پیکه وه وه نووسا بوو، به لام له دهنگی خۆم ده ترسام. له بنیات بویری و به جهرگی و

ئازايەتى و بېگەقى پېشوو لە من دا نەما بوو. وەكوو مېشم لېھاتبوو كە سەرەتاي پاييز بۆ ھودە ھېرش دېنن، مېشەكانى وېشكبوو بېگيان لە دەنگى وزەى بالى خۇيان خۇف دەكەن و دەترسن و دەپەونەو. چركەيەك بېدەنگ و بزوتنەو مېگەلېك لە سەر ديوار كروشمە دەبەستن و خۇمات دەدەن، كاتېك كە تېگدەگەن كە زېندون خۇيان بى ترس و واھيمە و ھەراس، بە دەروو ديوار دادەكەن و تەرمى وان لە كەلېن و قوربى ھودە دەكەوېت.

پېلوەكانى چاوم كە دەھاتە خوار دونيايەك بى ئاسەوارى لە پېشم نەخشى دەبەست، دونيايەك كە ھەمووم بۆخۆم و دەدېھنابوو ولە گەل فکروھزرو بېنېنەكانم ھاو تەرازو بەرامبەر دەھاتەو، لە حالېكدا زۆر راست ترو سروشتى تر لە دونياى وەخەبەر بوون و ھوشيارېم بوو، وەكوو ئەمە چ لەمپەرو پېشگر لە پېش فکرو بېروچوونم بىەى نەبوو، زەمان و مەكان كار تېكەرى خۇيان لە دەست دەدا. ئەم ھەستى شاوھتى كوزراو كە خەوى و دەدېھنابوونى وى بوو بېچووھېنانى ئاتاجى دوایىنى ئىمە بوو، ئارووشەكانو پووداوەكان باوەر نەكراو، بەلام سروشتى لە بەر چاوى من شكۆل پېدەداو دەخستەبەر چاو، پاش ئەوھى كە وەخەبەر ھاتم لەو چركەدا ھېچتا بە بوونى خۆم شك و گومان ھەبوو، لە زەمان و مەكانى خۆم بېخەبەر بووم، گویا ئەو خەوانە كە دەمدیتن ھەمووم بۆخۆم دورست كرد بوو شروقهو لېكدا نەوھى پراستى ئەوم دەزانى.

بەتلىك لە شەو تېپەرىبوو كە خەوم وېكەوت. لە ناکاو بېنېم لە كوچەكانى شارېكى نامۆ كە مالەكانى سەھىرو سەمەرەو بە ئەشكالى ھەندەسى، قوېچ و چوار قولېنچك، بە دەرىچەى كورت و تارىك دورست كرا بوو و لە دەرو ديوارى ئەوان گۆلى نەيلوفەر ھالا بوو، بە ئازادى و سەر بەستى دەگەرپام و بە ھاسانى ھەناسم ھەلدەكېشا. بەلام دانېشتوانى ئەو شارە بە نەخۆشېھىكى غەوارو بېگانەيەك مرد بوون. ھەموو لە جىي خۇيان رەق ھەلاتبوون، دوو تنووكە خوېن لە زارىان ھەتا سەر جلووبەرگان ھاتبوو خوار. دەستم لە ھەر كامەكيان دەدا سەرى ھەلدەقەندرا و دەكەوت.

گەيمە بەر دووكانىكى قساوى، مرۆفېك وەكوو پېرە مېرىكى كەلالە، لە بەر مالەكەمان بە شالگەردنىكى بەستراو، كاردىكى دەستەدارى لە دەست دابوو و بەو دووچاوى سوورى وەكوو ئەو كە پېلوەكانيان بېبى لە منى دەروانى. وېستم چەقوكەى لە دەست دەرىنم، سەرى ھەلقەندراو بە ھەردا كەوت. ئەمن لە عەجمەت و ترسان دەستم بە ھەلاتن كرد. لە كوچەكان ھەلدەھاتم، ھەر كەسېكم دەبېنى لە سەر جىگای خوى رەق ھەلاتبوو. دەترسام ئاور وەپشت سەرم دەمەو. كە خۆم گەياندە بەر دەرگای خەزورم، بەر خىزانم - بەر گچكەى ئەو، لكاتە - لە سەر سەكو دانېشتبوو، دەستم لە گىرفانم رۆكرد كە

دووکولیچهی بۆ ده‌رینم، ویستم وه‌دهستی بدهم به‌لام وه‌ختیک ده‌ستم ویکه‌وت، سه‌ری هه‌لقه‌ندرا وکه‌وته خوار. ئەمن هاوارم کرد و له‌خه‌ وه‌خه‌به‌ر هاتم.

هه‌وا هه‌چتا تاریک و پروون بوو، دلم لاییده‌دا، وام به‌ نه‌زه‌ر هات که میچ له‌ بانی سه‌رم قورسای ده‌کرد، دیواره‌کان له‌ پاره‌وه‌ ئه‌ندازه‌ به‌ده‌ر ئه‌ستوو و به‌جه‌م ببوون، سینگم ده‌یه‌ویست بقه‌لشی‌ت. سو‌مای چاوم بی‌ه‌نگ ببوو. سه‌ر ده‌میک به‌ حالاتیکی ترسه‌نو‌ک چاوم له‌ کوله‌که‌ و کاریته‌وه‌ ئاله‌داره‌کانی هۆده‌ بریبوو، ئەوانم ده‌ژماردن، و دوو باره‌ و جاریکی دیکه‌ و دیسان له‌ سه‌ر را ده‌ستم پیده‌کرده‌وه‌. چاخیک چاوم هه‌لپشاوتن ده‌نگیک هات. نه‌که‌گیانم هاتبوو، هه‌تا هۆده‌که‌م گه‌سک بدات، چیش‌تانه‌ی منی له‌ وه‌تای باله‌خانه‌ دانا بوو، ئەمن چوومه‌ باله‌خانه‌ دانیشتم. له‌وه‌ سه‌ره‌وه‌ بی‌ه‌ریکی که‌له‌لا، له‌ به‌ر هۆده‌که‌م سه‌روکه‌لله‌ی دیار نه‌بوو، ته‌نیا له‌ لای چه‌په‌وه‌ پیاوه‌ قه‌ساوه‌که‌م بینی، به‌لام ره‌فتارو کرداری وی که‌ له‌ دریچه‌ی هۆده‌که‌م به‌ شی‌وه‌یه‌کی ترسه‌نو‌ک، قورس، هه‌لسه‌نگاو وه‌به‌ر چاو ده‌که‌وت، له‌ سه‌ره‌وه‌ به‌ هه‌ژارو مه‌زلوومانه‌ ده‌بیندرا، وه‌کوو ئه‌وه‌ی که‌ ئەو مرۆقه‌ نه‌ده‌بوایه‌ کاری قه‌ساوی بی‌ت و گه‌مه‌ی کردوه‌. پاشته‌رکی ئەو ئه‌سه‌به‌ ره‌شوو کز و بی‌ه‌یزانه‌ی له‌ دوو لا دوو که‌له‌شی په‌زیان پیه‌ه‌لاوه‌سرا بوو، کو‌خه‌ی ده‌ویشک و قولیان ده‌کرد. کابرای قه‌ساو ده‌ستی چه‌وری به‌ سمیلی داهینا، چاوه‌کی کرپاران‌ه‌ی له‌ مه‌ره‌کان کرد دوو سه‌ری له‌وان به‌ زه‌حمه‌ت برد به‌ چه‌نگه‌کی دوو‌کانی هه‌لاوه‌سین. سه‌ری مه‌ره‌کانی ده‌لاوانده‌وه‌. ره‌نگه‌ دو‌ئ شه‌و که‌ ده‌ستی له‌ له‌شی خیزانی خشان‌د بی‌ت، بی‌ری مه‌ره‌کان کردبی و فکری کربیته‌وه‌، ئەگه‌ر ژنه‌کی کوشتبوایه‌، چه‌نده‌ی پاره‌ وه‌رده‌گرت!

که‌ گه‌سک لیدان ته‌واو بوو، بۆ هۆده‌که‌م گه‌پامه‌وه‌، برپاریکم گرت - برپاریکی ترسینه‌رو تو‌قینه‌ر : چوومه‌ خلۆته‌ی هۆده‌م، چه‌قوی ده‌سک ئیسکم له‌ سندوقۆله‌ ده‌ره‌ینا، تیغه‌که‌م به‌ داوینی عه‌بام خاوی‌ن کرده‌وه‌ و له‌ بن سه‌رینم دانا. ئەو برپارم له‌میژ بوو گرتبوو. به‌لام نه‌مه‌زانی چ له‌ بزوتنه‌وه‌ی مرۆقی قه‌ساودا بوو کاتیک که‌ رانی مه‌ره‌کانی پشک پشک و له‌ت له‌ت ده‌ب‌ری، له‌ ته‌رازوی ده‌داو وه‌زن ده‌کرد، دوا‌یی سیله‌ چاویکی به‌ ئافه‌رمی ده‌کرد که‌ ئەمن له‌ خو‌را هه‌ستم کرد که‌ ده‌مه‌ویست لاسای وی بکه‌مه‌وه‌. به‌ پی‌ویستم زانی که‌ ئەم که‌یفه‌ بکه‌م. له‌ دربیجه‌ی هۆده‌که‌م له‌ ناو هه‌وره‌کان کونیکی به‌ ته‌واوی عابی قوول، له‌ سه‌ر ئاسمان وه‌به‌ر چاو که‌وت. وام به‌زه‌بندا هات بۆ ئه‌وی بتوانم بگه‌مه‌ وئ، ده‌بی له‌ نه‌ردیوانیکی به‌رز وه‌سه‌ر که‌وم. قه‌راخ قوجاخ‌ی ئاسمان هه‌وری زه‌ردی خه‌ست و خو‌ل، ئەوی ئالووده‌ کرد بوو، به‌ جو‌ریک که‌ له‌ سه‌ر هه‌موو شار قورسای ده‌کرد. هه‌وایه‌کی به‌سام و ته‌ژی له‌ که‌یف بوو. نازانم بۆ چ ئەمن بۆ هه‌رد داده‌هاتمه‌وه‌! دا‌یم و ده‌ره‌م له‌م شی‌وه‌ هه‌وایه‌ ئەمن وه‌فکری مردن ده‌که‌وتم. به‌لام

ئىستا كه مردن به پوخسارى خويىناوى و پهنجه ئىسكهكانى، گهرووى رېكدهكوشيم، ئىستا تهنيا برپيارم گرتبوو كه ئهم لكاتەش له گهل خۆم بهرم ههتا دوايى من، نه لىن "خودا لىخوشبوو ئاسووده بوو!".

لهم چاخه دا له بهر ده ربىجهى هۆده كه م تابووته كيان ده برد، كه پارچه كى پەشيان به سهردا هه لكيشابوو، له سه ره وهى تابووت شه ميان ئايسانده بوون. دهنگى "لااله الاالله" ئه منى ئاگادار كرد. هه موو كاسبكارو رېيبوار له ريگه ي خويان ده گه پانه وه و هه وت ههنگاو به دواى تابووت دا ده رپوشتن. هه تا كابراى قه ساووش هات و بو خيىر، هه وت شه قاو به دواى تابووت دا رپويى و بو دووكان گه راوه. به لام پيره ميى ده سنفرووش كه لوو په له كانى له سه ر سفره كو نه كرده وه. هه موو خه لك رهنگ و پوخسارى مجدبان به خوو ه گرتبوو! رهنگه وه بيى فهلسه فهى مردنى ئه و دونيا كه وتبوون! دا يانه كه م كه بو منى غه زاي گه رم هيىنا، بينيم نيوچاون گرژبوو، ده نكه ته سبيى گه وره ي داويشت و له گهل خوى زكر ده كرد. هات نويزه كه ي له پشت هۆده كه ي من كرد و به ده نكيى بهرز ده يخيىند "الاهم، الاهم..."

وهك ئه وهى كه ئه من كار به ده ستى ليىوردنى زيندوه كان بم! به لام سه ر جه مى ئه و بزدان و پاسقاليى له من دا چ كار تيىكه رى نه بوو. به پيىچه وانه كه يفم ده كرد كه ئالو جه لوكانيش هه ر چه ند ئامانت و درو، به لام چه ند چركه دونياى منيان ده برى. ئاخو هۆده ي من تابووتىك نه بوو؟ جيىوبانم ساردتر و تاريىك ترو ته نگرتر له قه بر نه بوو؟ جيىو بانىك كه دايم و ده رم له گورئ بوو، ئه منى بانگه يشتن بو نوستن ده كرد. چه ند كه رت ئه و فكرم هاته بهر، كه له تابووت دام. شه وانه به ته رتيب و ليىك و له بارى هۆده كه م گچكه ده بوو، ئه منى رپك ده كوشى. ئاخو له قه بر ئه و ئيىحساسه ناكه ن؟ ئاخو كه س له هه ست و ئيىحساساتى دوايى مه رگ خه به رداره ؟

هه ر چه ند خويى له له شى من راده وه ستئ و پاش شه و رپوژيىك بازيىك له ئه ندامى من ده ست به ليىك بلاوبوون ده كات، به لام هه تا سه رده ميىك دواى مردن مووى سه رو نيىنووك شين ده بنه وه. ئاخو هه سته كانى ده رونى و هه ناو ئه ژنه و ئه شنه ووش دوايى راوه ستانى دل له ناو ده چن و يان هه تا سه رده ميىك له پاشماوه ي خويىك كه له ده مارو ره گه كانى گچكه دا هه ن، له ژيانىكى ناروون و ناديار به رده وام ده بن؟ هه ست به مه رگ بوخوى ترسه نوكه، چ بگات به ئه مه كه هه ست بكه ن كه مردوون! پيىرى ئه وها هه ن كه زه رده خه نه يان له سه ر ليىو به پيىكه نينه وه ده مرن، وه كوو ئه مه كه ده خه ون، يان وهك چولله چرايه ك كه ده كوژيىته وه. به لام لاوه كى به گورد كه له ناكاو ده مرئ و هه موو

ئەندامى لەشى ھەتا سەردەمىك دژى، لە گەل مەرگ دەجەنگى، چ ھەست و ئىحساسىكى دەبىت؟

گەلەك جار بە فەكرى مردن و لەت و پەت و پزىوو بوونى لەشم كەوتبووم، بە شىوھىەك كە ئەم فەكرە ئەمنى نەدەترساند، بە پىچەوانە ئارەزوى بەراستىم دەكرد كە نىست و نابوود بىم. لە تەنيا شتەك كە دەترسام ئەمە بوو كە زەپرەتە لەشم بۆ ناو زەپرەتە لەشى ئالووجەلۆيەكان بپروات. ئەم فەكرە لە بۆم لە تابشت بە دوورو باشار نەكراو بوو. جار وابوو دلم دەخواست ھەتا ھەموو زەپرەتە لەشى خۆم بە وردى كۆ كرد بواو و لە دەستم دا راگرتبوايە، ھەتا زەپرەتە لەشى من كە مالى منن، بۆ ناو لەشى ئالوو جەلوكان نەچن. جار فەكرم دەكرد ئەوھى كە دەمبىنى، كەسانىك كە لە سەر گيانەللاو ئاويلكەدان و ئاوزىنگ دانن، ئەوانىش دەياندى. ترس و لەرزو دلەھورەو مەيلى ژيان لە مندا دامرکا بوو، لە ئاخىنى ئاقىدەھىەك كە دەمىشكى منيان ھاوشتبوو ئارامبوونىكى تايبەتەم لە خودا ھەست پىدەكرد. تەنيا شتەك كە لە منى دلخۆشەدەرەو و دلنەوادەرەو دەكرد، ھىواى نەبوون پاشى مەرگ بوو. فەكرى ژيانى سەر لە نوئ ئەمنى دەترساند و ماندوودەكرد. ئەمەن ھىچتا بەو دونيايەى كە دەويدا ژيانم تىپەر دەكرد ھاودەم نەببووم وخۆم پىنەگرتبوو، دونياى دىكە چى بۆ من تىدا بوو؟ بىگومان بە دەردى منى نەدەخوارد؟ ھەستم دەكرد كە ئەم دونيا بۆ من نەبوو، بۆ دەستەھىەك ئىنسانەكانى بىچەيا، پەرپوو، سۆلكەر، زانىارى فرۆش، چوار داوورو، چاوو دل برسى، بۆ كەسانىك كە لىھاتوويى ئەو دونيايە خولقاندرا بوون، لە دەسەلاتدراى زەوى و ئاسمان وەكوو سەگى برسى لە بەر دەرکەى قەساوى كە پشكە پۆكەك كلكە سووتە دەكات سۆلىان دەكرد. ئىكلاميان دەكىشا و ماستاوجىھەتى و زوان لووسى و خۆر پىكخەرى پىپرامووسى تەر زوانى و تەشى رىسىان دەكرد. فەكرى ژيانى سەر لە نوئ ئەمنى دەترساندو ماندوو دەكرد. نا، ئەمەن ئاتاجىم بە بىنىنى ئەو ھەموو دونيايانەى ھەلنجەھىنەر و قىافانەى نكەتبار نەبوو. مەگىن خودا ئەوندە نەدى بەدى بوو، كە دونياى خۆى بە چاوى ئىمە داداتەو؟ بەلام ئەمەن تارىفى درۆ ناتوانم بكەم و لە حالىكدا كە دەبى دونياى تازە بېرى، ئارەزوم ئەوھ بوو كە فەكرە ھەست و ئىحساسىكى بىھەست و پىنج تەزاوو ھەلقەندراوم ھەبوايە، بە ھاسانى پشوو ھەلدەكىشا، بى ئەوھ ھەست بە ماندووتى بكەم، دەمتوانى لە سىبەرى كۆلەكەكانى پەرسگەى "لینگم" بۆخۆم ژيانم تىپەر كەم. پىاسەم دەكرد بەجۆرىك كە خۆر لە چاوم نەكەوتبوايە، قسەى خەلك و دەنگى ژيان گۆچكەى كەر دەكردم.

ھەر چەند زۆرتر دەچوو مە بەلەخۆم، وەكوو ئەو گيانلەبەرانەى كە وەرزی زستانان خۆيان لە كونىك دەكوتن و دەخزىنن، دەنگى ئى دىكەم بەگۆچكە دەبىست و دەنگى خۆم لە گەرودما گۆئ لىدەبوو. تەنيايى و لاتەرىكى و دووورە پەرىزى خۆ لە خەلكى دوور

خستنهوهو دزینهوه، خوئی له پشت سهرم حاشار دابوو، وهکوو شهوهکانی ئهزهلی مهیو و تیکشیلدر او تیکچرژاو بوو، شهوهکانی تاریکی پیوه نووساویان ههیه و چاوه پروان له سهر، سهری شارهکانی خلوهت که تهژی له خهونهکانی شارهت بزویین، پرووخیین. بهلام ئهمن له بهرابهر ئهوه گهورهیه که بو خوم بووم، زیده له جوړیک سهلماندنی به بهلگه و نیشاندان و سهقامگیر کردنی ئازادهو بهر خوهدارو بهردریاگ وشیت، شتیکی دیکه نهبووم. تهوژم و فشاریک که له کاتی به دنیا هاتن وهکوو دووکهس بو چارهسهری تهنیایی پیکهوه دهنووسین و له ئاکامی ئهوه لایانه دیوانهیه که له ههموو کهس دا بییه ههیه و له گهله داخ و هسههرت ئاویتته بووه، به سهبرو له سهرهخو بو لای قولای مهراگ خوازیار دهبیته.

تهنیا مردنه که درو ناکات! بوون و حزووری مردن ههموو خهیاالات نیست و نابوودو پریشهکیش دهکات. ئیمه منالی مردنیه و مردنه که ئیمه له فریووخواردنی ژیان کردن رزگار دهکات و نهجات دهکات، و له بنهانی ژیان که ئیمه گاس دهکات و بو لای خومان بانگههستن دهکات. لهو تهمنانهیه که ئیمه هیشتا زوانی خهلهک تیناگهین، ئهگهر چهلیک له ناو گهوه رادهوهستین، وچان دههین، بو ئههیه که دهنگی مردن ببیسین. و له تهواوی سهردهمی ژیاور، مهراگه که به ئیمه ئاماره دهکات. ئاخو بو کهسیک پرووی نهداوه که له ناکاو بی بهلگه به فکری دا بچیت و ئهوهنده له هزرده قوم بیته که له زهمان و مهکانی خوئی بیخه بهر بیته و نهزانی که فکری چ شتیکی دهکات؟ ئهوه کات دواپی دهبی تییکوشی بو ئهوهی به چلوناپهتی و ههلهکوتی دونیای رهوالهتی خوئی سهر له نوئی ئاگاهو ئاشنا بیته. ئهوه دهنگی مهراگه.

لهم نوینوو بانهی تهروو نمدار که بوئی ئارهقهی گرتبوو، وهختیک که پیلووی چاوهکانم قورسایی دهکرد دهمهویست خوم به نیست و نهبوون و شهوی ئهبهدی بهدهستهوه بدهم، ههموو بیرقانهکانی بزرو ون بوو ترسهکانی له بیر چووم، سهر له نوی گیانیان دههاتهوه بهر- ترسی ئهوه که تووکهکانی ناو بالنج، تیغ بر بریان بکات، دووگمهی "نیم تهنم" به رادهی بهرداشیک گهوره بیته، ترسی ئهوه لهته نانیک که له سهر ههرده دهکهوئی، وهکوو شووشه بشکیته و ههرده بقلشینیته، دوو دلئی ئهوهمه که ئهگهر خهوم وییکهوئی، نهوتی چوله چراکهم برژیته سهر زهوی و شار ئاور بگرئی، نیگه رانی ئهوهمه که لاقهکانی سهگی بهر دووکانی قهساو، وهکوو سمی ئهسب دهنگ بداتهوه، دلهورم ئههیه که ئهه پیره میرهی که لاله، له رهخ سفرهی خرتوو پرتهکهی پیکه نیننی بیی و نتوانیت پیچی پیکه نینهکهی بگرئی- ترسم لههیه که کرمی ناو لاقشوری ئهستیرکی ماله کهمان، بیته ماری هندی، ترسم لههیه جیبوبانه کهم بیته بهردی قهبر، و به هوئی لولهیه که له دهورهی خوئی، ئهمن وخوئی وهبن خوئی بخات و ددانهکانی مهراهر

پیکهوه قفل بکریں، ترسم ئهوهییه دهنگم هه‌لنه‌برئ و هه‌ر چه‌ند هاواربکه‌م که‌س به
فه‌ریام نه‌گات ...

ئه‌من ئاره‌زوم ده‌کرد که‌ مندا‌له‌تی خۆم وه‌بیر بینه‌وه، به‌لام چاخیک که‌ ده‌هات و ئه‌وم
هه‌ست پیده‌ کرد وه‌کوو ئه‌و سه‌رده‌می ئارووشه‌و ده‌رد هینه‌ر بوو! کو‌خه‌کان، ده‌نگی
کو‌خه‌ی ئه‌سه‌به‌کانی ره‌شی کزو لاواز، له‌ به‌ر دووکانی قه‌ساوی ده‌هات، به‌تۆبزی فریدانی
شتی تیکه‌لاو، مه‌ترسی ئه‌مه‌ مه‌بادا په‌له‌و پنوکی خوین ده‌ویدا وه‌به‌ر چاو بکه‌وئ-
خوینی ئه‌و ماده‌یه‌ی جه‌لال و ره‌وان، و شو‌رمه‌زه‌ که‌ له‌ بنه‌بانی له‌ش دیته‌ ده‌ر که‌
شیره‌ی ژبانه‌ و ناچار ده‌بوایه‌ برشینته‌وه‌و بیهینته‌وه‌، هه‌ره‌شه‌ی دائیمی مردن که‌
هه‌موو فکرو هزری وی بی ئومید گه‌راندوه، پیشیل ده‌کات و تیده‌په‌رئ، بی ترس واهیمه
نه‌بوو.

ژیانی پشوو دریزی و به‌هه‌سه‌له‌یی، و بایه‌ج پینه‌دان و به‌هیند نه‌گرتن روخساری هه‌ر
که‌س بو خۆی زاهیر ده‌کات، وه‌ک ده‌لین هه‌ر که‌سیک چه‌ند روخساری هه‌یه‌! بازیگ ته‌نیا
له‌ یه‌کیک له‌و روخسارانه‌ به‌رده‌وام که‌لک وه‌رده‌گرئ که‌ سروشتیه‌ وه‌ک کلمیج و کلمیس
ده‌بیت، یان قه‌وچه‌ل و وپزو گه‌نجی تیده‌که‌وئ و پیره‌لوک و چرووک ده‌بی. ئه‌م
ده‌سته‌یه‌ له‌ خه‌رج ئه‌ندازه‌ راده‌گرن. ده‌سته‌که‌ی دیکه‌ روخساری خویان، بو ئه‌ولادی
خویان راده‌گرن، بازیکی دیکه‌ به‌رده‌وام رووی خویان ده‌گوپن، به‌لام کاتیک له‌ نیو
که‌وتن و پیر بوون ده‌فامن و تیده‌گه‌ن که‌ ئه‌مه‌ ئاخیرین روخساری ئه‌وان بووه، که‌ خیرا
ده‌کار کراوه‌و کو‌نبووگ بووه‌و له‌ ناو ده‌چیت، ئه‌و کات روخساری راسته‌قینه‌ی ئه‌وان له
پشت رووی ئاخری ئه‌وان خۆی نیشان ده‌دات.

نازانم دیواره‌کانی هۆده‌م چ کارتیکه‌ریه‌کی ژه‌هرئای پیبوو، که‌ هزرروفکری منان
ده‌رمانداو مه‌سموم کرد! ئه‌من لیم یه‌قین بوو که‌ به‌ر له‌ مه‌رگ، که‌سیکی دیوانه‌ و شیتی
زنجیری له‌م هۆده‌ بووه، نه‌ک ته‌نیا دیواره‌کانی هۆده‌م به‌لکوو ته‌ماشاهگی ده‌ره‌وه، ئه‌و
کابرای قه‌ساو، پیره‌میری که‌لاله، ئه‌و لکاته، و هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی که‌ ئه‌من بینیم
وه‌ه‌ر وا کاسکیکی ئاشخوری که‌ ئه‌من ده‌ویدا ئاشی جۆم ده‌خوارد، ئه‌و جل و به‌رگه‌ی که‌
له‌ به‌رم بوو، هه‌موو ئه‌وانه‌ ده‌ستی یه‌کتریان گرتبوو، بو ئه‌مه‌ ئه‌و فکره‌ له‌ مندا وه‌دی
بینن.

چه‌ند شه‌و پیشتر کاتیک له‌ شانشینی هه‌مام جل و به‌رگه‌م داکه‌ند فکرو هزررم گوپا.
کابرای هه‌مامچی که‌ ئای به‌ سه‌رمدا ده‌کرد، وه‌کوو ئه‌مه‌ بوو که‌ فکره‌کانی ره‌شمی
شوشتۆته‌وه‌. له‌ هه‌مام سیبه‌ری خۆم له‌ سه‌ر دیواره‌کانی ته‌پری ئاره‌قه‌ کردو بینی.
بینیم ئه‌ونده‌ لاوازو تیکشکاوم که‌ ده‌سال پیش چاخیک زاروک بووم، به‌ باشیم له‌ بیر بوو

سیبهری لهشم بهمجوره له سهردیواری ئارق کردوی همام دهکهوت. له لهشی خۆم
پامام،ران،بهلهکی پێ، ناوقه دم حالاتیکی شارهت بزوین وناهومیدی ههبوو. سیبهری
ئهو ان وهکوو دهسال پێش بوو- وهکوو وهختیک که گچکه بووم. ههستم پیکرد که ژيانی من
سه رجهم وهکوو نیسی سهر گهردان،سیبهرهکانی لهرزۆکی سهر دیواری همام بی مانا و
بی مهقسهد تیپهپریوه، بهلام ئی خه لکی دیکه قورس،موحکه م و مل ئهستوو بوون.
ویدهچی سیبهری ئهوان له سهر دیواری ئارق کردوی همام پرپهنگتر وگه وره تر دهکهوت
و ههتا سهردهمیک شوینهواری خۆی دههیشتهوه. له حالیکدا سیبهری من زۆر زوو پاک
دهبووه دهستراوه.

له شوینی جلوو بهرگ دا کهندن، لیباسم پۆشی، بزوتنه وه م، قیافه م، فکره کانم سهر له
نوئ گوپا. وهکوو ئه مه که پیم له مه له بندو دونیایه کی تازه ناوه. وهکوو ئه مه که له و
دونیا ی که لی بیزم هه لدهستا و بیزار بووم، جاریکی تر بو سهر ئه و دونیا هاتبووم. له
هه ر حالدا دوو باره ژیانم وه دهست هینابوو. چونکه بوم موجزه بوو که له خه زینه ی
همام وهکوو کلۆ خوییه ک نه تا بوومه وه و نه ببووم به ئاو.

ژيانی من به بو چوونی خۆم، ئه وه نده ناسروشتی، نامه علوم و باوه ر پینه کرا و
ده بیندرا، که شکلی سهر قه له مدانیکی که خه ریکی نوسینی ویم، گویا که سیکی نه خش
کیشی دیوانه و واسواسی سهر جلدی ئه و قه له مدانه ی کیشاوه. زوریه چاو له و شکله
ده که م وهکوو ئه مه یه که به بو چوونی من ئاشناگ دیت. داریکی شه نگه بی کیشراره که
له بنی پیره میره کی پشت کور وهکوو جوکیانی هندوستان هه لتروشکاوه... عه با ی له خو
پینچاوه، مه ندیلی له سهر به ستوو، به حالاتی واق و پمان قامکی شاده ی له سهر ده می
داناوه. له روو به رووی وی کیژیک به جلوو به رگی ره ش و دریز و به حالاتیکی
ناسروشتی، ره نگه بوگام داسیه که، له پێش وی سه ما ده کات، گولیکی نه یلوفه ری وه ده ست
گرتوو و له نیوان وان جوگه له یه کی ئه و مابه یینه.

له بن به زم و په زمی مه نقه لی تریاک، هه موو فکره هزری تاریکم له ناو دوو که لی زه ریف
و جوانی ئاسمانی بلا و کرده وه. له م چاخه دا له شم فکری ده کرد، جه سته م خه وی ده دیت،
هه لده خولیسکا وهکوو ئه مه له قورسی و هه وای ئازاد کراو، له دونیا ی پینه زانرا و
نه بیندرا و که پر و ته ژنی و دارمال و لیپا و لیپ و دار به سهر له ره نگ و وینه کانی
نه بینرا و بوو، بالی گرتوو ده فری. تریاک گیانی نه باتی، گیانی به زوتنه وه یه کی هیور
له کلیشه و جه سته و جه نده کی من پفیوو. ئه من له دونیا ی گیایی چورتم لیده دا و بو رشکم
ده برد، ببووم به گیا، به لام هه ر به مجوره که له پێش مه نقه ل و سفره ی چه رمی چورتم
لیده دا و عه با له سهر شانم بوو، نازانم بوچ وه بییری پیره میری که لاله که وتم!

ئەو ھەر وا لە پېش دەم و دەزگاگەي چەمياگى دەکرد و بەم حالە دادەنېشت. ئەو فکەرە شوپىنى مەترسى بۆ و دەبھېنام، رابوومە سەر پېئ و عەبام توور ھەلداشت، چوومە بەر ئاوينە، کولمەکانم وا سوور ھەلگراپوون، دەتگوت دايسين، وەک رەنگى گۆشتى پېش دووکانى قساوى بوو، ردينيم نارپیکووپیک بەلام حالات و شيوهيهكى روحانى و راکەش و کيشەرم پەيدا کرد بوو. چاوهکانى نەخوشم حالاتى ماندوووتى، ئازار ديتوو و دل ئيشاو دلرەنجاوو توپراو مندالانەي ھەبوو. وەک ئەوہى ھەموو شتەکانى قورسى ژير زەمىنى و ئاکارى مرؤفانەو ئينسانىيەت لە من دا ببوو بە ئاو. لە بينىنى روخسارى خۆم کەيفم کرد، جوړيک کەيفى شاوہتيم لە خۆم دەبينى. لە بەر ئاوينە بەخۆم گوت: "دەردوکولى تو ئەوندە قوولە کە لە بنەبانى چاو گيرى کردوہ،..." و ئەگەر بگريه يان فرميسک لە پشت چاوت ديتەدەر، يان لە بنیات دا ئەسرینت لوزەو نابەستى!... پاشان دوو بارە بەخۆم دەگوت: "ئەتۆ دین و ئەحمەقى! بۆ خيراتر شەرى خوت وەلا نابەي؟ چاوهروانى چي؟ ھيجتا تەوہوقوع و چاوهروانىت ھەيە؟ مەگين شووشەي شەراب لە خلوتى ھوہە نيبەي؟ چوړيکى بنوشە و قومىكى لىبخووه روپى کە روپى! ئەحمەق! ئەتۆ ئەحمەقى!"

ئەمن لە گەل ھەوا دەئاخافتم! ئەو فکراى کە بۆم دەھاتنە ژوان، پیکەوہ پەيوہنديان نەبوو. دەنگى خۆم لە قرقرۆچکم دەبيست، بەلام مانای وشەکان تينەدەگەيشتم. لە ميسکم دا ئەو دەنگانە لە گەل دەنگەکانى دیکە تیکەل دەبوون، بۆ نمونە کاتيک کە گەندەتام لیبوو، قامکەکانى پەنجەم گەورەتر وەبەر چاو دەکەوت، پیلوی چاوهکانم قورساتيان دەکرد، لیوہکانم ئەستور ببوو. کاتيک گەرامەوہ بينيم دايانەکەم لە ناو چوار چيوہى دەرگا راپوہستاوہ. ئەمن دامە قاقای پیکەنين. روخسارى دايانەکەم نەدەبزوت، چاوهکانى بى سۆمايى لە من رادەما، بەلام بى واق وپمان، يان توورە بوون و بى تیکترینجاوو پلمەژياگ بوو. لە سەر يەک بزوتنەوہى شيتانە پیکەنين دينى، بەلام پیکەنينى من قوولتر لە وى بوو. ئەم ئەحمەقەي گەورە بەو ھەمووشتانەي دیکە کە لە دونيا لیبى حالى نەبوونە تيگەينى رژدو دژوارە پەيوہندى ھەبوو. ئەو ھەي لە بنەبانى تاريكى شەوہکان ون بووہ، بزوتنەوہيەكى بالآ دەستى بەشەرى مردن بوو. دايانەکەم مەنقەلى ھەلگرت و بە ھەنگاوى ئەژماردە چوو دەر، ئەمن ئارەقەي سەر نيوچاوانى خۆم ئەستريوہ، لەپى دەستەکانم پنوکی سپى تیکەوتبوو. پالم وەديوارد، سەرى خۆم وە سەر بناخەي ديوار کرد، وەکوو وەي کە حالم باشتر بوو، دوایى نازانم ئەو گۆرانىيەم لە کوئ بىستبوو! لە بن لیوانم دا نارەنارم پیکرد "وہرە ھەتا کوو مەي بخوين، شەرابى مولكى رەي بخوين، ئيستا نەخوين کەنگى بخوين؟"

دايم و دەرھەم بەر لە نويزى نيورۆ ئاخگەو قەيران لە دلما کار تیکەرى ھەبوو. پەريشانى بيقەراوى و دلپەشيويى و بيتاقەتى دل کرمیبوونىكى تايبەتى لە من دا

به دیده هات، دلّه خورپه و حالاتیکی خه ماوی بوو، وه کوو گرییهک که له سهر دلّم خر
ببیته وه، وه کوو ئاو هه وایه کی بهر له باهۆزو بلیک و بوّران و له نگیزو توّفان، ئه وکات
دونیا ی راسته قینه له من دوور ده بوو و له دونیا یه کی برووسکه دارو به دهروشین و
گرشه دارو شاهیک و شهوقدار و بریقه دار، ژیانم ده کرد که به دریزایی بهراوردو ته خمین
نه کراو له گهّل دونیا ی سهر گوّی زه وی ته و فیرو مابه ی نی هه بوو. له و کاته دا له خوّم
ده ترسام، له هه مووکه س ده ترسام، وهک ده لّین ئه و حالاته په یوه ندی به نه خوّشی بوو. بو
من ئه مه بوو که فکر م بئ بنیه و ببیتین و ته شک زراف و ببه یّزو کزو لاوازو خه سته و
ده ردمه ن ببوو. له بهر ده رکه ی دریچه ی هۆده که م پیره میړیکی په ککه و ته، و قه ساویشم که
بینی ترسام. ئه زانم له بزوتنه وه و جولانه وه و قیافه ی ئه وان چ شتیکی ترسینه ر بوو!
دایانه م شتیکی ترسه نوکی بو گپرامه وه، دیگوت: "سویندی به پیرو پیغه مبه ر ده خوارد که
بینیویه که ئه و پیاوه پیره په ک که و ته یه، شه وانه دیته بهر ده رگای هۆده ی خیزانم، و
له پشت ده رگا بیستبووی که لکاته به وی ده گوت "شالگه رده نت بکه وه!"

قهت ناتوانی فکری لیبکه ی! دووینئی یان پیړی بوو وه ختیکی که گاسم کرد و خیزانم
هاتبوو، له کونی درگای هۆده که م بینیم، به چاوی خوّم بینیم که شوینی ددانه کانی چلکن
و زه ردو کرماوی پیره میړ که له که لینه کانیان ئایه تی عاره بی ده هاته دهر، له سهر
لیوی خیزانم بوو. له بنه رته را بوچی ئه م مروّقه له و کاته ی که ئه من ژنم هیناوه له بهر
ده رگای مائی من په یدا بوو؟ ئاخو بئمال و حال بوو؟ بئمالوو حالی ئه م لکاته ببوو؟
وه بیرم دئ ئه و رۆژیک چوومه سهر دم و ده زگای پیره میړ، بایی گۆزه م لی په رسیار کرد.
له ناو شالگه رده ن دوو ددانی کرماوی له لای لیوی شه که ری هاته دهر، بیکه نی،
پیکه نینه کی ناخوّش و تال و بیزاو ویشک، که موو له له شی مروّق قیت ده بووه، و گوتی "
ئاخو نه دیتوو ده یکرې؟ ئه م گۆزه له یه قابیلی نییه ها. ببیه، خیری لیببینی."

ئه من ده ستم له گیرفانم رۆ کرد، دوو دهره م و چوار په شیزم له سهر سفره که، دانا،
دیشان پیکه نی، پیکه نینیکی بیس و ناحه زو بیز وه بوو، به جوړیک که مووی له له شی
مروّق قیت ده کرده وه. ئه من له بهر خه جاله تی ده مه ویست بيم به دلّوپه ئاو یک و زه وی
قووتم بدات. به ده سته کانم پپیشی روخسارم گرت و گه رامه وه. له و خرتوو پرته ی له پپیش
وی، بوئی ژه نگاوی که لووپه لی کون، که ژیا نی وانی وه لام ده داوه ده کرا. ره نگه
ده یه ویست شته کانی کونی ژیا نی به ئیمه نیّشان بدات! به خه لک نیّشان بدات! ئاخو
بوخوّی پیرو په ککه و ته نه بوو؟ شته کانی سهر سفره ی وی هه موو بئ که لک و له کار
که وتوو بوو، به لام چ ژیا نیکی بیس و په لّوس و ئاوه سوو، چاوو روو قایم، چ ژینیکی
چاردا وروانه، بیسه رم بیابروو، به لام چ ژیا ن و چ شکله کانی پر مانای هه بوو! ئه و

شتوومهكى بئى كەلك و بىگيان به رادهيهك كار تيىكەرى خويان له من دابهجييهشت، كه ئينسانهكانى زيندوو نه يانده تواني له من كارتىكەرى دابنن.

به لام نهكى خوشه ويستم خه بهرى بو هينا بووم، به هه موانى گوتبوو "له گه ل سولكه ريكي پيس و پوخل!" دا يانه كه م گوتى : جيوبانى خيزانم ئه سپي تيىكه وتبوو بو خوشى چوته هه مام.

سيبهرى وي له سهر ديوارى ئاره قه كردوى هه مام چ جور بووه؟ رهنگه سيبهرى شاوهرتى كه به خوى هيوادار بووه! به لام له سهر يهك ئه م كه رهت سه ليقه ي خيزانم بي خه راپ نه بوو، چونكه پياوه پيره مرؤقيكى ئاسايى و بيتام و بهد هه مه ل، وه كوو ئه م مرؤقانه ي توقى كه زه نه كانى هه كه دار و نه زان بو لاي خويان راده كيئن، نه بوو. ئه م دهردانه، ئه م چينانه ي چاره ره شى، كه به مه زنايه تى و سه روهرى پيره ميير قاتماغ به ستبوو، و بهد بهختى كه له دهورو بهرى ده بارى، له وانه يه بو خوشى نه يزانبييت، به لام ئه وي وه كوو نيچه خودايهك نمايش ده داو به و سفره پيسوو په لوسه ي، كه له پيش وي بوو، نوينه رو چاوگه ي سهر هه لدانى به ديهيان و خهلقهت بوو.

به لئى شويني دوو ددان، ددانى زهردى كرم خواردوو كه له كه لينيان ئايه ته كانى عاره بي ده هاته ده ر، له سهر روخسارى خيزانم بينيبووم. ئه م ژنه كه نه يده هيشت ئه من تخوونى بم، و ئه منى ده شكاندوه و سو كايه تى پي ده كردم، به لام به بوونى ئه و هه مووانه ئه وم خوشه ويست. به ته واوى له شم، به ته واوى وجودم، هه ر چه ند ئه و هه تا ئيستا ئيجازه ي پينه دابووم ته نانه ت بو جار يك رووى رامووسم!

خور زهرد بوو، ده نكيكى به ئيش و ژانى نه قاره بهرز بووه، ده نكي پارانه وه و لالانه وه يهك كه هه موو خه رافاتى ئيرسى و ترس، له تاريكى وه خه بهر ده هيئا. حالاتى ئاخگه و قهيران، حالاتيى كه پيشتر كاري له دلّم كرد بوو، چاوهروانى بووم بيت. گه رمايه كى سووتينه ر سه رانسهرى له شى داگرتبووم، ده هاتم بخنكييم، چووم له ناو جيوباندا بوى پاكشام و چاو هه كانم له سهر يهك دانان. له هه جمه تى گه نده تا وه كوو ئه مه بوو كه هه موو شتيك گه وره بووه، په راوييز له سهر په راوييز، ليوار له سهر ليوار. ميچ له جياتى دابكه وئى، بهرز بووه. جلوو بهرگه كانم له شميان فشار ده دا. له خورا رابووم له ناو نوين و بان دانيشتم. له پالخوردا ناره نارم ده كرد: "له مه زيده تر مومكين نييه... باشار نه كراوو له تاقت به دووره... له ناكاو كپ و بيده نگ بووم. پاشان به حالاتى ئه ژماردن به ده نكي بهرز و به شيوه يه كى گه مه پيدان ده مگوت: "له مه زيده تر... پاشان لي م زيده ده كرد: "ئه من ئه حمقم!" ئه من له ماناي ئه و وشانه ي كه ده رمه دهرين حالى نه بووم. ته نيا له له رزينه وه ي ده نكي خوم له هه وا سهيران و كه يفم ده كرد. رهنگه بو دفع و

که مکردنه وهی ته نیایی خوّم له گهّل سیبهری خوّم ده ئاخافتم! له و کاته شتیکی باوهر پینه کراوهم بیئی. دهرگا کراوه و ئه و لکاته هات. دیاری دها که جار وایه به فکری من دادئ. دیسان جیگه ی له بهر چاوگرتن مانگار بوو! ئه و ده یزانی که ئه من زیندووم و کویره وهری ده کیشم و به سه برو له سه ره خوّم ده مرّم. جیگه ی پیژانین مانگار بوو. ته نیا ده مه ویست بزانه ناخوّم ده زانی که له سوڼگه ی وییوو که من ده مرّم! ئه گه ر دیزانی ئه و چاخ ئاسوده و خوش به خت ده مرّم. ئه و کات ئه من خوّم به خترین ئینسانی سه ر گو ی زه وی بووم. ئه م لکاته که پیی له هوّده که م نا، لیکنده وه و هزری خه راپم هه لات. نازانه چ گزنگیک له له شی، له بزوتنه وه ی ده ده لاندرا که به منی ئارامی ده بخشی! ئه م که ره ت حالّی باشتر بوو، قه له و جی که وتوو ببوو، له مروّقانی ئه نگوچک خوّم پوْتینه و خوّم له میّشی برپیووه، چونکه برۆکانی هه لگرتبوو، خالی له ناو دانا بوو، وه سمه ی کیّشابوو، سووراو سپیاوی کرد بوو. به کورتی به هه وت قه له م پازانه وه پیی له هوّده که م نابوو. وه کوو ئه مه بوو که له ژیانی خو ی پازیبیه و بی ئه وه بیه وه ی قامکی شاده ی ده ستی چوپه ی له سه رده می دانا. ناخوّم ئه مه هه ر ئه و ژنه کی زه ریفه، هه ر ئه و کیژی زه ریف و میهره بان بوو که جلو به رگی ره شی چین چینی ده پوْشی و له ره خ چه می سورن پیکه وه گه مه ی " سه رمامکمان " ده کرد؟ هه ر ئه و کیژه ی که حالّتیکی ئازدو مندالانه و ئامانه تی هه بوو و زه ندی پیی شاوه ت بزوبینی له ژیر داوینی جلو به رگی دیاری دها؟ هه تا ئیستا که له ویم ده روانی به باشی تیّنه ده گه یم. له و چاخه دا ده تگوت په رده یه ک له بهر چاوّم که وت! نازانه بو و ه بییری مه ره کانی قه راخ دووکانی قه ساوی که وتم! ئه و بو من حوکمی له ته گوشتیکی بی ره گ و چه وری په یدا کرد بوو، خاسییه تی دلّرفینی پیشووی به ته واوی له ده ست دابوو. ژنیکی جیکه وتوو به ویقارو مه تین و سه نگی و ره نگی بوو که له فکری ژیان دابوو، ژنیکی به ته واوی مانا! خیزانی من! به ترس و اهیمه بینیم که خیزانه گه و ره و ئاقل و خاوه ن ئاوه ز ببوو، له حالّیکدا بوخوّم به حالّاتی مندالی مابوومه وه. له راستیدا له روخساری وی، له چاوه کانی خه جاله تم ده کیّشا، ژنیک که له بن هه مووکه س دابوو جگه له من، و ئه من ته نیا خوّم به بی ره وه ری خه یالی مندالی وی دلّخوْشی ده داوه. ئه و کاتی که چروچاویک و بیچمیکی ئاسایی و مندالانه، حالّتیکی جو قه وار برین و چلیاندن تیپه ریووی هه بوو، ئیستا شوینی ددانی پی ره می ری په ککه وته له پانایی روخساری نه ده دیترا. نا، ئه وکه س نه بوو.

ئه و به لاتا و پرسیاری کرد که " حالّت چوْنه؟ " ئه من له و لامدا گوتم: " ناخوّم ته تو نازانی؟ ناخوّم هه ر چی دلّت ده خوازی و ده یه وئی نایکه ی؟ چیت له ساخ و سه لامه تی من داوه؟ " ئه و ده رگای پیکنادا و رو یی. به هیچ جو ر نه گه ر اوه و چاو له من بکات. گو یا ئه من شیوه ی ئاخافتن له گهّل ئینسانه کانی دونیا، له گهّل ئینسانه کانی زیندووم له بیر کرد بوو! ئه و

هەر ئه‌و ژنه که فکر ده‌کرد دوور له هەر جووره ئی‌حساساته، له‌و ره‌فتاری من دل ئی‌ش بوو. چه‌ند جار ویستم رابه‌م برۆم خۆم باویمه‌ سهر ده‌ست و پیی، بگریم و داوای لی‌بوردنی لی‌بکه‌م، فکر ده‌کرده‌وه ئه‌گه‌ر توانیبوام، بگرییم راحه‌ت ده‌بووم ئاسووده ده‌بووم. چه‌ند ده‌قیقه، چه‌ند کاتر می‌ر، یان چه‌ند سه‌ده تی‌په‌ری؟ نازانم! وه‌کوو شیتم لی‌هاتبوو، له‌ ده‌ردی خۆم که‌یفم ده‌کرد، که‌یفیکی بالاده‌ستی به‌شهری، که‌یفیک که‌ ته‌نیا ئه‌من ده‌شیام بی‌که‌م، خوداکانیش ئه‌گه‌ر بوونیان بوایه، نه‌یانده‌توانی هه‌تا ئه‌و راده که‌یف بکه‌ن و مه‌ست و سه‌رخۆش بن. له‌و کات دا به‌ چاتری و به‌رزتری و له‌ پیشتتری و له‌ سه‌رتتری خۆم له‌ ئالوجه‌لوکان، له‌ سروشت، له‌ خواکان هه‌ست پی‌کرد، ئه‌و خوایانی که‌ وه‌دییه‌نهری شاره‌تی به‌شهرن. ببووم به‌ خودایه‌ک، له‌ خواش له‌ سه‌رتتر بووم. چونکه‌ جه‌ره‌یانیکی ئه‌به‌دی و تاق و ته‌نیایم له‌ خۆمدا هه‌ست پی‌ده‌کرد... به‌لام ئه‌و سه‌ر له‌ نوئ گه‌راوه. ئه‌و هه‌نده‌ش که‌ فکر بوئ ده‌چوو دل ره‌ق نه‌بوو. رابوومه‌ سه‌ر پی و دامنم راموسی و له‌ حالئ گریان و کوخه‌ خۆم خسته‌ به‌ر پی، پرووم له‌ به‌له‌کی لاقی وی خشانده‌ و چه‌ند جار به‌ ناوه‌ سه‌له‌که‌ی گاسم کرد. وه‌ک ئه‌وه‌ بوو که‌ ناوه‌ راستیه‌که‌ی ده‌نگ و زه‌نگی تاییه‌تی هه‌بوو! به‌لام له‌ ناخی دل، له‌ قولایی قه‌لبم ده‌مگوت: "لکاته!"

ماهیچه‌کانی پی که‌ تامی کولمه‌ی هاروییان ده‌دا، تال و سازگارو ئامال تفت بوو، له‌ ئامیزم گرت. ئه‌ونده‌ گریام، نه‌مزانی چه‌نده‌ کات تی‌په‌ر بوو! وه‌ختیک وه‌خو هاتمه‌وه‌ بینیم ئه‌و رووییوو. ره‌نگه‌ ئه‌م چرکه‌یه‌کی نه‌کیشا بوو، که‌ هه‌موو ئه‌و که‌یف ولواندنه‌وانه‌ و ده‌رده‌کانی به‌شهریم له‌ خومدا هه‌ست پی‌کردو هه‌ر به‌و حاله‌ت وه‌کوو ئه‌و وه‌ختی که‌ له‌ بن ده‌موو ده‌زگای تریاک داده‌نیستم، وه‌کوو بی‌ره‌می‌ری په‌ک که‌وته‌ که‌ له‌ ره‌خ شه‌ره‌و بره‌ی خوئ داده‌نیشت، له‌ پی‌ش چۆله‌چرا که‌ دووکه‌لی ده‌کرد ما‌بوومه‌وه‌. له‌ سه‌ر جی‌گای خۆم نه‌ده‌بزوتم، هه‌ر به‌مجۆره‌ به‌ دووکه‌لی چۆله‌چرام ده‌روانی، دووکه‌له‌کان وه‌کوو به‌فری ره‌ش له‌ سه‌ر ده‌ست و روخسارم ده‌نیشت. کاتیک که‌ دایانه‌که‌م کاسکیک ئاشی جوئ و پلاوی جوجه‌ی بو هینام له‌ به‌ر ترس و وا‌هیمه‌ هاواری کرد، کشاوه‌ پشته‌وه‌و سینی شامی له‌ ده‌ست که‌وت.

ئه‌من خو‌ش‌حال بووم که‌ هه‌ر نه‌بی هۆکاری ترساندن‌ی وی بوم.. پاشان هه‌ستمه‌وه‌وه‌ سه‌ری فتیله‌م به‌ مقست لی‌داو چوومه‌ به‌ر ئاوینه‌ هیسه‌که‌م له‌ چروو چاوم ئه‌ستریه‌وه‌. چ بیچم و به‌چکیکی ترسه‌نووک! به‌ قامکی لاقم پی‌لووی چاوم ده‌کیشا و به‌رده‌دا، ده‌وم به‌ش ده‌کرده‌وه‌، گوویی خۆم فوو ده‌دا، بن ردینم هه‌لدیناوه‌ وله‌ دوو لاهه‌ بامده‌داو ده‌می‌چاوه‌. ئه‌داو ئه‌توارم ده‌ر ده‌هینا. چروچاوی من ژیهاتوویی بو چ هه‌یکه‌ل و بیجم و قه‌لافه‌تیکی سه‌یرو سه‌مه‌ره‌و ترسه‌نوکی هه‌بوو! گویا هه‌موو شکله‌کانی مه‌سخه‌ره‌و پی‌که‌نین هینهر، ترسه‌نووک، و باوه‌ر نه‌کراو که‌ له‌ ده‌روونی من شاراو بوو، به‌م وه‌سیله‌ هه‌مووم به‌

ئاشكرا دەبىنن. ئەو حالاتم لە خۆمدا دەناسى و ھەستىم پيڤدە كرد و لە عەينى حالئيش دا بە بۆچوونى من مەسخەرە بوون. ھەموو ئەو قىيافانە لە من و مالى من بوون.

بيچم وپوتە راکەکانى ترسەنۆک و خويپرئيزى و مەسخەرە كە بە ئامازە يەكى سەر قامكى، دەگۆران و تەغىرى شكليان دەدا. شكلى پيرە ميړيكي قازى، شكلى قەساو، شكلى خيژانم، ھەموو ئەوانەم لە خۆمدا دەبىنئيت.، دەتگوت دەنگ دانەو ھو رەنگدانەو ھى و دەدەر كەوتنى ھەموو ئەوان لە من دابوو! ھەموو ئەو قىيافانە لە مندا بوو، بەلام ھىچ كام لە ئەوان مالى من نەبوو. ئاخۆ حالاتى روخسارى من، بە ھوى دنە دانئىكى نەناسراو، بە ھوى واز وازى بوون، تىكەلاى و ئوميدەكانى ئيرسى دورست نەببوو؟ و ئەمن كە لە ناکاو ئەو بارە قورسەى ئيرسى بووم، بە ھوى پيچەسانئىكى شيتانە، بئ ئيرادە فكرم ئاگادار نەبوو، كە ئەم حالاتم لە بيچم رابگرئ؟ رەنگە تەنيا لە كاتى مەرگ بيچم لە زنجيرى ئەو واسواسيە ئازاد دەبوو، حالاتى سروشتى كە دەبوا ھەببوايە، وەخوى دەگرت! بەلام ئاخۆ لە حالاتى دوايشدا حالاتئىك كە دائيم ئيرادەى گەمە كەرى منى لە سەر بيچمى من ھەلقەند بوو، نيشانەى خوى توندترو قولتەر نەدەھيشتەو ھ؟ بە كورتى تيگەيم كە چ كاريك لە دەست من دەھات! بە ليھاتوويى و ژيھاتوويى خۆم حالئيبووم. جاريك دەستم بە پيگەنين كرد، چ پيگەنينەكى كراوو بەلاتاوو پلار و ترسەنۆك بوو! بە جورىك كە موو لە لەشم راست بوونەو ھ. چونكە دەنگى خۆم نەدەناسيەو ھ. وەكوو دەنگئىكى دەرەكى، پيگەنينەك كە زوربەى لە بن قزقرۆچكەم گرئوگۆلى كرد بوو، لە بن گوئچكەم ئاوازەى دابوو، و لە گوئمدا گاسى كرد. ئەو كات كوخمە دەستى پيكرد، لەتيك لە خلتى خويئاوويم، لەتيك لە جەرگم كەوتە سەر ئاوئينە. بە سەرى قامكم ئەوم لە سەر ئاوئينە كيشاخوار. كاتئىك گەرامەو ھ بينييم نەنكى خۆشەويستم بەرەنگ پەريو ھى مانگەشەو، سەروكەزى شپريوو ئالوزاو چاوى كەم سوامى، بە ترس و واھيمە كاسكئىك ئاوى جوئ لەو ئاشەى كە بوئ ھئينا بووم و لە دەستى كەتبوو رژابوو، بە ماتى چاوى لە من برى. ئەمن دەستەكانم لەبەر چاوم راگرت لە پشت پردهى خولوتى خۆم حاشاردا.

كاتئىك كە ھاتم بخەوم، دەورەى سەرم ئالقهينەكى ئاگرين فشارى دەدا. بونئىكى توندو تيزئى شاو ھت بزويئى روئى سەندەل كە لە چۆلە چرام كرد بوو لە كەپۆم دەگەرا. بوئى ماھيچەكانى پيئى خيژانمى دەدا و تاموو چيژى كولمەى ھاروئ تالوو نەرم و عەليمى لە دەم دابوو. بە دەستم لەشم دا دەمالى و لە خەيالمدائەندامى لەشم-ران، بەلكى لاق، باسك و ھەموو ئەوانەم- لە گەل ئەندامەكانى لەشى خيژانم لە بەر يەك رادەگرتن و ھەلدەسەنگاندو سەنگ و سووكم دەكرد. خەتى ران و سمت، گەرمای لەشى خيژانم، ئەمانە سەر لە نوئ دەھاتنەو ھ بەر چاوم. لە خستەنە بەر چاو گەليك قەوى ترو بە تابشت تر بوو، چونكە روخسار ئاتاجيەكى ھەبوو پيچەسيام كە دەمەوئ لەشى وى نزيك لە من

بیت. بزوتنه و هیهک، برپاریک بو له ناو بردنی ئەو واسواسییهی شاووت بزویڤن بهس بوو. بهلام ناو ئالقانهی ئاگرین دهوری سهرم به پادهیهک تهنگ و سوزیاگ بوو که به تهواوی له دهریایهکی ناروون و بولیل و تیکه ل پیکه ل له گه ل ههیکه له کانی ترسه نوکوو قوم بووم.

هیچتا ههوا تاریک بوو. له دهنگی دهستهیهک پاسهوانی مهست وهخه بهر هاتم که له ناو کوچه تیده په رین، جنیوی پیسیان پیکه دان و پیکه وه ئەو گورانیه یان دهگوت: وهره با بچین مهی بخوین، شه رابی مولکی ره ی بخوین، ئیستا نه خوین کهنگی بخوین؟".

وه بیرم هاته وه، نا، جاریک به من ئیلهام کرا، که له خه لوه تی هۆده ی ماله کهم، شووشه شه رابیکم ههیه. شه رابیکی ژه هراوی، ژه هری ددانی ناگ "ماری کوبرای هندی" له ویدا تیکه لکرا بوو و به چورپیک خواردنه وه، له وی هه موو کاموسه کان ژیان نیست و نابوود ده بوو، له ناو ده چوو. به لام ئەو لکاته ...؟! ئەم وشه ئەمنی زورتر به وی به تهماح و بهر چاو برسی ده کرد، زورتر ئەوی سه ر حال گه رم وگور به من ده خسته پروو نیشانده دا. چ باشتر له مه ده متوانی خه یال بکه م؟ پیاله یهک له و شه رابه م به وی دابوایه، پیاله یهک بو خوم وه سه رم کرد بوایه. ئەو چاخ له ناو تیکترنجان وتیکچوون و هه ژان، پیکه وه ده مردین.

ئهوین چییه؟ بو هه موو ئالووجه لوکان، بیئا برویی، بیویقاری و، هه رزه بوونیکی ئامانه تییه، ئهوینی ئالووجه لوکان ده بیت له دهسته دهسته و چین و گروپ کردنی پرووسی و ئەو ئیسلحات ناحه زو ناشیرین و ناله بار که له دونیای مهستی و سه ر خووشی و هوشیاری دوو پات ده بیته وه بدوزیه وه. به لام ئەوین سه بارهت به وی بو من شتیکی دیکه بوو. ئەمه راسته ئەمن ئەوم له قه دیمه وه ده ناسی: چاوه کانی شیرین خیلی، سه ر سورماوی، ده می تهنگ و نیوه کراوه ی، دهنگی کپ و ئارامی، هه موو ئەوانه بو من تهژی له بیره قانی دوورو دریز و به خه م و کول و دهردو هه سرهت بوو، و ئەمن له و هه موانه ئەوه هه ی که لیی بیبهش و مه حرپوم مابووم، شتیکی په یوهندی به خومه وه هه بوو، که له منیان ئەستاند بوو، لییده گه رام.

ئاخو بو دايم و ده رهه م ئەمنیان بیبهش و مه حرپوم کرد بوو؟ بو ئەمه بوو که هستی ترسه نوکتر له من دا سه ری هه لدا بوو. له زه تیکی دیکه که بو ئەوینی ناھومی دی خوم هه ست پیده کرد، بوم ببوو جوړه واسواسیهک. نازانم بو به بیرى مروقی قه ساوی پروو به پرووی دربیچه ی هۆده م بووم، که باسکی هه لده کردن "بسم اللهی" دهگوت و گوشته کانی ده برین. حال و چلو نایه تی وی هه میشه له بهر چاوم بوو.

له ئاکامدا ئەمن بپرپارم گرت، بپرپاریکی ترسه نوک. له ناو جیووبان رابووم، باسکم هه لمانین و کیردی دهسکه ئیسکم که له بن بالنج نابوو هه لگرت. پشتم کوپ کرده وه و عه بایه کی زهر دیشم به سهر شانم دادا، پاشان سه رو پروی خووم به شالگهردن پپچا، ههستم پپکرد له عهینی حالدا حالاتیکی تیکه لاو، له گهل وره ی قه ساو ئەو پپاوه پیره په ککه و ته له من دا په دابوو. پاشان ورده ورده و سه بر سه بر بو لای هۆده ی خیزانم چووم. هۆده که ی تاریک بوو، ده رگام سه برۆکه کرده وه، وه کوو ئەمه بوو که خه و ده بینی، به دهنگی به رز له گهل خو ی قسه ده کرد: "شالگهر دنت بکه وه" چوومه ناو جیووبان، سه رم له پپش هه ناسه ی گهرم و نه رمی وی راگرت. چ گهر مایه کی شیرین و زیندوو که ری هه بوو! بوچوونم وابوو ئەگهر ئەو گهر ماو بوون به رامه یه م سه رده مپیک هه لکیشا بوایه، سه ر له نو ی زیندوو ده بوومه وه. ئو! چ راده وهخت بوو که ئەمن فکر م لیده کرد هاناسه ی هه موو که س ده بی وه کوو هه ناسه ی من داغ و سوژیاگ بی ت. به وردی لی ی خورده بوومه وه که ببینم ئاخو له هۆده ی وی مرو فیککی دیکه بوونی هه یه؟ یانی: له و فاسقانه ی وی، که سیک له وی بیه ی هه یه یان نا! به لام ئەو ته نیا بوو. تیگه ییم هه ر چی وه پال ویم ده دا تو مه ت و ئیفترا و بو هتان بووه. له کو ی مه حلوومه ژنه هه ر کچیککی سه ر به مۆر نه بوو! له سه ر جه م خه یالاتی ناروون و بولیل سه باره ت به وی شه ر مه نده بووم. ئەو ئی حساسه ده قیقه یه ک زیده دریزه ی نه بوو، چونکه له و کاته وهختیک له ده ره وه دهنگی پشمین هات و پیکه نینه کی کپ و مه سخه ره که مووی له له شی مرو ف راست ده کرده وه بیستم. ئەو دهنگه هه موو ره گه کانی له شمی کیشا ده ر. ئەگهر ئەو پشمین و پیکه نینه م نه بیستبوایه، ئەگهر ئەو سه بره نه هانتبوایه، هه ر به و جو ره ی که بپرپارم گرتبوو، هه موو گوشتی له شی ویم پشک پشک ده کرد و ده مدا به قه ساوی به ر ده رگای مال ه مان هه تا به خه لک بفروشی، و بو خووم پشکیک له گوشتی رانی وی وه کوو نه زر ده دا به پیره می ری قورئان خوین، و سه بینه که ی به ویم ده گوت: ئەمن دوینئ! ئەو گوشته ی که دوینئ خواردت مالی کی بوو؟ ئەگهر ئەو پپنه که نیبوایه، ده بوایه ئەو کارم به شه و کرد بوایه که چاوم به چاوی لکاته نه ده که وت، چونکه له حالاتی چاوه کانی وی خه جاله تم ده کیشا. ئەمنی سه ر کو نه ده کرد. سه ر ئەنجام له ره خ جیووبانی له ته پارچه یه ک که پپشی لاقی گرتبووم هه لگرت ه وه و باز ره و سام رینیشتوو وه ده ره که وتم.

کارده که ی ده ست ئیسکم، به هه سانی تیژ کرد، چونکه هه موو هزر و فکری خوین پپژی ئەو کارده بو ی وه دیه یا بووم. ئەم کیرده و وه کوو کیردی مرو فی قه ساو بوو له خووم دوور کرد و له و لام دانا. که بو هۆده که م گهرامه وه، له به ر شه به قی چۆله چرا بینیم که کراسی ویم هه لگرتوو، کراسیکی چلکن که له سه ر گوشتی له شی وی بوو، کراسی ئاوریشمی نه رم کاری هند که بوونی له شی وی، بوونی عه تری موگرا ده دا، و له بزوتنه وه ی له شی، له بیه ی

وی، لهو کراسه دا ما بؤو. ئەوم بۆن کرد، له ناو لاقانم دانا و نووستم. چ شەویک ئەوها بهو ئاسودهیبی نهنووستبووم. سبهی زوو له دهنگی ههراو هوریای خیزانم له خهو رابووم، بیستم که له مه پون بوونی کراسی وهریخستبوو، چه ند پاتی ده کردهوه "کراسیکی نوئ...!" له حالیکدا سه ری قولى درابوو. به لام ئەگه ر خوینیش وهریکه وتبوايه، ئەمن حازر نه بووم کراسه که بده مه وه. ئاخو ئەمن حه قی کراسه کونیکى خیزانم نه بوو؟

نه نکى خو شه و بیستم که شیرى که ری و هه نگوین و نانی تافتوونی بو هی نام، کاردیکی ده سک ئیسکیشى له سه ر سینی چیشتی من دانا بوو، گوتی: ئەوی له ناو خر توو پرتی پیره میری دیوه و کریویتی. دووایی برۆکانی هه لته کاندو گوتی: "خوا کرد بوای به ده ردی خوار بوام". ئەمن گزله سکم هه لگرت و چاوم لی کرد، هه ر ئەو کزلیکی خو م بوو. دوایی نه نه جوون وه کوو سکالا که ر و دل ئیش گوتی: به لی! کیژه که م- یانی لکاته- به ره به یانی هاتووه ده لی ت کراسی من دویشه و ئەتو دزیوته. ئەمن نامه وئ شوله و زمه ی ئیوه بم! به لام دوینی خیزانت پنوکی خوینی دیبوو... ئیمه ده مانزانی که مندال... بوخوی ده یگوت: له ناو حه مام مندالی وه زگی که وتوو، شه و ده چووم که مه ری مشتوومال بده م بینیم که له سه ر باسکی چه ند شوین شین و ره ش ببوو، به منی نیشاندا وگوتی چوومه ژیر زه مین، توندیان قورینجیم. "دوو باره گوتی: "ئاخو ده ت زانی خیزانت مندالی وه زگی که وتوو؟ ئەمن بیکه نیم وگوتم: "ره نگه شکلی مناله که وه ک شکلی پیره میر بجیت، پیره میری قورئان خوین، ره نگه رووبه رووی وی بزوتبیت!".

دوایی نه نه جوون، به حالاتی ره نگ بزپکاو، له ده رکه وه ده ر که وت. وه کوو ئەمه چاوه پروانی ولام نه بیت، ئەمن ده ستوو جی رابووم، گزلیشکی ده سک ئیسکم به ده ستی له رزو ک برد له خلوه تی هو ده له ناو مجری دانا، وه رگه م گاله کرد.

نا، هیچ کات مومکین نه بوو که مناله که له رووبه رووی من جو لا بیته وه. بیگومان له به رامبه ر پیره میری په ککه وته جوو لا بووه!

پاش نیوه رو ده رکه ی هو ده م کراوه، برای گچکه ی- برای کچکه که ی ئەو لکاته- له حالیکدا نینوکی ده جووت هاته ژوور. هه ر که س ئەوانی ده دیت ده ستوو جی تیده گه یی که خوشک و بران. ئەونده ویکتر ده چوون ده تگوت سیوه کن له ت کراون. ده می گچکه، ته نگ، لیوی گوشتالووی ته رو شاوه تی، پیلوه کانی خواره وه بوو خومار، چاوه کانی شیرین خیل، گوئناکانی ده رپه ریوو. موه کانی خورمائی و نا ته کوز و روخساری ئەسمه ر بوو. دورست

وهك ئهو لكاته بوو و له تيگ له گيانى شهيتانى وى هه بوو. لهو روخسارانهى توركمه نى بئى ئيحياس و ههست و بيگيان كه به ليها تووى پهره چهنگ له گهل ژيان سازدرا بوو. قيا فيه كه هه ر كارى بو بهرده و امبوونى ژيان به ره واه زانى، وه كوو ئه مه سروشت پيشتر پيشبىنى كرد بوو، وه كوو وى ره چه لهكى ئه وان زيده تر له ژير خوړو باران ژيا بوو و له گهل سروشت جه نكيبوو و نهك ته نيا شكل و بيچمى خويان به گورانكاريهك به ئه وان دابوو، به لكوو له خو راگرى، له شاووت و ئيره يى له ته ماح و برسياه تى خويان به ئه وان به خشيبيوو.

تامى زارم ده زانى، وه كوو تامى هاروئى تالوو نه رم بوو. كه واردى هوډه بوو به چاوه كانى واق و پرموى توركمه نى چاوى له من كرد و گوتى: "شاگيان، ده لئيت هه كيم باشى گوتوو يه ئه تو ده مرى، له شه رپرت خه لاس ده بم. مه گين مروڤ چلوڻ ده مرئ؟" ئه من گوتم "پيى بلئى ئه من زور له ميژه مردووم".

شاگيان گوتى: ئه گه ر مندا له كه م له بهر نه چوو بو ايه هه موو، مال ئى من ده بوو". ئه من بئى ئه وهى بمهه وئى دهستم به پيكه نين كرد، پيكه نينه كه ويشك و به لاتاو بوو كه مووى له له شى مروڤ راست ده كرده وه، به جوړيگ كه دهنگى خوځم نه ده ناسى. كورپزگه له مال ده رپه رى. له م وهخته تيگه يم كه بوچ مروڤى قه ساو له رووى كه يف كيږدى ده سك ئيسكى به رانى مه ره كان خاوين ده كرده وه! كه يفى برينى گوشتى نه رمه ي بپره گ و چه ورايى كه له ناو وى خوئينى مردوو، له ته خوئين وه كوو قور كو ببوو و له خرخر و كه ي په زه كان دلوپ دلوپ خويناو ده تكا سه ر هه رد. سه گه كى زه رد له پيش قه ساو خانه، چاوى له كه لله ي بريوه ي گايهك كه له سه ر هه رد كه وتبوو ده كرد، هه ر وا سه رى هه موو مه ره كان، به و چاوانه، كه چوكيگ توڙى مردنيان له سه ر كه وتبوو، ئه وانيش ديوو يان، ئه وانيش ده يان زانى!

له ئاكامدا حال يبووم كه بوومه به نيچه خودايهك، له سه رووى هه موو ئاتاجيه كانى بئى بايه خ و گچكه ي خه لك بووم، مه سه له ي ئه زه لى و ئه به ديم له خوځمدا ههست پيډه كرد.

ئاخيره ت و پاشه رپوڙوو دوا روژ، يان هه ميشه يى بوون چييه؟ بو من له ناو نه چوون و نه پسانه وه و بهرده وامى، برينى له مه بوو كه له ره خ چه مى سوورن، له گهل ئه و لكاته گه مه ي "سه رمامهك" بكه م و ته نيا چركه يهك چاوه كانم له سه ر يهك دانيم و سه رم له ناو داويينى وى وه شارمه وه.

له ناكاو ئه و بوچوونه له من دا گوورا كه له گهل خوځم قسه ده كرد، ئه و يش به شيويه كى ئاواره يى و نامويى و كهس نه ناسى و هه تله و هه لوه دا يى و ته ره و ته وه لايى و ده ر

کراوی. ویستم له گه‌ل خوم باخوم، به‌لام لیوه‌کانی به پاده‌یه‌ک قورس بېوون که تهنانهت ناماده و حازر بو که‌مترین بزوتن نه‌بوو. به‌لام بی ئه‌وی لیوه‌کانم بجولینه‌وه و بېزوون بیان دهنگی خوم بېبېسم، هه‌ستم پیکرد که له گه‌ل خوم قسه ده‌که‌م.

له‌م هوده دا که وه‌کوو قه‌بر، هه‌ر چرکه تهنه‌نگ ترو تاریکتر ده‌بوو، شه‌و به سیبه‌ره‌کانی ترسینه‌رو توقینه‌ر، ده‌وره‌ی منی گه‌مارو دا بوو. له‌به‌ر چوله‌چرا که دوو‌که‌لی ده‌کرد به پالتوو عه‌بایه‌ک که له خوم وه‌رپېچابوو وشالگه‌ردنم به‌ستبوو به شیوه‌یه‌کی بیده‌نگ سیبه‌رم وه‌دیوار که‌وتبوو. نیسیکه‌م راسته‌قینه‌تر له خوم بوو. گویا پیره می‌ری خنزری‌پنزی، مروقی قه‌ساو، نه‌نکی خوشه‌ویستم و خیزانم لکاته هه‌موو سیبه‌ری من بوون، ئه‌و سیبه‌رانه‌ی که له ناویاندا زیندانی و حه‌پس بووم. له‌م چاخه بېووم به کوندیک، به‌لام گه‌گم له گه‌روومدا حاسی بېوو، به‌شکلی پنوکی خوین، ئه‌وانم تف ده‌کردوه. ره‌نگه‌ بایه‌قوشیش نه‌خوشی هه‌یه، که وه‌کوو من فکر ده‌کاته‌وه! سیبه‌رم له سهر دیوار بېوو به کوند و به شیوه‌یه‌کی خو خوار کردنه‌وه، نوسینه‌کانی منی به وردی ده‌خوینده‌وه. بیگومان ئه‌و باش تیده‌گه‌یی، ته‌نیا ئه‌و ده‌یتوانی بفامیت. به سیله‌ی چاوم که له سیبه‌ری خوم ده‌روانی، ده‌ترسام.

شه‌ویکی بیده‌نگ و کپ و تاریک، وه‌کوو شه‌ویک که هه‌موو ژبانی من داگرتبوو. به شکل و شه‌مایلی ترسه‌نوک که له ده‌رو دیوار، له پشت په‌رده، گه‌مه‌یان به من ده‌کرد ولاسیان ده‌کردمه‌وه. جار وه‌بوو هوده‌که‌م ئه‌ونده تهنه‌نگ ده‌بوو وه‌کوو وه‌ی که له تابووت دا نوستیم. لاجانگه‌کانم ده‌سوتانه‌وه، ده‌ماره هه‌سته‌کانم بو که‌مترین جول‌ه‌ حازر نه‌بوون. قورسایه‌ک له سهر سینگم ئه‌منی فشار دها و ریکده‌کوشی، وه‌کوو بارستایی ئه‌و جه‌نده‌که‌و که‌له‌شانه‌ی که به سهرپالانی پشتی ئه‌سپه‌کان ره‌شی کز داده‌که‌ن و دادین و ته‌حویلی قه‌ساوی ده‌ده‌ن.

مردن له سهره خوو گورانی خو‌ی به ناره نار ده‌ست پیده کرد. وه‌کوو که‌سیکی لال، که ناچاره هه‌ر وه‌شه‌یه‌ک دوو پات کاته‌وه و کاتیک که که‌سیک شی‌عریک ته‌واو ده‌کات، دیسان له سهرپا ده‌ستی پیده‌کاته‌وه. ده‌نگه‌که‌ی وه‌کوو له‌رانه‌وه‌ی دهنگی مشار له سهر گوشتی له‌شی تیک و چرژ، بو‌قه‌لاشتن، دوا‌یی ده‌رزوو قه‌لشت و تیک پیدان، دادیده‌قه‌لشیت، هوا‌ری ده‌کرد له ناکاو کپ و بیده‌نگ ده‌بوو.

هیچتا چاوه‌کانم نه‌چوو‌بوونه‌وه، که ده‌سته‌یه‌ک پاسه‌وانی مه‌ست له پشت هوده‌که‌م تیده‌په‌رین و بیکه‌وه ئه‌م گورانیان ده‌گوت: " و ره برؤین تامه‌ی بخوین، شه‌رابی مولکی ره‌ی بخوین، ئیستا نه‌خوین که‌نگی بخوین؟ ". به خوم گوت: له حالیکدا که سهر ئه‌نجام روظیک وه‌ده‌ستی داروغه ده‌که‌وم. له ناکاو قوه‌تیک‌ی بالا ده‌ستی به‌شه‌ریم له خومدا

ههست پيكرد، نيوچاوانم فينك بووه، پابووم عهباي زهردهم له سهر شانم فرپيدا، شالگهردندم سهر له نوي له دهوري سهرم هه لاند، خوځم كوړ كردهوه، چووم كيږدي دهسك ئيسكم كه له خلوه تي له ناو مجري دانا بوو، هيئا دهر، سهبر سهبر بو لاي هوډه ي ئه و لكاته روپيشتم. كه گهيمه بهردهركه، هوډه كه له تاريخاكيه كي بوليل و ئهنگوست له چاودا نوقم بيوو. به وردى گويچكه م هه لخت، دهنگيكم بيست كه دهگوت: "هاتي؟ شالگهردهنت بكهوه!"

دهنگه كه ي زهنگيكي شيرين بوو، وهكوو سهردهمى منالى ليها تيوو، وهكوو نار ه نارېك كه بي بهرپرسى له خه وهيكه ن. ئه من ئه م دهنگه م پيشتر له خه ويكي قوول و گران بيستيوو. ناخو خه وي ده بيني؟ دهنگي وكپ و گه و ره وهكوو دهنگي كيژول هيه ك بيوو كه له قهراخ چه مى سوورن له گه ل من (گه مه ي سهرمامه ك ي) ده كرد. بهرپي ك پراوه ستام سهر له نوي گويم لييوو كه گوتى: "وه ره ژوور، شالگهردهنت بكهوه!"

ئهن له سهره خو له تاريخي دا چوومه هوډه كه، عه باو شالگهردندم دهره ينان، خوځم پروت كرده وه، به لام نازانم بوچ بهم جوړه كه كيږدي دهسك ئيسكم له ده ستدا بوو له ناو نوين خزام؟ گهرمايي جيوو بانه كه ي وهكوو ئه مه بوو كه گيانكي تازهي به جهسته ي من پقي. دوايي له شي شيرين، نمدارو خوځ گهرمايي ئه وي به بيري ئه و كيژي رهنگ په رپوه ي كز، كه چاوه كاني گه و ره و بيتاواني توركمه ني هه بوو له قهراخ چه مى سوورن له گه ل من گه مه ي سهرمامه كي ده كرد له ناميز گرت. نا، وهكوو ده عبايه كي درنده و وه حشي و برسي هي رشم كرده سهر و له قوولايي دلما پيم ناخوش و دلنه خواز بوو. وام هاته بهر چاو كه هه ست و ئه وين و غه رز پي كه وه بوو. له شي مانگه شه و و فينكي وي، له شي

خي زانم "مارناگ" كه له ده و ره ي نيچيري خو ي ده هالا، ليك بووه و ئه مني له ناو خويدا چه پس كرد. عه تري سينگي مه ست هي نه ر بوو. گوشتي باسكه كاني نه رمي كه له ده و ره ي گهردندم هالا گهرمايه كي جوان و نه رم و خوځكوكي هه بوو. له م چركه تاسه و ئاره زووم ده كرد كه زيانم دوايي پي هاتبوويه، چونكه له م ده قيقه دا غه رز كينه و دل ئيشي كه سه باره ت به ويم هه بوو له ناوچوو بوو چه ولمده دا كه پيشي گرياني خوځم بگرم. بي ئه وه ي ناگام له خوځم بيت وهكوو موحيبه تي گيا، لاقه كاني له پشت پييه كاني من قفل بوو و دهسته كاني له پشت گهردندم چه سپان. ئه من تين ئه و گوشتي شيريني و ته رو تازه يه م هه ست ده كرد، ته و اوي زه رپه زه رپه ي له شي سوزياگم، ئه م تينه ي تيده گه را و ده نوشي. هه ستم ده كرد كه ئه مني وهكوو پارو له ده روني خويدا ده كيشتا.

ئيحساسى ترس و كه يف تي كه لي يه كتر بيوو. ده مى تام وچيژي هارويي دده و تفت و مزر بوو. له ناو ئه و ته و ژمه شيرينه ئاره قه م ده رژاند و له خوځم بيخه بهر بيووم. چونكه

لهشم، ههموو ئه‌ندامم به منيان فه‌رمانی حوكم پ‌رانی ده‌دا. پيروزيوو سهر كه‌وتنی خويان به ده‌نگی به‌رز پ‌اده‌گه‌ياند، ئه‌من مه‌حكووم و هه‌زار له‌و دونيای بي‌ دوايين له به‌رامبه‌ر ئه‌و شه‌پولانه‌ی هه‌وا و هه‌وس سهری ته‌سليم وخو‌ به‌ده‌سته‌وه‌دانم ده‌هيئاخوارو ك‌رنيوشم ده‌برد. تاله‌مووه‌كاني وی كه‌ بوئی عه‌تری نيوكی ئاسكيان ده‌دا كه‌وتبوو سهر چ‌روچاوم و پيوه‌ نووسا بوو هاوارو په‌ريشانی و دل‌ه‌خورپه‌و خو‌شی و شايی له‌ ناخی له‌شم ده‌هاته‌ده‌ر. له‌ ناکاو هه‌ستم پي‌ك‌رد كه‌ ئه‌و ليوی منی به‌ توندی گه‌ست، به‌ جو‌ريک كه‌ له‌ ناوه‌راست درپا. ئاخو‌ قامکی خو‌ی ئه‌و جو‌ره‌ ده‌جووت، ياکوو تنيده‌گه‌یی ئه‌من پي‌ره‌مي‌ری ليو‌ شه‌كه‌ر ني‌م؟ ويستم خو‌م نه‌جات به‌لام هه‌تا كه‌مترين جو‌لانه‌وه‌ بو‌م له‌ كردن نه‌هاتوو نامومكين بوو. هه‌ر چه‌ند هه‌ولوو ته‌قه‌لام كرد بي‌فايده و چوونه‌ بوو. گوشتی له‌شی ئيمه‌يان پي‌كه‌وه‌ له‌حيم كرد بوو جو‌ش دابووه. ف‌كرم كرد شي‌ت بووه. له‌و كي‌شمه‌ كي‌شمه‌دا بي‌ ئه‌وه‌ بمه‌ه‌وي ده‌ستم راوه‌شانده‌ستم پي‌ك‌رد ئه‌و كي‌رده‌ی كه‌ له‌ ده‌ستم دابوو وه‌شوي‌نکی له‌شی وی كه‌وت و چوو خوار. ترپايه‌کی گه‌رمی به‌ چ‌رو چاوم دا پ‌ژاند. ئه‌و هاواری كرد و ئه‌منی به‌ره‌هه‌لا كرد. ته‌راپيه‌کی گه‌رم كه‌ پ‌ری ده‌ستم ببوو هه‌لاتم و كي‌رده‌كه‌م ف‌ريدا. ده‌ستی ئازاد بووم له‌ له‌شی وی دا به‌ ته‌وای ساردبوو. ئه‌و مردبوو.

له‌و نيوه‌ دا وه‌كو‌خه‌ كه‌وتم، به‌لام ئه‌مه‌ كو‌خه‌ نه‌بوو، ده‌نگی ويشك و لاتاو بوو كه‌ مووی له‌ له‌شی مرو‌ف قيت ده‌كرده‌وه. ئه‌من توقيوو، زاتچووگ و سام ري‌نيشتوو، عه‌بام به‌ سهر شانم داداو بو‌ هو‌ده‌ی خو‌م رو‌يستم. له‌ به‌ر شه‌به‌قی رووناكايی چو‌له‌چ‌را مستم ك‌رده‌وه، بينيم كه‌ چاوی وی له‌ ناو ده‌ستم دابوو، ته‌وای له‌شم خويناوی ببوو.

چوومه‌ پيش ئاوي‌نه‌ به‌لام له‌ هه‌بيته‌ی ترسان ده‌سته‌كانم له‌ به‌ر چاوم گرت. بينيم وه‌كوو- نا هه‌ر له‌ به‌ره‌ت- ببووم به‌ پي‌ره‌ مي‌ره‌کی په‌كه‌وته. مووه‌كاني سهر و ردي‌نم وه‌كوو مووه‌كاني سهر و ردي‌نی كه‌سيك بوو كه‌ زيندو له‌ هو‌ده‌ وه‌ده‌ر كه‌وي كه‌ ماري‌کی مارناگ ده‌بال ك‌رابي، هه‌موو سپي ببوو. ليوم وه‌كوو پي‌ره‌ مي‌ر درپابوو، چاوه‌كانم بي‌ مزولك بوو، چه‌نگي‌ك مووی سپي له‌ سينگم هاتبوو ده‌ر وگيانتي‌کی تازه چوو بوو ناو له‌شی من. له‌ بنيات دا جو‌ري‌کی دي‌كه‌م ف‌كر ده‌كرده‌وه، جو‌ري‌کی دي‌كه‌م هه‌ست ده‌كرد نه‌مه‌تواني خو‌م له‌ ده‌ست وی، له‌ ده‌ست دي‌ويك كه‌ له‌ مندا وه‌خه‌به‌ر هاتبوو نه‌جات به‌دم. هه‌ر به‌م جو‌ره‌ كه‌ ده‌ستم له‌ پيش چاوم راگرتبوو له‌ خو‌را ده‌ستم به‌ پي‌كه‌نين كرد، پي‌كه‌نينکی توندتر له‌ هه‌وه‌ل كه‌ جه‌سته‌ی منی وه‌له‌رزين خست. پي‌كه‌ني‌کی قوول كه‌ مه‌علووم نه‌بوو له‌ كام بي‌ری بزر بووی له‌شم دي‌ته‌ده‌ر! پي‌كه‌نينکی به‌تال كه‌ ته‌نيا له‌ گه‌رومدا پي‌چی ده‌خوارد و له‌ ناوه‌کی به‌تال ده‌هاته‌ده‌ر. ئه‌من ببووم به‌ پي‌ره‌مي‌ري‌کی په‌كه‌وته.

٢١-١٠ ی ٢٠١٢ ته و ابوو، یانی به دوو

ریکهوت ٧-١٠ دهستم به و هرگیپانی کرد له
حه و توو (١٤) پوژ.

.....

www.peshmergekan.com

2013-09-06